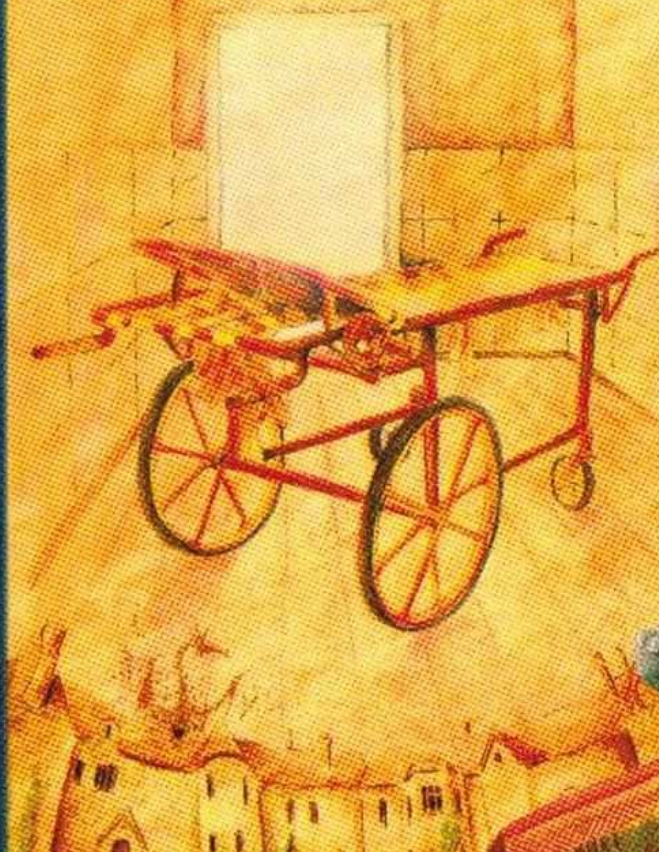

SANATORIUM PODVRŽENÝCH

MELUZÍNA

DÍVKA JMÉNEM EMA

Ondřej Netík

Temný fantasy příběh ze současnosti.

Za procitajícím černým lesem plným hladu stojí sanatorium pro choromyslné: *Darkwood*.

Z města sem právě přivázejí dalšího pacienta, dívku Emu. Darkwood ji již dlouho zná. Už když se narodila, hledal ji v tom pokřiveném místě šílenství její kat.

Po naivním dětství *Zeleného skřítky* přichází čas dospívání, *Meluzíny*. Z jejího pohledu je svět zmatený a cesty balancují nad propastí probuzených citů. Nalézt v něm své místo znamená nalézt odpověď na základní otázky sanatoria.

Kdo jsou podvržení? Jde o dar či prokletí?

A má smrt opravdu schopnost ukončit bolest a trápení?

ISBN 978-80-86428-83-3

9 788086 428833

Cena 190,- Kč

www.straky.cz

ONDŘEJ NETÍK

**MELUZÍNA, DÍVKA
JMÉNEM EMA**

**STRAKY NA VRBĚ
PRAHA 2008**

Motto: Všechno je jinak, než si myslíme...

Tento příběh věnuji Mikuláškoví.
Není snadné pochopit rošťáctví našich synů,
vždyť mnohdy nechápeme ani to své.

A děkuji hráčům her na životní příběhy,
kteří měli odvahu vstoupit do stínu bloku F
a vytvořit tak se mnou tento příběh.

Copyright © 2008 by Ondřej Netík
Edition © 2008 by Straky na vrbě, Michael Bronec
Cover Art & Illustrations © 2008 by Lucie Netiková

ISBN 978-80-86428-83-3

OBSAH

Preludium	8

Úvod: Sanatorium

Kapitola I.: Ema HOCKADAY	11

Kapitola II.: SKLEPENÍ.....	24

Část I.: Země „Beznaděj“

Kapitola I.: BLOK F	37

Kapitola II.: MODROOČKO	45

Kapitola III.: DUBOVÁ SAMOTA	57

Kapitola IV.: BOJIŠTĚ	68

Kapitola V.: STÍNY MINULOSTI	77

Kapitola VI.: GLAG	88

Kapitola VII.: DŘEVĚNÝ RYTÍŘ	98

Kapitola VIII.: JONÁŠ	107

Kapitola IX.: SPOLEČNÝ POKOJ	115

Kapitola X.: BRATRSTVO A PEVNOST X.....	122

Kapitola XI.: STMÍVÁNÍ	128

Kapitola XII.: ČERNÁ KRÁLOVNA.....	135

První mezihra: RITUÁL PODVRŽENÍ	150

Část II.: Čarodej ze země F

Kapitola I: BANALITA	156

Kapitola II.: DIVOCH PGRIM	162
Kapitola III.: ČARODĚJOVA VĚŽ.....	168
Kapitola IV.: ZKOUŠKA	176
Kapitola V.: SRUB	184
Kapitola VI.: SKLEPENÍ	193
Kapitola VII.: SOUZENA	200
Kapitola VIII.: KOSTĚNÝ PRACH	212
Kapitola IX.: CESTA ZPĚT	222
Kapitola X.: HANBA TVÁ	232
Druhá mezihra: BÍLÁ SOKOLICE NIANDA	241

Část III.: Střepy z ledu

Kapitola I.: SVĚTLOPLACH	245
Kapitola II.: SMRT LADY ELLOIS	250
Kapitola III.: BEZVLÁDÍ	258
Kapitola IV.: MALÝ PRINC	265
Kapitola V.: TISÍC LEDOVÝCH STRÍPKŮ.....	272
Kapitola VI.: HLEDÁNÍ	279
Kapitola VII.: SOUBOJ	284
Kapitola VIII.: ČARODĚJ ODCHÁZÍ	290
Kapitola IX.: VÁNOČNÍ HVĚZDA	299
Kapitola X.: TAJEMSTVÍ ZRCADLA.....	305

Kapitola XI.: LEGENDA	314
Kapitola XII.: REQUIEM	323
Třetí mezihra: POD POLÁRNÍ ZÁŘÍ.....	330

Závěr: Hledání Smrti

Kapitola I.: KONEC BLOKU F	334
Kapitola II.: PUTYKA	341
Kapitola III.: TEMNOTA NICOTY	350
Kapitola IV.: ZPĚT NA BOJIŠTĚ	357
ZÁVĚR: KDE VŠE TEPRVE ZAČÍNÁ	366

Dodatky

Zakázaný svitek	369
Hierarchie V zemi Beznaděj	373
Plán země Beznaděj.....	376
Řád bloku F	382
Čarodějova maska.....	385
Doslov.....	388

Preludium

Vítejte ve světě, kde víra je poslední záchranou lidstva před nocí a strachem. Kde se napůl opuštěným vesnicím civilizace raději vyhnula a zanechala je v bahně mýtů a pověr. Zato hrdost měst se tyčí do výše, bohatá a velkolepá. Vysoké věže chrámů a moderních budov zdobených gigantickými sochami. O to špinavější a ubožejší jsou ulice a okrajové části, slumy.

Nedaleko jednoho starodávného města stojí sanatorium pro mládež jménem Darkwood – Temný les. Vklíněn do hranice mezi městem na jedné straně a divokým tmavým lesem z druhé, snáší vliv obou. Říká se, že když se město zbavuje dětí z ulice, odveze je tam. Když se v sirotčinci objeví nezvykle snící dítě, pošlou jej tam na pozorování. A také se říká, že odtamtud není žádné cesty zpět.

A o lese? O něm se raději mlčí. Jen pár moudrých ví, že tam ještě žijí tvorové z počátku lidského věku. Uvěznění a velmi, velmi hladoví.

Ale ani ve městě není vše takové, jak se zdá. Někteří lidé si v sobě nenesou šedivou, zmučenou duši člověka. Pravda toho přechodu zůstala zaznamenána v pohádkách, kterým se už nevěří. Vílí děti podstrčené do lidské kolébky. Malý národ se skryl před zrakem civilizace do lidských těl. Podvrženci s nesmrtelnou duší snů a kouzel. Jejich křehkost je zoufalá, jejich snový svět pro logického člověka neviditelným výmyslem snů.

Průmyslová revoluce přinesla městu drogy, násilím prolévanou krev a šedivý stereotyp pravidel. Banalitu! Těžký život pro podvržence, který ještě trochu věří snům, kouzlům a tradicím. Snad proto se pro ně stal ústav pro duševně postižené novým světem. Jenže i on má podivnou minulost vzbuzující otázky.

V sanatoriu Darkwood jsou dva dvory snů. Letnímu vládne Rudá královna, a pokud má takto vypadat vláda dobra, více pokřivena již být nemůže. Zimnímu vládne Malý princ a jeho dvůr strašidel je ještě podivnější.

Právě tam nahlédneme v tomto příběhu. Na blok F, jemuž se ostatní podvrženci vyhýbají. Na místo, jež je zakázané. Na místo, jež má být opuštěné a bez pacientů. Vstupme do země, kde naděje umírá každý druhý den.

Úvod: Sanatorium

Kapitola I.: Ema Hockaday

Zapadající slunce barvilo divoce rostoucí les do teplých barev, stejně jako komplex starých budov Dundaského zámku na jeho okraji. Kovaná vstupní brána z města, severní, se pomalu uzavírala. Rudé paprsky ozářily velkou ceduli připevněnou ke kování.

Sanatorium Darkwood

Nic přesnějšího. Nic určitého. Tam uvnitř byl svět sám pro sebe, který brána střežila s žárlivou agresivitou. Stejně jako kamenní psi na okrajových sloupech.

Sanitní auto projelo stromořadím a zanechalo za sebou zvířený prach cesty. Rady kmenů změnily sluneční světlo ve stroboskop. Dívka, jež ležela uvnitř, byla pevně připoutaná k lůžku a nenávistně pozorovala lékaře, který sledoval zapadající slunce. Světlo, stín, světlo, stín. Divoké záblesky na jeho znuděné tváři.

Auto zastavilo a doktor otevřel dveře.

„Měla by být klidná. Před deseti minutami dostala druhou dávku sedativ.“ Dva zřízenci vlezli dovnitř a pohlédli k ní. Otočila hlavu k oknu, nebylo jí dobře.

Rozvázali ji a zvedli. Podpírali ji při každém mátožném kroku a ona přes rameno sledovala rudý kotouč slunce. Pomalu klesal za les, který lemoval západní okraj sanatoria. Velký krvavý kotouč. Pak jej zastínila budova. A před ní se rozevřela chodba páchnoucí dezinfekcí.

Vzpomněla si na prolitou krev! Na svou vinu!

Nejistě se ohlédla, ale dveře ven někdo uzavřel. Stěny byly křivé, nesmyslné, šílené!

„Pusťte mne!“ zaprotestovala a mátožně sebou smýkla.

Vytrhla se z jejich sevření. Nechtěla dál. Ona přece nemůže za to, co se stalo. Otočila se zpátky ke dveřím, ale jeden ze zřízenců ji chytil za ruku. Upadla a oni ji znovu zvedli, sevřenou mezi sebou.

Uvědomila si, že nevědí, jakou má moc! Kým je! Může je zničit. Zabít! Může vlastnit celý svět!

Zakousla se do ruky jednoho ze zřízenců. Silná rána ji srazila na zem. Chtěla utéct, ale druhý ji nepustil. Vzpírala se, křičela, bojovala. Jenže byli silnější, táhli ji dál tmavou chodbou hlouběji do pekla. Do temnoty pokřivených úhlů a zborcených rovin.

Cítila těžký zápach dezinfekce a za ním lehký závan vanilky a oříšků. Vůně zrozená v její rozdrážděné mysli.

Shodili ji na zem a ustoupili. Než pochopila, co se děje, strhl ji silný úder ledově chladné vody do rohu místnosti. Křičela a řvala. Chlad byl příliš intenzivní. S vodou mizela její vůně oříšků i vanilky, zůstal jen chlór.

Proud vody ustal. Schoulená do klubíčka popadala v pláči dech. Dveře místnosti slabě zavržaly.

„To je ona?“ zaslechla přísný hlas.

Zvedla apaticky obličej a příchozí muž se zastavil až před ní. Lesklé černé polobotky vypadaly podivně nepatřičně na bílých dlaždičkách.

„Postav se!“

Zvedla se. Stála tam a vnímala, jak ji obchází.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se jí za zády. Neřekne mu to! Rozhodla se mlčet! Ale otázka nebyla položena jí.

„Ema Hockaday,“ odpověděl zřízenec.

„Příbuzní?“ Hlavici své vycházkové hole jí bolestivě strčil pod bradu a zvedl obličej k sobě. Byl vysoký a jeho ostře řezanou tvář doplňovaly přísné oči, které ji pečlivě pozorovaly.

„Žádní.“

„Tím je to jednodušší. Tady mám příkaz k převozu!“ vytáhl z kapsy list papíru a podal jej zřízenci. Ema překvapeně pohlédla na prázdný papír bez jediného písmena. Chtěla na to upozornit, ale mlčela. A zřízenec listinu pečlivě pročetl, než ji vsunul do kapsy.

„Ano, doktore Aubrey, vše je v pořádku.“

„Sundejte z ní ty mokré hadry a oblečte jí tohle!“ podal muž zřízenci bílou košili. Chtěla protestovat, ale vysoký doktor ji pohledem umlčel. Nechala se převléct. A celou tu dobu hleděla do těch chladných očí. Byly bez výrazu, pohled někoho, kdo sleduje kus věci. A Emu napadlo, kde tu košili vzal. Žádnou košili předtím neměl. Cítila jeho ocelové sebevědomí iluzionisty, který vystupuje před hloupým vesnickým publikem. Skoro měla pocit, že ji ten muž zná. Jakýsi skrytý záblesk spokojenosti hluboko v jeho očích. A ona tu byla určitě poprvé.

„Budete chtít doprovod?“ zeptal se ten, který ji násilně převlékal.

„Není potřeba!“ doktorův chladný hlas zbarvil nádech opovržení. Pak se otočil k ní. „POJĎ!“

Pohlédla na sebe a pak znovu na něj. Bílá košile se jí nalepila na mokré tělo. Nechtělo se jí, a přesto jej automaticky následovala. Prošli skrz několik bloků a večerní park. Nebyla zvyklá chodit bosky a kamení ji bodalo do chodidel. Zastavil se až před zašlou, nevýraznou budovou. Odemkl masivní dveře zčernalým klíčem a otevřel. Panty neochotně zavrzaly, nebyly zvyklé se pohybovat.

„Vítej doma, Emo!“

Prošla na temné schodiště mezipatra. Doktor za nimi zamkl dveře a sešel do přízemí napůl utopeného v podzemí. Dívka jej následovala chodbou s několika blikajícími žárovkami do ordinace. Zamřížované okno bylo nepřirozeně vysoko. V rohu místnosti navíc leželo na lůžku nehybné tělo chlapce překryté bílým plátnem. A u něj čekala jiná dívka ve stejné bílé košili. Pomohla doktorovi do pláště a zavedla Emu na váhu. Dívka měla rezaté vlasy a uklidňující krásnou tvář. Jmenovala se Marn Mc Kennit. I když zde se jí říkalo Eryn.

Doktor usedl za stůl a z šuplíku vyňal prázdnou složku. Pečlivým kulatým písmem nadepsal na její chladné bílé desky:

Jméno: Ema Hockaday

Pak je rozevřel na první straně.

„Věk?!“ zvedl k ní oči.

„Sedmnáct!“ zašeptala vyděšeně. Ještě nevěřila tomu, co se kolem odehrávalo. Ještě se mohla probudit. Zasloužila si trest, ale ne peklo.

Eryn ji narovнала a změřila.

„Výška 175 cm a váha 58 kg.“

Odvedla ji z váhy a postavila u doktorova stolu. Sledovala, jak vyplňuje další kolonky svým úhledným písmem.

Barva vlasů: Hnědé-rezáté

Barva očí: Šedé

Tělesný typ: Ektomorf

Projekt:

Umístění: F15

Eryn ji obtočila v pase měřítkem a pak změřila délku chodidla.

„Košile L, prádlo M, boty 40.“

„Odeber vzorky moči, krve a stěr sliznice pro vyšetření!“ přikázal, zatímco zapsal nadiktovaná data. Z desek, které dostal od zřízence, vytáhl dřívější Emina vyšetření a z nich opisoval do bílé karty další údaje.

Anamnéza rodiny: Neznámá – sirotek.

Diagnóza:

F40.2 Fobie z výšky a krve – zjevná souvislost s nešťastnou smrtí jejího bratra.

F31.3 Bipolární afektivní porucha – epizody lehké až střední deprese...

Eryn vytáhla z police skleničku s odměrkou.

„Naplnit, alespoň tolik!“ ukázala prstem na jednu ze zvýrazněných čárek.

Ema se podívala na přepisujícího doktora a pak zpátky na dívku.

„Mohla bych...?“ zašeptala nejistě, ale uprostřed věty ji zastavilo bezmocné pokrčení ramen a odmítavé kývnutí. To přece nemůžou! Zatnula zuby, ale v mysli se ozval hlas jejího bratra.

„*Myslíš, že si to nezasloužíš?*“

„Ne,“ zašeptala pro sebe a sáhla po lemu košile. Lhala!

~ ~ ~

Blížila se noc a Ema ležela v zamčeném pokoji F15 spolu s několika dalšími pacientkami rozdílného věku. Byla nejstarší ze všech, ostatní byly mladší nejméně o tři roky, to bolestné poznání již uplynulé hodiny otupily. Připadala si osaměle. Všechny už spaly, jen jí se nedařilo usnout. Seděla na posteli a dívala se oknem na tmavé siluety stromů proti šerému nebi.

Vzpomínala, kolik ponížení musela prožít v tomto dni. Měla ráda alespoň základní soukromí, zde neexistovalo ani to nejmenší. Ubytována v pokoji, který připomínal veřejnou noclehárnu. A pokoj byl to nejmenší.

Při večeři seděla na jedné lavici namačkaná s ostatními. Utiskovali ji a nenechali pořádně najíst. Přímou cítila tu zlomyslnou škodolibost, s níž ji trápili, a přitom se tvářili, jako by pro ně nikdo neexistoval. Ale to nebylo nic proti tomu, když ji před dvěma hodinami nacpali se všemi ostatními pacienty do sprch. Trvalo jí věčnost, než přemohla stud, aby se dokázala umýt. A mezitím jí někdo z nich pošlapal a namočil košili. Nahoru ji odvedla nahou ona dívka, co ji vyšetřovala. Nemohla si vzít ani ručník.

Připadala si jako dobytek a ten pocit kdesi vzadu v její hlavě tupě narážel na neurčité zapomenuté vzpomínky, k nimž se nechtěla znát.

„Zkus usnout, za chvíli je večerka!“ varovalo ji děvčátko ležící vedle. Jmenovalo se Hillary Finn.

„Proč?“ pokrčila rameny Ema. Bylo jí jedno, co se s ní stane, měla chuť neposlouchat. Měla chuť brečet, nebo byt zlá. A přitom cítila trpkou jistotu, že si vše zaslouží. Proč by ji měl někdo litovat?

„Probudí se strašidla ve sklepech,“ vysvětlila sotva slyšitelným šepem pacientka vedle a vyplašeně pohlédla ke dveřím. A pak si pro jistotu zakryla hlavu příkrývkou.

Ema se jen sarkasticky usmála. Nic nemohlo být horšího než to, co prožila za dne. Hodiny v přízemí tiše odbily devět.

Zpod dveří pronikla k dívce vůně opia a zázvoru. Ucítila hedvábně chladný dotek, se kterým jí pokryla záda husí kůže. Už to zažila dříve, ale ne v takové intenzitě. Něco uvnitř ní bylo jiné a to se dralo napovrch. Cítila smutek a hlubokou beznaděj, hlubší, než lidská mysl může obsáhnout. Cítila zřetelné doteky něčeho lepkavého, co ji osahávalo s drzou oplzlostí. Pokřivující posun ji volal k sobě, aby jí připomněl, že je podvržencem. Někdo bez skutečné rodiny, tvor podstrčený do lidské kolébky, bastard bez rodičů. Celý její život, všechny krásné vzpomínky, byly lži. O to zoufaleji se jich držela. Byly to její lži a měla je ráda. Nenáviděla sebe i stín, který ji volal.

Do ticha pokoje zaznívalo její zoufalé šeptavé přesvědčování.

„Jsem blázen, který nikoho nepotřebuje. Všem se hnusím a nic se mne netýká. Jsem potrestána a patří mi to!“

Trvalo několik minut, než ten pocit odezněl a vše se vrátilo do správných kolejí.

~ ~ ~

Uplynul týden a ani ten nekonečný nudný čas nepomohl Emě zvyknout si na toto místo. Již znala z paměti řád bloku F, který řídil veškerou činnost zde. Znala nazpaměť všechny dlaždičky i schody vedoucí z patra do přízemí. Jediné, čím snad mohla zaplašit nekonečnou nudu. Trochu poznala i obě pomocnice bloku. Rezavou dívku Eryn, starostlivou, i když někdy tvrdohlavě trvající na svém, i v nevzhledné košili oškubanou Sined, která jen výjimečně pronesla nějaké slovo. Těch několik pokusů seznámit se s pacienty neskončilo nejlépe, a tak nadále zůstávala sama. Připadalo jí to lepší. Na nekonečnou nudu se dalo zvyknout. Jen absence soukromí a vlastní osobnosti, na to si zvyknout nedokázala. Tak to ignorovala. Naučila se nevnímat a nevidět tupý dav ostatních pacientů. Nahá těla mačkající se na ni v umývárně, záchody, kde nikdy nebyla sama, pokoj, kde nevlastnila nic osobního.

Když v sobotu vyprali prádlo a dali jí jiné, než které vlastnila předtím, urazila se a odmítla je převzít. Odešla do pokoje a pod dekou nenáviděla celé tohle místo. Křičela a nadávala svému bráškovi, dokud nezačala svých do polštáře pronášených slov litovat. Pak ztichla. Zasloužila si to!

A ten večer, těsně před večerkou, k ní přišla Eryn. Tiše stála a čekala, až hodiny v přízemí zakončí odbíjení deváté. Mladší děvčata s hrůzou pozorovala nezamčené dveře a v

pokoji šumělo tiché šepotání. Pomocnice k nim pustí strašidla ze sklepa, aby se zase jednou nakrmila.

Ema se snažila vypadat, že spí, ale v té chvíli ji znovu ovládlo volání podvržených. Zvedl se jí žaludek a jen náhodou nezvracela. Silné vůně a světla jí zahltily mysl neskutečným řevem. POJĎ!

„Nechci,“ zašeptala si. „NECHCI!“ Hluboký dech a pevné sevření kovové postele. Trvalo chvíli, než lezavý pocit odezněl a zase se uklidnila. Jen hlava se jí ještě motala a žaludek houpal, ale to už bylo jen otázkou několika minut.

„Chtěla bys být pomocnicí?“ zeptala se jí Eryn.

Zatímco se snažila ovládnout každovečerní volání, musela dívka přijít k její posteli.

„Proč?“ pokrčila rameny.

„Nebudeš tak blízko smrti jako všichni ostatní pacienti.“

„Mně nevadí zemřít,“ odpověděla apaticky. Proto byla tady, aby si odpykala svůj hřích a zemřela. Nic jiného nemohla od temnoty čekat.

Eryn jen přikývla. „Když toužíš být se stádem...“

Pomocnice nikdy nebyly s ostatními pacienty ve sprše, nejedly na lavičích s ostatními. Nespaly v tomto pokoji.

„Chci!“ řekla rozkazovačně k odcházející dívce.

„Tak pojď za mnou!“ přikázala jí ona.

~ ~ ~

Zavedla ji do ordinace v přízemí, kde čekal onen doktor, který ji sem přivedl, a ještě jeden, vyzábělý a šedovlasý.

„Přivedla jsem ji,“ upozornila Eryn a dovedla Emu doprostřed místnosti. Sama odešla a zavřela za sebou dveře.

„Tak ty jsi požádala o možnost pomáhat zde?“ zeptal se vyzábělý stařec. Mimoděk přikývla, i když o nic takového nežádala. Přemýšlela, proč ji do toho ta pomocnice hodila.

„Svedeš poslouchat a dodržovat přesně časový rozvrh denního řádu?“

Kývla.

„Dle mne to můžeme zkusit,“ otočil se k druhému doktorovi. „V laboratoři je zapotřebí nějaká výpomoc.“

Ten přikývl a pak se otočil k Emě.

„Mé jméno je doktor Aubrey a to je doktor Rabble. Od této chvíle je pro tebe naše slovo příkazem! Pomocníci mají na starost několik věcí. Udržovat pořádek a ticho na bloku F. Dohlížet na plnění denního řádu. Provádět jednoduché lékařské výkony. Hlásit veškerá porušení řádu a závady na vybavení. Pomáhat personálu, tím je myšleno nám dvěma, dle našich instrukcí. Dohlížet a provádět úklidové práce na bloku. A v případě potřeby pomáhat v laboratoři. Rozumíš?“

Přikývla.

„Přestěhuj se do pokoje F17. Ráno po snídani tě očekávám před laboratoří, dveře číslo F10. Můžeš jít!“

Ještě jednou kývla a vycouvala z místnosti. Jak za sebou zavřela, překvapeně se otočila k Eryn, která na ni čekala. Vůbec si nebyla jistá, že si něco takového přála. Ale dívka přerušila její přemýšlení otázkou.

„Tak co?“

„Mám se nastěhovat do pokoje F18.“

„Gratuluji,“ usmála se zrzka. „Vítej mezi pomocníky.“

Anamnéza

Jméno:

Ema

Věk:

17

Pohlaví:

žena

Výška:

175

Váha:

51 kg

Barva vlasů:

černá

Barva očí:

šedá

Telesný typ:

ektonomf

Kosle:

2

Předlo:

4

Boty:

10

Projekt:

Paměť

Umístění:

7/7

Anamnéza:

Negativní

Diagnóza:

7/5

nepřítel

Na jedné z bílých složek v kartotéce stálo jméno Ema Hockaday. A v ní, na jednom z listů, předtištěn nadpis ‚Další údaje‘. I když se zdála stránka prázdná a nevyplněná, citlivější oči podvržených skřítků by našly text barvy ebenové černi. Byl psán stejným rukopisem jako předchozí listy, jen plnicí pero vystřídal seříznutý brk. A dokumentační inkoust, asfaltově černá tuš, připravená dle tajné receptury konstruktérské gildy.

Ve výše popsaném těle smrtelníka jest duše skřítků podvržena.

Po 6.345 dnech se do Pevnosti sanatoria šlechtična bez domova vrací – jména Ronwain, Meluzínou nazývaná též.

V rodu elfů zrozena, původem zapomenutým.

V lidské mysli jako Propletenec procitla. Poškození po podvržení posledním jsou zjevná, leč degenerace další nezačala.

Chování její:

Arogantní mysl sebestředná, znak rodu toho posílen a zvýrazněn jest. Stejně tak povýšenost a nepřístupná nedotknutelnost. Chlad, stydlivost, uzavřenost a roztěkanost spolu s pýchou v ruce jdou.

Paměť:

Odkaz života předchozího zapomenut, toto znakem násilné smrti jest, z vlastní ruky přijaté. Čímž se dle řádu lesa černé vládkyni odevzdala. Z paměti vlastní svědectví uvádím, že Ronwain potulnou dámou jest, kterážto s

doprovodem svým před 6.598 dny do Pevnosti Temného lesa – sanatoria – dorazila, zde bývalým řádem Jednorozce hoštěna byla.

Vzpomínek návrat na události Jež k smrti její vedly, pro mne nepřípustný jest. Přípravek z černého kořene pro zmatení podávat

Závěr:

Nebezpečnost její jako mírnou hodnotím.

Tento úhledný rukopis patří doktoru siru Aubreyemu, mezi podvrženci známějšímu pod svým nesmrtelným jménem Čaroděj. Nepodléhá nikomu a nikoho k sobě nepustí. Pro dvůr Rudé královny je nepoznaným stínem procházejícím jejím územím bez povolení. Loutkové divadlo strašidel, dvůr Malého prince, jej naopak potkává skoro denně. Doktor, skřítkův konstruktér a perfekcionista mistr skřítků magie. Čarodějova mysl je neprůhledná a skrytá za jeho chladnou tvář. Jeho plány neznámé a jeho činy zdánlivě nepochopitelné. To on je skutečným vlastníkem země Beznaděj, bloku F. Malý princ je jen správcem.

Kapitola II.: Sklepení

Ze začátku ji práce pomocníka zaměstnávala po celý den, a když si večer lehla do postele svého pokoje na F18, byla ráda, že má konečně klid. Jediné, s čím se musela vypořádat, bylo každý večer se opakující volání světa podvržených. S nocí a utichajícím blokem se chodbou šířila tichá nostalgie a prázdno. A s nimi přicházely podivné myšlenky a pocity. Nasládlá vůně, zvuky šířící se ve zdech a trubkách, živočišně se bortící stěny a stropy. A někdy pocit pomalého pohybu pod nohama. To vše ji svedlo znejistit. A vzápětí se na ni vrhl druhý svět. Jeho nesmyslná neskutečnost ji přiváděla k šílenství. Bojovala s tím, a i když zatím vždy zvítězila, cítila obavy. Jednou to nezvládne.

Po několika dnech se jí ale podařilo nalézt způsob, jak se toho zbavit. Obyčejně hned po té, co ukončila práci, povečeřela, umyla se a zalezla do svého pokoje. Zamkla se, i když to bylo proti řádu, a rychle se uložila do postele.

Většinou o hodinu dříve, než hodiny v přízemí odtloukly večerku. A tak zaspala volání.

Hodina předem byla jistota. Jednou, když se jí nepodařilo usnout, to skoro nezvládla. Neskutečno si na ni sáhlo v polospánku. Propadla se do temnoty a dopadla do ledové závěje sněhu. Byla nahá a lapená. S bolestí cítila, jak se jí na zádech klubou křídla, a ve strachu křičela. Ledové peklo si ji stáhlo do své hlubiny. Teď byla jeho součástí. Zoufale se snažila vyhrabat nahoru. Chtěla ven, nechtěla tam zůstat. A pak se zranila o železné kování postele. To ji zachránilo. Probudila se v sanatoriu. Unikla temnotě i chladu pekla. S pláčem lapala po dechu, zatímco si olizovala krvácející ruku. Do rána už neusnula.

Od té doby chodila spát o dost dříve než ostatní pacienti. A tak se k ní již nedonesly jejich hrůzné zkazky o strašidlech ve sklepech. Ničemu takovému stejně nevěřila. Večer měla dost starostí sama se sebou a ráno jsou podobné příběhy příliš neskutečné.

Pomalu se stala součástí bloku a poznala, že peklu stejně neunikla. Dělo se tu cosi zlého a ona se stala součástí toho všeho. I když ne plně dobrovolně, nijak ji to neomlouvalo. Tady se umíralo. Doktoři v laboratoři připravovali jakýsi neznámý preparát, který pravidelně zkoušeli na vybraném pacientovi umístěném naproti samotce v pokoji F01. Těžko říct, jaká byla úspěšnost oné látky, ale pacient za pacientem byli odváženi nemocničním vozíkem na pitevnu v bloku G.

Vadilo jí to, přesto to pomalu začínala ignorovat. Stádo, jak nazývaly pacienty ostatní dvě pomocnice, bylo opravdu tupé. Chyběla jim snaha se zachránit, něco chtít. Všechno to byli sirotci, kteří ztratili většinu vzpomínek. Z nějakého

podivného důvodu byli bez emocí, touhy i vůle. Nepamatovali si nic než svou existenci zde. A ta byla smutná.

Poslušně pomáhala doktorům se správou bloku a za to měla svůj pokoj, své soukromí ve sprše a svůj klid na jídlo. Byla v tom určitá hořkost. Někdy se sama před sebou styděla, přijala výhody, aby nebyla jednou z nich. Z lítosti se pak propadala do deprese, jež barvila její rána do marnosti a zbytečnosti. A s nocí se jí zdávalo o vlaku, který ji vezl hladovou a promrzlou někam k ještě větším hrůzám.

Ale jak plynul den za dnem, kdesi uvnitř se cosi otupilo. Přestala nad tím přemýšlet, přijala myšlenku, že mezi ně nepatří. Byla pomocnicí. Denní režim jí splynul do pravidelné šedi, nad kterou nepřemýšlela, jen ji vykonávala. Nebyla to jednoduchá práce a jakékoliv přemýšlení do ní vnášelo jen komplikace. Mohlo to tak být napořád, nebýt podivných tajemství bloku F.

Jedním z nich bylo rozdělení pacientů. Mimo pokojů pomocnic – každá měla svůj – tu byly také pokoje pro chlapce a dívky. To bylo správné. Ale jeden starší kluk a malá holka bydleli spolu v pokoji F12. Byl to dost velký pokoj, který se dal využít lépe. Pokusila se Eryn navrhnout přerozdělení pacientů, jenže ta jí to neodsouhlasila. Vysvětlila jí, že dotyční dva pacienti mají trochu jiný režim a zdravotní péči. Proto je lepší, jsou-li odděleni. Od té doby si těch dvou více všímala. Byli uzavřeni do sebe, tiší. Za svou mlčenlivostí skrývali cosi podivného. Sedávali v koutech, často zasněni mimo realitu. Staršího kluka občas Eryn využívala na některé těžší práce, při sobotním úklidu i to malé děvčátko.

Ale to nebyla jediná podivnost zde. Také potkala na chodbě pacienta jménem Malý princ. Vykoupaná tehdy otevřela dveře od umývárny a s jistotou, že ostatní pacienti jsou již na pokojích, vylezla ven a zavřela za sebou. Odkryla si tak pohled do chodby, kde přímo před ní stál asi dvanáctiletý bledý kluk v dívčí košili. Lekla se, zatápala v paměti, zda opravdu zamkla chlapecký pokoj, a pak teprve si uvědomila, že jej tu vidí poprvé.

Jeho bílá košile ho ale řadila k bloku F.

„Co tu děláš?“ vyhrkla překvapeně. I když nebyla nahá, měla toho na sobě méně, než jí připadlo vhodné. „Kdo jsi?“ opravila se.

„Je mi ctí tě potkat, Emo. Proč za mnou někdy nezajdeš?“

„Kdo jsi!?“ trvala na své otázce.

„Mé jméno jest Malý princ. Ten, který přežil pobyt na F01,“ odpověděl hoch a poklonil se po dívčím způsobu. Byl snad jedním z pokusných subjektů? Duch? Nikdo v tom pokoji nežil déle než pár dní.

Věděla, že by měla něco udělat. Byla pomocnice a měla službu. Jejím úkolem bylo dohlížet na plnění denního řádu. Ale nejdříve jej musela někam zařadit. Byl tu nový?

„Ty jsi tu nový!“ neřekla to jako otázku, ale jako příkaz a pochopení, jak se věci mají.

„Ne. Jsem tu již velmi dlouho.“

„Aha,“ přikývla Ema, která se konečně rozhodla, co má udělat. Odvede jej do chlapeckého pokoje a pak se zeptá Eryn, kde se tu vzal a kde má postel.

„Tak pojď za mnou!“ rozkázala mu a vydala se do I nitra k pokojům.

„A navštívíte mne někdy?“ zeptal se zvědavě kluk.

„To víš, že jo,“ otočila se k němu zpět. Zvykla si pacientům neodporovat a uchláchnout je nějakým slibem. Ale chodba byla prázdná. V celém přízemí stála sama. Překvapeně pustila košili i s klíči.

„Malý princ?“ zavolala. Pak si uvědomila, jak je divné, Volat na někoho takovým jménem.

Nejdříve si to chtěla nechat pro sebe, prostě se zbláznila. Odešla na pokoj a lehla si. Ale nemohla usnout. Co když se jí opravdu někde po chodbách toulá nový pacient, který ještě není v posteli? Nakonec zatřukala na dveře od pokoje Eryn a na její pozvání vstoupila dál.

„Promiň, že tě ruším, ale nepřišel dnes na blok nový pacient?“ zeptala se opatrně. Nechtělo se jí hned vyprávět o podivném jménu a dívčí košili.

„Ne, proč?“ podivila se dívka.

Eryn se nepřipravovala k spánku. Naopak, vypadalo to, že se někam chystá. Ema se s povzdechnutím posadila vedle ní na postel.

„Neviděla jsi tu někdy kluka v dívčí košili?“ Už jak to vyslovila, cítila, že je to hloupé. Raději si měla jít odpočinout.

Chvíli bylo ticho, ale pak dívka přikývla. Byla v tom nejistota a obava. Ema úplně cítila, že narazila na otázku, kterou neměla položit.

„Kdo je to?“ zeptala se naléhavěji.

„Malý princ,“ odpověděla zrzka.

„Kde má pokoj?“

„Nemá pokoj.“

„Co je zač?“ nedala se Ema.

„Princ,“ vyhnula se odpovědi Eryn.

„Princ?“ Nedávalo jí to smysl. A odpovědi, které dostala, byly ještě podivnější.

„Nesnaž se věci zde chápat, jen je přijmi. A takový je Malý princ. Prostě je! A to stačí. Za chvíli bude večerka, měla bys jít spát,“ vyvedla ji zrzka na chodbu před svůj pokoj.

„A co doktoři?“ napadlo Emu. Eryn se pousmála.

„Oba jej viděli již mnohokrát. Ale ON prostě je!“

~ ~ ~

Toho chlapce potkala hned příští večer. Sprchovala se po dlouhém dni stráveném v laboratoři, když za sebou cosi zaslechla. Otočila se a uprostřed místnosti seděl Malý princ a sledoval vodní vír otáčející se v ústí odtokového kanálu. Seděl ve vodě a košili měl až k pasu mokrou.

„Co tu děláš?“ vydechla překvapeně. Napadlo ji, že ji špehuje, ale pak si uvědomila, že se na ni nedívá a navíc není normální.

Princ, připomněla si slova Eryn.

„Když pustíš vodu tak moc, mají ryby problém s proudem. Může je to odplavit,“ odpověděl jí vyčítavě.

„Jdi si hrát jinam!“ Nahmatala ručník a snažila se do něj zamotat.

„Co je ale horší,“ nedal se hoch, „když vodě bráníš odtékat!“ Zvedl se a jeho přísná tvář hleděla k dívce. Ema si uvědomila, že pod košilí nic nemá. Proč ji nenechá ten blázen na pokoji. A proč vůbec se má nechat od něj otravovat?

„Jdi do postele!“

„Vyháníš mne, protože nevíš, kdo jsi!“ urazil se on, ale dál stál uprostřed místnosti se založenými rukama. Dívka si uvědomila, že hoch stojí na odpadovém otvoru a místnost se plní vodou. Již protékala pode dveřmi na chodbu.

Naštvaně se k němu vrhla a odstrčila jej. Jenom jí přidělává práci. Voda lačně zavířila v kruzích.

„Vždyť jsi to tady vyplavil!“ ukázala na spoušť okolo.

„A přitom stačila chvilka,“ přikývl hoch a spokojeně odešel.

„Proč se musím bavit s bláznem?“ zeptala se sama sebe. Ale znala odpověď. S kým jiným by se tu mohla bavit? Trvalo jí deset minut, než vytřela a dostala se do svého pokoje. A tam, na nočním stolku, seděl Malý princ. Neměl rozsvíceno a sledoval tmavý les za zdí nalevo.

„Co tady děláš? Tohle je můj pokoj!“ řekla rozzlobeně.

„Já vím, jsem tu na návštěvě,“ pokrčil rameny.

„Nikdo tě nezval!“ čekala Ema vedle otevřených dveří.

Kluk ukázal k lesu. „Ten les je živý a nebezpečný. A přitom vše, co jsem kdy chtěl, je s ním nějak spojeno,“ pokrčil rameny a zvedl se. „To se občas stává, že se někam dostaneme bez pozvání. Ale věci se tak posunou,“ řekl na omluvu, než za ním zavřela dveře.

I když ji zdržel, podařilo se jí usnout dříve, než blok utichl. Jenže nespala dlouho. Uprostřed noci ji probudily hlasy z chodby. Posadila se na posteli a pozorněji se zaposlouchala.

„Je moc panovačná. Místo skřeta ji? To není výhra,“ zaslechla neurčitou námitku zvenčí. Ema se přikradla ke dveřím, ale nic víc se neozvalo. Opatrně odemkla a vyhlédla ven. Chodba byla prázdná. Už chtěla zavřít, když

si všimla druhých otevřených dveří. Dveří pokoje F12, tam bydlel mlčenlivý hoch a šeptající děvčátko. Přešla k nim a opatrně nahlédla dovnitř. Pokoj byl prázdný. Jen na schodech se ozvaly cupitavé kroky sbíhající dolů. Co to má znamenat? Že by ho zapoměla zamknout? Pokud na to někdo přijde, bude mít problém. Musí zahnat oba pacienty zpátky do pokoje.

Rozmrzele sešla do přízemí a rozsvítila. Ze spánku vyrušená žárovka zamžourala a nechotně pomrkávala. Nikdo tam nebyl. Vešla do jídelny, ale na hřebíku, kde obvykle visely klíče služby, bylo také prázdno. Měla by vzbudit pomocnice. Tohle není jen tak.

Ze schodů do sklepa se ozval krátký smích.

Ve sklepě se večer probouzí strašidla, vzpomněla si na slova Hillary Finn. Zkusila zaplašit tu absurdní smyšlenku, ale něco z její lepkavé černi jí v hlavě přesto zůstalo. Nahlédla ze schodů dolů a zaslechla vzdálený hovor. Někdo tam dole se bavil s někým dalším. Sešla o pár schodů níže a rozeznala hlas. Byla to Eryn. A pak šeptání děvčátka z pokoje F12. Opatrně sestoupila po schodech do sklepa. Pár kroků od ní byly pootevřené dveře a za nimi světlo. Šátravě se doplížila až k nim.

Uvnitř byl hoch jménem Malý princ a v ruce držel svíčku. Vznášel se vsedě se zkříženýma nohama asi metr a půl nad zemí. Dívka zůstala v šoku stát. To přeci NEMŮŽE!

Snění se napnulo a hoch se slabě roztrásl. Dvě rozdílné podstaty, sny a realita, narazily do sebe. A jedno povolilo.

Vše je jen její sen. Neprobudila se opravdu, jen se jí zdá, že se probudila, uklidnila se Ema.

Malý princ se otočil k ní a usmál se.

„Občas se někam dostaneme bez pozvání. Ale věci se tak posunou. Buď nám vítána, dívko Emo.“

„Co se to tu děje?“ zeptala se přísně, jakmile vstoupila dovnitř. Ve tmě nemohla vidět nikoho dalšího, přesto věděla, že tu někde je i Eryn a děvčátko.

„Co se to tu děje? Proč podvržený neposlouchá mé volání?“ optal se Malý princ. Jak se postavil, bylo mu vidět pod košili. Nechtěla se na něj dívat takhle a zároveň nemohla sklopit zrak.

„Přesně šedesát osm večerů jsem budil snění a posílal je pro tebe. A ty jsi je vždy vyhnala. Proč jsi uvěznila svou mysl ve svém pokoji?“

„Nerozumím ti,“ odporovala Ema, jenže princ ji hned přerušil.

„Mohl bych ti to přikázat, ale nemám důvod tě ponižovat. Pojd' sem, někdo tu na tebe čeká!“ ukázal za sebe hlouběji do místnosti. Poslechla a obešla jeho vznášející se postavu. Pak narazila na prkennou stěnu.

„Kdo?“

„Vylez nahoru!“

Udělala to, vylezla na jeviště sklepního divadla. Malý princ spokojeně přikývl, ale jeho tvář zůstala přísná.

„Strašidlo, tvé druhé já! Jsi podvrženec, stejně jako ostatní v této místnosti. Jestli je to dar nebo prokletí, to si vyber sama. Pamatuj však, že podvržení jsi před lety zvolila dobrovolně. Můžeš všem tvrdit, že jsi blázen, nebo za šílený prohlásit svět okolo!“

Ne se však tvářit, že se nic neděje, když tvůj příchod mění tvé okolí, Emo. Vše má svůj důvod!“

„Můžu tu vládnout?“ zeptala se arogantně. Jestli se bála temnoty a pokřivení v sobě, byla to její věc. Její rozhodnutí!

„Možná někdy v budoucnu, teď ne! Já jsem vládcem země Beznaděj na bloku F i divadla loutek.“

„Nemůžeš mne donutit, abych byla šťastná!“

Malý princ přikývl.

„Nikdo tě nenutí. V zemi Beznaděj a strašidel se i nenávidí. Divadlo unese vše, v čem ti jiní nezabrání.“

Nesnášela jej, jeho poučování i vědomí skutečnosti, kterou nezpochybnitelně cítila. On byl v této zemi vládcem. A jak jej nenáviděla, snění toho podivného divadla ji sevřelo plnou silou. Nalákal ji do pasti, ze které nebylo úniku. Jediné, co jí zůstalo, byla její pýcha. Arogance, s níž stála na jevišti a se zaťatými zuby snášela vlny bolesti. Smysly zaplavily šepotavé hlasy stínů a teskné sténání věcí. Šedivá tapeta světa se začala olupovat jako morová rána a za ní se objevil druhý svět. Snění nepřinášelo světlo, to tma se jí zdála hlubší a intenzivnější. S bolestí se jí vplížily do mozku pozměněné informace. Pláč, smích a pýcha jí narážely do zmučené duše jako příliv. Snění jí zhmotnilo křídla. Vlhká a bělostná je rozevřela od opony k oponě. Modré vlasy rozcuchaně zamrzly, uši se zahroceně prodloužily, obličej vybledl a rty zmodraly. Nebylo to její první probuzení, ale poprvé, kdy věděla, co ji čeká, a nebránila se. Změnou obnažená dívka spatřila snový svět. V temnotě na stěnách se zjevila světláka spolu s těly obrovských světlušek. Pod Malým princem se zhmotnil trůn, podivná věc s kovovými nožkami zakrytá koberci. Hochova košile vybledla, stál tam nahý a jeho vznešená tvář se usmívala.

„Eryn,“ zavolal šeptem.

Ta vyšla zpoza trůnu, v očích světlo, rudé vlasy i šaty tančící v pohybech plamene. Ani ona nebyla člověkem. Byla první šamankou, strážcem ohně, z něhož povstala a v který zas ulehne. V podobě víly ještě krásnější a zářící. V ruce nesla otevřenou klec a z ní vylétla sněhově bílá sokolice. Neomylně přistála Emě na paži.

Ani Sined, druhá pomocnice, nebyla člověkem. Její polonahé tělo natřené okrem z ní dělalo podivnou živou figurínu. Loutka, zanechávaná jako strážce na místech, která jsou tabu. Duch visící na větvi za hranicí zakázaného. Právý opak ohnivě živé Eryn, neměnná, přetrvávající věc.

„Ta-neč-ni-ce,“ odslabikovala nepřítomně.

„A-Shed,“ zašeptal z šerého rohu mlčenlivý mladík z pokoje F12. Proměny staletí z něj udělaly mlčenlivého strážce klidu. Byl stěnou i oporou každému, koho k sobě přijal. Domov a ochránce tuláků. Po celou dobu, co tu byla, si neuvědomila jeho přítomnost, přestože nebyl skryt. Působil jako součást místnosti. Jako někdo, o kom nelze přemýšlet zvlášť.

Třináctileté děvčátko, sedící vedle něj, se smutně usmálo. Nešlo skoro rozeznat ve stínech a šeru divadla.

„Lilu.“

I ona byla strážcem hranice. Mladá víla smrti, to její nárek oznamoval blížící se konec. A v této zemi zazníval často.

Jediný, koho neznala, pomineme-li modravého draka, světlušky a věc na kovových nožkách, byl kluk s pomalovaným obličejem, který stál v rohu. Díval se na ni trochu podezřívavě. Lhář, podvodník, tulák. Jeho srdce neumělo setrvat v klidu.

„Klíč.“

„A jak se jmenuješ ty?“ zeptal se jí Malý princ a sfoukl svíčku.

„Ema, chtěla odpovědět, ale pak si uvědomila jiné jméno. Mnohem hlubší a dávnější. Její jméno podvržence. Jméno chladné Meluzíny.“

„Ronwain.“

Část I.: Země „Beznaděj“

Kapitola I.: Blok F

1) Sen, dle práva skřítků zimy, nemá hranic ani konce. Jeho využití, čerpání i ničení je na naší úvaze.

2) Náš život či smrt je na rozhodnutí a úvaze pána našeho dvora.

3) Pacienti sem přicházejí jen na krátký, bolestivý čas. Než zemřou, odebereme jim jejich sny, vzpomínky i naděje. Sny patří těm, kdož se dožijí zítřka.

Vítejte v zemi BEZNADĚJ

Blok F měl tři pomocnice. Emu Hockaday, Marn Mc Kennit, které říkali Eryn, a Tanečnici, jejíž lidské jméno znělo Sined. Tyto tři dívky se střídaly v udržování pořádku i pravidelného rytmu na bloku. Každý den měla jedna z nich službu u pacientů. Starala se, aby dodržovali řád a dostali najíst. Druhá pomáhala v laboratoři nebo na sále, jako pomocná síla doktora. V případě laboratoře to znamenalo strávit hodiny v chemickém obleku a pomáhat s

činnostmi, kterým žádná z nich nerozuměla. A to buď doktoru Rabblovi nebo doktoru siru Aubreymu. Třetí pomocnice pak měla obvykle volno. To ale neplatilo pro sobotu. V sobotu nebyli přítomni doktoři, a tak se na bloku F prováděl velký úklid zahrnující i praní prádla. Sobotní volno se vybíralo až v neděli, kdy zůstávala jen starost o pacienty. A tímto pravidelným rytmem pomocnice žily.

~ ~ ~

Hoch, který se procházel blokem F, vypadal zvláště. Nebo za to mohla nepořádnost personálu? Vždyť měl na sobě dívčí košili. Něco, co vybledlý řád zavěšený na stěně zakazoval. Ve třetím bodě druhého odstavce přesně definoval oblečení pro chlapce i dívky bloku. Ale tohoto chlapce řád nezajímal. Prostě se kdysi rozhodl, že ten starý namyšlený kus papíru nebude poslouchat.

Zasněně se procházel po tiché chodbě a šeptavě s kýmsi rozmlouval. Zvláštní na tom bylo, že všichni ostatní pacienti byli zamčení na pokojích.

A s kým si to pak povídal? Kdybyste se jej zeptali, možná by vám odpověděl. Ukázal na prázdné místo vedle sebe a překvapeně se zeptal:

„No přece s Modráskem... A s kým si povídáš ty?“

Ale na chodbě nebylo nikoho, kdo by přerušil ten podivný monolog. „Viš, Modrásku, divadlo potřebuje loutky, veselé i smutné hry. Bez toho všeho by se mohlo proměnit zpátky v obyčejný zatuchlý sklep. Naše divadlo dává tomuto místu sny, jen proto jej Čaroděj strpí. Potřebuje je. To ony oživují chodby a dům. Bez nás by to

byla jen prázdná poušť bolestí. Závěje hrůz sypající se ze zdí.“

Hoch přešel dlaní po zemi a sevřel neviditelný prach a písek.

„Přijal jsem od Čaroděje správu nad touto zemí smrti, šílenství a strachu. Nebyl to holý úhor, naopak. Dávno zarostl bodláčím a trnitými šlahouny. Naše země Beznaděj.

A naučit se v takové zemi žít znamená ji pochopit. Přijmout do svého srdce, stát se její součástí. Není správné bojovat s vlastní zemí, to bychom zůstali cizinci, kteří nenávidí své životy, jako Čaroděj. On to tu nenávidí, pro něj je to jen kus pokřiveného místa. A přitom nevidí, že země dostala svůj tvar právě jeho nenávistí,“ odmlčel se hoch a pohlédl skrz pootevřené dveře do ordinace. O několik let starší dívka ve stejně bílé košili klečela na zemi a drhla podlahu. Záplava rusých nepokojných vlasů se jí při každém pohybu jak neklidní hádci vlnivě svíjela okolo ramen.

Hoch se otočil zpátky do chodby a smutně přikývl.

„Čaroděj nás přehlíží. Pohrdá námi i našimi životy. Pro něj je divadlo jen jedním z mnoha předmětů tohoto místa. Ale zatím nás potřebuje, stejně jako světlo, vodu a stádo. Než nás dokáže nahradit; pak změní mé divadlo v prach.

Na jednu věc však zapomněl. Hry a příběhy divadla mají svůj vlastní život. Možná jepičí, avšak nebezpečně svéhlavý. Dokud hrajeme, bude se i král tiše dívat na vládu blázna.

Nejsme první, to je nám varováním. Před námi tu byli už jiní skřítci. Stavěli prazvláštní stroje a pak, jednoho dne, zmizeli. Jen jejich výtvoř, skryté a nebezpečné, čekají ve zdech a podlaze tohoto místa.

Proč odešli? To, Modrásku, nikdo neví. Mluví se o válce, ale ta je jen pověstí. Trvalo několik měsíců, než do sanatoria znovu přišli skřítci. A ještě další měsíce, než vznikl despotický dvůr Rudé královny na bloku E.

A můj dvůr, divadlo strašidel, je tu jen okamžik.“

Vedlejší dveře se s lehkým zasyčením pootevřely a do chodby vnikla horká pára zapáchající dezinfekcí. Vysoký muž s vlasy sčesanými dozadu a staženými do pevného culíku vstoupil do chodby. Ostře řezaný obličej byl snad vytesán z kamene. Doktor Aubrey pohlédl ke klukovi u zdi.

„Ano?“ optal se chladným hlasem člověka, kterého pacient nezajímá.

Hoch se zdvořile poklonil.

„Jen se procházím, Čaroději.“

„Jistě,“ přikývl chladně doktor a otočil se zpátky do místnosti.

„Po úklidu vydezinfikuj oba obleky!“ Bez čekání na odpověď uzavřel masivní dveře laboratoře a odešel do kanceláře na konci chodby. Hoch opět osaměl. Ve tváři se mu zračilo zamyšlení, když se opřel o průhledné zamlžené okno na dveřích. Stékající kapky zkreslovaly prostor i postavu uvnitř.

V jednodušším, ale těžším chemickém obleku tam uklízela Ema. Oblek se jí nepříjemně lepil na zpocené tělo a mimoděk se neustále snažila otřít vlhké dlaně. Kdesi hluboko v hlavě jí hlodalo děsivé podezření, že se jí prsty lepí krví. Neměla ráda práci v laboratoři. Nesnášela pomalu stékající kapky potu pod oblekem, které se nedaly otřít.

Ema uklidila poslední vzorky a vstoupila do přechodové komory. Již skoro průhledné sklo na dveřích se zamlžilo hustou párou.

Hoch odstoupil ode dveří a otočil se ke svému neviditelnému společníkovi.

„Podivný to harém mi svěřil osud. K tomu klobouk principála a žezlo nad zemí, kde se umírá pro Čaroděje. Země oltářů a čekajících obětí. Znam zemi, kterou mi svěřil, jeho však ne! Je jak ze železa vykovaná smrt, které nelze pohlédnout pod kápi. A přitom přijde čas, kdy se mu divadlo bude muset postavit. Ten čas je tak blízko, už cítím chlad osudu,“ zašeptal se strachem v hlase.

Po schodišti sestupovali pacienti na večeri. V jejich čele kráčela nejmladší pomocnice, Sined. Měla baletní postavu, jež mohla být krásná, nebýt tak vychrtlá. Košile jí byla krátká, až podezřele neslušivá a volná.

Hoch vyslechl odpověď svého společníka a posadil se na dřevěnou podlahu. Bosé nohy natáhl do chodby a opřel se o bílé dlaždice na stěně.

„Každého básníka nakonec oběsí. Psát básně je vlastně způsob, kterým si vybereš svou popravu. A kdo se stane součástí divadla, tomu musí být jasné, že bude plakat, křičet i umírat. A ne jednou, ani dvakrát. Už pořád, až do úplného konce! Nemůžeme přestat, dokud nespadne opona. Hořká přísaha herců. Slyšíš, již se převlékají do kostýmů...“

Ema se uvnitř soukala z chemického obleku. Přilepil se jí na záda a nemohla se ho zbavit. Se zaklením jej konečně strhla a s obavou pohlédla na vlhkostí zkrabatělé dlaně. Žádné stopy krve nenašla. Přesto se nemohla zbavit

podezření, že je to jen krutý šprým reality, která před ní krev v posledním okamžiku skryla.

„Kdysi dávno jsme přijali přerození,“ zašeptal smutně hoch na chodbě. „Ti, co neodešli do světa skřítků, se tu po generace rodí podvržení lidským rodičům. Křehký to svazek, tak blízký pomatení, jak jen blízko může být. Narodit se jako člověk a nevnímat svět snů, dokud neprocitneme. Dva světy. Dualita, vítězství i prokletí naší existence. Musíme žít tak, abychom v sobě neporušili křehkou rovnováhu rozporů.“

Oč snadnější to máš ty, Modrásku. Být chimérou a žít jen ve světě představ. Neviditelný pro člověka, nehmotný pro jeho svět.“

Chodba ztichla, jen z jídelny zaznívaly údery lžic o plast misek. A od vedlejších dveří posouvání kbelíku plného vody. Hoch se otočil do prázdna a pokrčil rameny.

„Někdy přespává ve své kanceláři. Někdy odchází do Temného lesa. Něco se tam chystá. Včera tam byl, možná půjde i dnes? Počkáme.“

Uplynula hodina, umytí pacienti již čekali ve svých pokojích na večerku a chodba přízemí byla tichá a prázdná. Pak se se zasyčením otevřely dveře laboratoře a zpoza jejích kraje nahlédla do chodby Ema. Zrak se jí zastavil na sedícím hochovi a hlava zmizela. Po krátké chvíli vstoupila bosá do chodby a na hrud' si tiskla ručník a pantofle.

„Děje se něco, Malý princí?“

„Ne, Ronwain, hra ještě nezačala,“ usmál se na Emu hoch.

Přikývla a rychle přeběhla do sprch. Dveře se za ní zavřely a chodba utichla.

Malý princ vzhlédl k hodinám na stěně.

„Právě se připravuje,“ zašeptal ke svému neviditelnému společníkovi.

„Přikáže svému skřetovi, aby vzal jeho zavazadla a otevřel dveře!“

Dveře na konci chodby cvakly a Čaroděj počkal, až jeho služebník vynese těžkou brašnu. Jeho pokřivený sluha byl pro lidi stejně neviditelný jako společník Malého prince.

Beze slova prošel Čaroděj okolo hocha a odemkl dveře do Temného lesa. Skrz ně se do sanatoria protáhly poslední zbytky večerní mlhy. A spolu s ní vzdálený zápach hub a krve. Doktor klepnutím hůlky popohnal svého služebníka a zavřel za nimi. Hoch ještě slyšel, jak klíč rachotí v zámku a zasunuje kovanou závoru do pevného rámu dveří. Nastalé ticho rušil jen zvuk vody ze sprchy.

Malý princ se otočil ke svému neviditelnému společníkovi.

„Tak, můžeme jít otevřít divadlo. Noc se již blíží a strašidla ukrytá ve sklepení netrpělivě očekávají dnešní hru. Stejně jako se chce bavit i zítřejší den.“

~ ~ ~

Ema Hockaday stála v tmavé umývárně pod ledovou sprchou a trásla se chladem. Zuby jí hlasitě drkotaly do prázdné místnosti, přehlušované jen vodou dopadající na její hubené tělo a hrubý beton podlahy. Byla jí úporná zima, přesto se dál tvrdohlavě opírala o vykachlíčkovanou zeď bez snahy ustoupit z vodního proudu. Podchladí se a zmrzne. Nebylo to ani tak její rozhodnutí, jako něco, čemu nechtěla vzdorovat.

A pak ve své depresi ucítila lehounké zachvění. Zaskřípání, se kterým začala deformace prostoru okolo. Zhnuseně ustoupila z vodního proudu a ten se vzápětí zabarvil rží do krvavě kalné břechky. Cítila snění, jak vstupuje do jejího těla. Ještě chvíli se mu pokoušela odolávat, ale bolestivý jas barev, zvuků i pocitů ji přesto zaplavil. Se vzlyknutím se přikrčila, svět se rozdvojoval a transformoval. Zřetelně zaslechla nádech budovy, jak se vytrhla ze svého zkamenění. Prostor okolo se deformoval, roviny křivily, úhly bortily. Kachličky na podlaze se naježily jak šupiny plaza. Zrcadla překryl krvavý šlem a kovové trubice, tvořící přes den sprchy, kuckavě vykašlávaly zbytky rzi. Pak se jak kovové hadi zasunuly do zdi. Voda vytryskla z několika prasklin ve stěně.

Prochladlá dívka třesoucí se zimou nejistě roztáhla bělostná křídla do šířky místnosti. Provinile pohlédla na vybledle modrou kůži na těle. Nechala se změnit. Sen se stal skutečností. Opatrně vystoupila po zježených dlaždicích a vzala z lavice bílou ústavní košili. Oblékla si ji, přesto její skřítkci podoba nedoznala změny, dál oděna do lehkých modravých šatů. Realita na noc ustoupila snění. Meluzína pozvedla levou ruku pevně omotanou tmavě modrou stuhou a na předloktí jí přistála bílá sokolice.

Pokřivenou chodbou došla k nepravidelnému schodišti a po něm sestoupila do tmavého sklepa. Nerozsvítila, cestu do divadla strašidel znala z paměti.

Kapitola II.: Modroočko

Malý princ, hoch s jemnými rysy, seděl zamyšleně na svém vyvýšeném trůnu. Nahý, bez ozdob znázorňujících jeho titul, bez oblečení, které zavrhl, působil vznešeně a sebevědomě. Jeho bledé tělo se proplétalo s hadovitým tělem Modráška, chimérického draka.

Za dne nosil princ jen dívčí košili. Byla mu krátká a vypadal v ní šíleněji než skuteční blázni okolo. Byl to jeho vzdor, jeho šílenství, jeho pokřivení v tomto místě bolesti. A jeho drobný rituál a hra, kterou si vymyslel. Těch her a rituálů měl mnoho.

Nikdy nešlapal na spáry mezi prkny podlahy, protože cítil zespod zapomenuté mechanismy národa, který tu bydlel před jeho dvorem. Nikdo nesměl zatáhnout oponu v divadle, aby hra neskončila předčasně. Rozmlouval většinou jen s Modráškem, dialog měl pro něj pravidla. Někdy byl součástí hry, jindy musel být vyplacen. Každé jeho slovo tak dostávalo hlubší smysl. Občas hrával na flétnu z kosti, aby přivolal toho, kdo ji ve sklepení

zanechal. A mnoho dalších drobných rituálů z něj dělalo to, čím byl.

Malý princ slezl z trůnu na křivě stlučená prkna jeviště. Strašidla okolo ztichla a v očekávání k němu hleděla.

„Je čas začít novou hru. Toto jsou vaše dnešní role,“ zašeptal a v jeho hlase se skrýval osud ostatních. Pro něj budou hrát cokoliv. Milovat, plakat i umírat.

Hlas prince byl pevný a nekompromisní.

„Soudce! Žalobce! Obhájce! Zřízenec! Zapisovatel! Odpůrce! Přitakávač!“

„Kdo bude souzen?“ zeptali se podvržení skřítci.

A on jim odpověděl:

„Do země Beznaděj vnikl cizinec. Přiveďte jej, musíte soudit jeho opovážlivost!“

S těmi slovy se většina strašidel s hurónským řevem vrhla ke dveřím.

~ ~ ~

Ronwain seděla uprostřed jeviště osvětlená jednou z obrovských světlušek. S přísnou tváří soudce čekala, až přivedou obžalovaného. Na jevišti zůstala sama, Malý princ již seděl na svém vyvýšeném trůně ve tmě hlediště a ostatní se nevraceli.

Dnes má právo rozhodovat o vině a nevině. Ale co když obžalovaný nebude chtít její rozsudek přijmout? Co když bude protestovat, že její rozhodnutí není spravedlivé? A existuje někde tady v sanatoriu spravedlnost? Ona sama ji nedostala. Princ ji zařadil ke svému divadlu, i když ona o jeho svět snů nežádala. Čaroděj ji sem přivedl, neptal se jí.

„Tohle místo je šílené,“ zašeptala tenkrát Malému princí, když se na jevišti poprvé proměnila.

„Je odrazem tvé duše. Možná tu před tvým příchodem nic nebylo a po tvé smrti opět vše zmizí!“ zašeptal princ významně.

Stála tam na jevišti a dívala se okolo na ostatní strašidla. Pohnula křídly na zádech a ten pocit ovládní dalšího páru končetin se jí nepříjemně usadil v temeni hlavy. Přirozenost, se kterou ovládala své snové tělo, se jí hnusila. Mělo to v sobě cosi nepatřičně nenormálního, nelidského.

„Co když zabiji skřítku v sobě?“ zeptala se nenávistně.

„A-Shede,“ zašeptal Malý princ a jmenovaný jí s úklonou podal svůj snový tesák.

Rozhlédla se arogantně okolo, zkoušejí si s ní hrát? Ale v jejich pohledech nebyl výsměch, jen smutek.

„Co se stane?“ zeptala se přísně prince.

„Poznáš agónii bolesti a umírání. A pokud to dokážeš, zemře tvé skřítků tělo.“

„A pak?“ cítila, že to není vše.

„Lidské tělo nemůže být bez duše. Tvé lidské tělo se bude potácet v bezvědomí, než se tvá duše obnoví. Pak se probudíš zpět, jako člověk i podvrženec. Ale i malá smrt má v sobě alespoň částečné osvobození, zapomnění. Na poslední události si nevzpomeňš. Můžeš to zkoušet pořád, než to tvá duše vzdá.“

Zahodila čepel na prkna jeviště.

„Můžu jít jinam?“

„Ne!“ pokrčil rameny Malý princ.

„Vězníš mne tu?“ optala se povýšeně.

„Já ne! Patříš Čaroději, stejně jako my tady!“ vytáhl z prostoru za sebou černou růži a hodil ji na jeviště. Otočila se k ní zády. Samozřejmě, že patří Čaroději, přivedl si ji, změřil a prozkoumal. Dal jí své inventární číslo a napsal je na bílou složku v kartotéce.

Rusovlasá Eryn zvedla růži a pohlédla k ní.

„Štěstí je tu vzácné, nerozhazuje se těm, kteří jej odmítají.“

„Něco si vybrat můžeš, něco ne!“ pokrčil rameny Malý princ a Eryn mu podala ruku, aby mu pomohla seskočit z trůnu na jeviště. Poklonil se jí za to a otočil se zpátky k Emě. „To, kým jsi, změnit nemůžeš!“ Uraženě se otočila zády k němu. Nic na to neřekl, luskl prsty a divadlo pohaslo. Jen na pravé straně jeviště stála ona i s ním v jasném kuželu světla.

„Chceš být jednou z loutek divadla Strašidel?“

Luskl podruhé a druhý kužel osvětlil levou stranu jeviště. Stála tam Eryn, A-Shed, Lilu, Tanečnice i Klíč. Spolu, vedle sebe, a hleděli na ni. Eryn se usmívala v povzbudivém úsměvu. Lilu se mračila, vypadala zle, ale i trochu smutně. Tanečnice neměla ve tváři nic. A-Shedova tvář byla klidná, trochu nejistá. Klíčova tvář vypadala pobaveně. I když stál na jevišti, působil silným dojmem zaujatého diváka.

Malý princ s úklonou odstoupil a nechal ji ve světle samotnou.

„Anebo?“ zeptala se Ema odmítavě.

Třetí lusknutí a vše se propadlo do tmy.

„Čarodějova loutka,“ zašeptalo ze tmy několik nenávistných hlasů.

„Rozmyslím si to!“ odpověděla arogantně a opustila divadlo.

Počkala tři dny, než jim přišla oznámit své rozhodnutí. Uvolila se stát součástí divadla strašidel. To bylo před dvěma týdny.

~ ~ ~

Za tu dobu je trochu poznala, každý z nich byl uzavřen do sebe se svou vlastní bolestí. V tom se od nich nelišila. Jediné, co drželo divadlo pohromadě, byla vůle Malého prince. Ten miloval každou z oprýskaných loutek a tvořil jejich velikost rolemi.

Na stejné úrovni měla Ema jen Eryn a Tanečnici. Dívky stejně vznešeného skřítčího původu. Ale ani jedna neměla její povýšenost.

Tanečnici mimo Eryn a Malého prince nikdo nerozuměl. Mluvila velmi málo a to ještě s věcmi okolo. Snad proto byla mluvčím tohoto šíleného dvora.

Krásná Eryn, šamanka pečující o zemi Malého prince, byla správcí země Beznaděj nejbližší. Přesto spolu neprohodili jediné slovo. Občas si vyměnili pohledy, a tím jako by si řekli vše, co potřebovali. A jestli se dala Tanečnice vnímat jako hlas prince, byla Eryn jeho srdcem. Srdcem sanatoria, jež tlouklo ohnivým citem.

Jediný aristokratický nadhled šlechty tu měla ona, Ronwain.

Lilu zde byla jen o pár dní déle než ona. Malá holka, která se skrývala po rozích a mluvila šepem, stejně jako A-Shed. Čpěla z ní smrt a mrtví. Z jejích tmavých očí nostalgického smutku, pomalosti pohybů a kvílivého pláče,

který Emě vadil. Pláč Lilu věštil smrt a na bloku F se umíralo často.

Z kluků působil nejvýrazněji A-Shed pro svou mohutnou, vysokou postavu. I když mluvil šeptem a sedával v rohu. Někdy si ani neuvědomila, že tam je, přesto vnímala jeho přítomnost. Byl zdí, o které víte bez toho, že byste se museli podívat. Nosil meč, ale Ema jej zatím neviděla bojovat.

Klíč, průbojnější než A-Shed, byl pro ni neprůhledný. Drzé připomínky ignorující její původ, protřelost, se kterou třídil okolí na věci, jež je možno využít, věci k pobavení a na ty zbytečné. Hrál v divadle, ale nebyl loutkou. Neměl nitě spojující jeho údy se zemí Beznaděj. Nepatřil Čaroději, ani k bloku F. Neměl tu postel, ani nikde jinde v sanatoriu. Podvrženci jim říkali Ztracené děti. Těm, kteří vypadli ze záznamů doktorů a skryti ve sklepě čekali na noc. Druh existence, který Ronwain připadal nedůstojný a špinavý.

Poslední z dvora byl Krvepírko, krvavý havran a posel. Slyšela od Eryn, že i on má lidskou podobu a patří mezi Ztracené děti, Ema jej však nikdy neviděla jinak než v podobě černého ptáka s krvavými konci perutí.

~ ~ ~

Meluzína zvedla hlavu, aby vypadala přísněji – dnes je soudcem! Přísným soudcem a vládcem. Ona se nesníží k slabosti.

Na schodišti již duněly kroky ostatních. Skoro vzápětí se otevřely dveře a strašidla se nahrnula dovnitř, svírajíce mezi sebou svou oběť.

„Kde jste tak dlouho?“ otázala se přísně Ronwain. Bílá sokolice netrpělivě přecházela po opěradle židle.

„Byla skoro utopená. Museli jsme ji křísit,“ odpověděla starostlivě Eryn.

„Utopená?“ do přísného hlasu se jí vloudila zvědavost a pochybnost.

„Jo, našli jsme jí na chodbě v přízemí. Ve vobrovský louži slaný vody,“ doplnil Klíč.

Meluzína shlédla na drobné, tak šestileté děvčátko. Malý skřítek konstruktér, obličej s rudým nosem a tvářemi, zdobné černé linky, vše pevně ohraničeno, vše mající svůj řád. Stejný původ měl Čaroděj, jejich všemocný pán.

Eryn z děvčátka starostlivě sundala všechno mokré oblečení a zabalila je do deky.

„Můžeme začít! Předneste žalobu!“ opřela se pohodlně Ronwain.

„Tento skřítek vstoupil bez svolení našeho vládce do země Beznaděj!“

Meluzína přikývla a položila svou první otázku.

„Jak se jmenuješ?!!“

„Modroočko,“ vystrašeně zašeptalo děvčátko.

„Jak jsi se sem dostala?!“ pokračovala přísným hlasem soudkyně.

„Jonáš... mne sem přivedl,“ odpovědělo děvčátko obklopené kruhem děsivě vyhlízejících skřítků.

„Kde je teď Jonáš?“ její hlas byl sebejistý.

„To nevím,“ pokrčilo děvčátko rameny.

„Jonáš je tvůj přítel?“

„Není,“ odmítlo děvčátko, až z mokrých vlasů setráslo další slané kapky.

„Aha,“ opřela se Meluzína. Modroočko jí zatím nic neřeklo.

„Co tu děláš?“ zeptala se přísně.

„Sedí,“ odpověděl hlasitě Klíč.

„Má pravdu,“ přikývl šeptavě válečník A-Shed. Ronwain na ně zlostně pohlédla.

„Proč jsi sem přišla?“ opravila svou otázku.

„Hledám svého přítele,“ zašeptalo nejistě děvčátko.

„Jakého přítele?“

„Mého... mého dávného přítele. Ceká tu na mě, až pro něj přijdu,“ zašeptala úpěnlivě a rozhlédla se okolo.

„Jak víš, že tady na tebe čeká?“ V hlase Meluzíny zněla nejen přísnost, ale i pochyby.

„Zdálo se mi o tom. Pořád se mi o něm zdá. Volá mě.“

„A kdepak je?“

„Nahore,“ ukázalo Modroočko hlavou ke stropu. Ronwain se pozvedla ze soudcovské stoličky, kterou byla stará židle.

„Pak nám jej ukaž! Je to přání soudu.“

A pohlédla na ostatní skřítky dvora, strašidla divadla.

„Prověřte to!“

~ ~ ~

Modroočko zde byla poprvé. Nikdo ze strašidel ji tu nikdy dříve nepotkal. Přesto absolutně jistě prošla přízemím k jednomu z mnoha dveří a vzala za kliku. Byly zamčené. Tanečnice je odemkla klíči služby, i když všichni z přítomných věděli, co za dveřmi je. Přístěnek na košťata a ostatní věci pro úklid. Malý přístěnek plný obyčejných věcí. Modroočko vstoupila a navyklým pohybem

zašmátrala po zdi. Pak pohlédla překvapeně na stěnu, kde se snažila prsty nahmatat otvor. Nebyl tam. Nejistě se rozhlédla, skoro se rozplakala, když si jej všimla. Tmavá prasklina byla mnohem výš, než byla zvyklá. Musela se postavit na špičky, aby mohla vsunout prsty dovnitř.

Přístěnek ozářila medovou září dvojice drobných lampiček. Za zadní stěnou se dalo cosi do pohybu a skrz cihlovou zeď budovy projela snová konstrukce. Strašidla překvapeně ustoupila. Lampičky osvětlovaly řetězovou kladku a zdobný upínací hák na stěně. Prázdný prostor obklopený spoustou hadiček rozházených okolo. Trvalo chvíli, než to Modroočko pochopila. Její přítel tu není. Její dávný přítel, který tu na ni měl čekat, nepočkal. Děvčátko se rozplakalo.

„Myslím, že je to zřejmé,“ pronesla hlasitě do popotahování Meluzína.

„Myslíte,“ překvapeně se ozval Klíč, „vy to nevíte jistě?“

„Má pravdu,“ přikývl hned šeptavě A-Shed, „vy to musíte vědět!“

„Já to vím!“ odsekla jim Ronwain.

„Určitě? Nemyslíte jen?“ optal se pro jistotu Klíč.

„Má pravdu,“ přikývl válečník, ale soudkyně jej hned přerušila.

„OBA MLČTE! Víám to!“

„Určitě?“ pochyboval Klíč.

„Buď ticho, když mluvím JÁ!“ zlobou již křičela.

„Má pravdu, neměl bys soudkyni skákat do řeči,“ přikývl A-Shed.

S dlaněmi sevřenými v pěst se Meluzína postavila. To divadlo ji začalo štvát. Ale hlavně nesnášela Klíčovo

skákání do řeči. Zvláště, když se v rohu sedávající A-Shed k němu přidá. Ti dva ji ponižují. Ničí její role a snaží se ji zesměšnit. Musí vynést rozsudek, dokud má nějakou vážnost.

„Protože soudu nebyl podán důkaz o existenci tvého přítele, a tudíž jsi se do naší země Beznaděj vloupala, jsi odsouzena ke třem dnům vězení, které strávíš v onom přístěnku, kde se měl nacházet tvůj přítel! Soud je u konce!“

Unaveně usedla zpátky a pohlédla ke trůnu Malého prince. Ten přikývl.

„Rozsudek soudce bude vykonán,“ zašeptal svým klidným hlasem. „V přístěnku stráví celkem tři dny, jež budou rozložené do devíti nocí.“

~ ~ ~

Bylo k ránu. Malý princ přecházel ztichlým divadlem a na tváři měl lehounký úsměv. Modroočko zná blok F lépe než on. O prostoru v přístěnku princ nevěděl. Děvčátko si pamatuje toto místo z doby, kdy bylo větší, před svým přerozením. Z doby ‚před dvorem‘.

Malý princ měl celou sbírku věcí pocházejících z oné zapomenuté doby.

Na hraně jeviště přistál havran Krvepírko. Okolo něj zůstaly krvavé otisky křídel. Princ přistoupil k němu a vzal mu svitek, který svíral v zobáku. Byl z univerzitní knihovny skřítků na bloku B. Rozbalil jej.

Zakázaný svitek, historie Pevnosti X sepsaná bardem Pírkem. Legenda, které nikdo nevěřil. Přečetl si ji a pohlédl ke stropu. Někde tam nahoře již spí jeho loutky.

„Klíči?“

„Ano, pane?“ zvedl se skřítek cest z rohu jeviště, kde pospával.

„Dojdi do Putyky a najmi na pozítří ráno průvodce do Temného lesa. Výdaje platí dvůr.“

Strašidla čekala dlouhá cesta. Projít Temným lesem až na Bojiště. Tam někde snad ještě leží Dřevěný rytíř, legendární stroj generála Pevnosti X, lady Modroočka. Alespoň tak to stálo v dávném svitku.

Kapitola III.: Dubová samota

Ronwain se rozhlédla ode dveří po lese a otočila se ke Klíči.

„Tak kde je ten tvůj průvodce?“

Hoch s nepravdělnou kresbou na obličejích jen pokrčil rameny.

„Musí přijít každou chvíli,“ odpověděl přesvědčeně.

Bylo časně ráno, slunce sotva vycházelo a les halila mlha. Když jim včera Malý princ přikázal, aby se dnes vydali do Temného lesa na Bojiště, nalézt chiméru nazývanou Dřevěný rytíř, Ema si myslela, že jde o vtip. Jít do toho lesa, co je za zamčenými dveřmi na konci chodby?

Do toho lesa, o kterém se vypráví jen to nejhorší? Který sežere každého, kdo do něj naivně vstoupí? Lesa plného zla a šelem? Lesa, o kterém ve skutečnosti nikdo neví skoro nic?

Jako jediná protestovala, proč se nechat zabít někde divočině, pro nějakou blbou chiméru? Vždyť tam třeba dávno není. Ale Klíč, jak je vlastní jeho neomalenosti, a

hned zeptal, jestli se bojí. Stupidní otázka pitomého kluka. Ona se nikdy nebojí. Vysmála se mu. Pokud tam půjdou, bude ona první.

Jenže teď bylo ráno. Dveře sanatoria za jejich zády zavřené a zamčené. A před nimi divoké stvůry lesa vybírající si z houští svou kořist – je. Včerejší strach není tím dnešním. Nechce se jí tam jít. Chtěla by se vrátit na blok F. Proč včera nepřiznala, že se bojí? Jak může teď, když s hrůzou pozoruje každý pohyb okolo, přiznat svou namyšlenost? Nemůže, a o to je to celé horší!

Zřetelně cítila úponky snění omotávající jí kotníky. Jemná pavučinová vlákna tam někde za stromy zesílí a promění je z dospívajících dětí v oběti mnohem větších děsů. Jeden z úponů jí zavířil před očima, hned ucítila silný pach krve, skořice a medu. Prostor se na vteřinu zdeformoval stejně jako nejbližší stromy. Několikrát se nadechla, aby se uklidnila a zaplašila snění. Je den, je pacientem sanatoria, jehož zdi jsou za ní!

Pár kroků před nimi se odpojil od stromu stín a pozorně si je prohlédl.

Pod příkrovem snění byl cítit krví, lesní půdou a potem. A pak něčím vzdáleným, chladem a vlhkem časného rána přikrčeného v křoví, časem ležícím v hluboké minulosti. Časem lovců.

Měl rozčepýřené husté vlasy zdobené stejně černým peřím a pomalovaný obličej s mohutnými lícními kostmi, rozpláclym nosem a bystrými očima pod hustým obočím.

Měl v sobě silnou auru divočiny, která v jeho nejbližším okolí urychlovala růst kořenů a šlahounů.

Klíč k němu hned přistoupil a podal mu ruku.

„Štůček za cestu na Bojiště a zpět.“

Ema překvapeně otevřela ústa, jen mohutná postava toho cizího špinavce jí zabránila protestovat. Štůček bylo hrozně mnoho. Za štůček, deset měděných knoflíků, se dalo pořídit plno věcí. Nikdy moc neobchodovala, ale svých šest knoflíků považovala za jmění. Za stříbrnou rolničku a zdobenou čepičku pro sokolici zaplatila před týdnem celé dva knoflíky. To se jí zdálo drahé, ale přiměřené. A on chce štůček za pár hodin práce?

„Nedá se nalézt někdo levnější?“ otázala se šeptem.

„Na Bojiště ne,“ pokrčil rameny Klíč.

Dranat, jak se ten stopař a žoldák jmenoval, její otázku ignoroval.

„Cesta na Bojiště a zpět. Pokud dodržíte tyto podmínky!

Za prvé,“ ze sevřené pěsti pravačky narovnal malík a pohlédl na Klíče.

„Vy jste řekli kam. Já říkám kudy, jakým způsobem a kdy!

Za druhé,“ narovnal prsteník.

„Kudy jdu já, tam je cesta. O krok vedle cesta není!

Za třetí,“ pozvedl významně prostředník a přísný pohled upřel na Emu.

„Šeptat, nedupat, poslechnout vše, co přikážu, a to ihned, bez otázek!“

Přikývla. Vypadal mladě, ale byl z něj cítit věk hlubší než lidstvo. A vypadal, že ví, co dělá. Ona sama měla z lesa strach.

S přísným pohledem zvedl ukazovák.

„Za čtvrté, pokud budete chtít něco udělat, požádáte mne o svolení.“

A za páté,“ zvedl palec, „ve chvíli, kdy neuposlechnete, naše smlouva se tím ruší. Váš osud předám zpět do vašich rukou a můžete si dělat, co chcete! Beze mne!

Rozuměl jsi?“ otočil se zpátky ke Klíči. Ten přikývl. Stopař sevřel nabízenou ruku a stiskl mu ji.

„Za vaše peníze máte jednoho z nejlepších stopařů. Pokud splníte vše, co jsem řekl, zaručuji vám bezpečí vlastním životem. Zaplatíte, až se vrátíme! Skočte si pro věci!“ kývl Dranat ke stínu a z lesa vylezl jeho velký, místy opelichaný vlk.

„My nemáme zavazadla, můžeme jít hned,“ odpověděl Klíč.

Stopař se obrátil zpět a kritickým pohledem si je změřil. U zdi sanatoria bylo s nastávajícím dnem snění slabé, síla reality zakrývala jejich skřítkův podstatu. Na první pohled stála u dveří pětice starších děcek, v bílých ústavních košilích a bosá. Dranat se zadíval pozorněji, ale ani pak na tom nebyli lépe.

Pětice skřítků, bez vybavení nebo pořádného oblečení, bez jídla, zbraní, jedny boty.

Začal litovat, že se od nich nechal najmout. Nepřipravenost byla jedna věc, ale často se k ní přidává neposlušnost. Při poslední výpravě šlo jen o jednoduchou několikahodinovou cestu. Podvrženec, který si ho najal, hledal určité místo. Dranat jej dovedl poblíž, ale než mohl nalézt průchod, rozběhl se skřítek nejbližší cestou ke svému cíli. On stihl jen přilehnout k zemi a zakrýt si hlavu. Dodnes ve spánku slýchal živočišné křupnutí a cítil závan krve a hlíny. Mrtví klienti nedělají dobré jméno a neplatí.

„Jdete takhle?“ otázel se pro jistotu.

Ema přikývla. Co by ještě měli mít? Co je má co podceňovat a soudit!

„To je snad naše věc?“ odpověděla arogantně otázkou.

Dranat přivřel přísně oči a pohlédl do jejich vystrašených tváří. Ale dál se neptal. Bylo jich pět, někdo snad přežije.

Ukázal směr a vyrazil rychlým krokem mezi stromy.

~ ~ ~

Ema byla unavená a zoufalá. S bolestivým sykáním rozmazávala zasychající krev na chodidlech, jak hledala zaseknuté trny. Rákosí okolo páchlo a potrhányi sukněmi jí prosakovala voda.

Ema prožila celý život ve městě. Příroda byla pro ni něco, co mělo vůni romantiky a rizika. Něco, co mělo pachut' zmatenosti a problémů.

Když byli mladší, jezdila občas s bratrem až za město k rybníku. Vzpomínala si na horké slunce, které viselo na modré obloze, a třpytivé odlesky vrhané vlnkami. Vůni opalovacího krému a rozehřátou deku. Nosila velký slaměný klobouk, který jí stínil obličej, a četla tlusté knížky bez obrázků.

Jak přiběhl její mladší bratr, dopadlo několik kapek na bílé stránky a její horká záda. Zavrčela a otřela knížku o deku. Přesto na ní zůstalo několik kruhových tmavých důlků. Dotčeně zvedla hlavu k Andrewovi. Ten měl přes mokrou kšticí přehozen tmavý ručník a soukal se z plavek. Jeho bílá zadnice zářila. Lehce se třásl zimou, prsty úplně promodralé.

„Nedívej se!“ okřikl ji. Spěšně se s úsměvem sklonila pět ke knížce. Dříve se koupali spolu ve vaně. Lili a prskali na sebe vodu v nekonečně veselých bitvách. Pak nějak přestali a začali si svou nahotu hlídat. Ema, která se opalovala bez horního dílu plavek, sáhla pro ručník a přitiskla jej na hrud, než se zvedla. Andrew si již nešikovně omotal ručník kolem beder, jeho plavky ležely vedle na trávniku, zmuchlané mokré cosi. Jeho způsob zacházení s věcmi Ema nechápala.

Do konce prázdnin zbývalo posledních několik dní a ty měly jinou příchuť než všechny předchozí. Byl v nich milnější pocit smutku a konce. Plno věcí vůbec nestihli.

Pohlédla na hodinky, do večera bylo ještě daleko. Přehodila šňůrku horního dílu plavek přes hlavu a opatrně uvolnila ručník.

„Skočím si zaplavat, tak nikam nechod!“

„Hmm,“ vzal na vědomí Andrew, který s plnou pusou listoval v barevném časopise pro kluky. Tehdy v létě měl rybník příchuť prázdnin a lenošení.

Se zasyčením vytrhla jeden z velkých trnů a sledovala, jak se jasně rudá krev rozeběhla po špinavém chodidle. Les byl plný kamenů, trnů a jehličí. Ale stopař to nebral v úvahu. Jeho cesty snad schválně vedly nejhorším křovím a nejtěžším terénem, neustále je umlčoval nebo nutil běžet. Celé dopoledne šplhali do prudkých svahů, aby se na druhé straně spouštěli kamenitými stezkami mizejícími v trnitých křovinách rakytíku. Jenže on měl pevné kožené boty, na rozdíl od nich.

S dalším syknutím vytrhla zalomený konec trnu a setřela novou krvavou kapku. Pokud šlo o ni, měla toho právě dost. Mlčky pozvedla hlavu k ostatním. Lili na tom

byla nejhuř. Schoulená do klubíčka tiše fňukala. Neměli ji na tu cestu brát. Eryn se ji snažila uklidnit a povzbudit. Ale moc jí to nešlo, bylo vidět, že toho má sama dost. A-Shed seděl stranou jako obvykle. Mlčel a nožem uvolňoval zadřené trny. Klíč byl na tom nejlépe, na rozdíl od nich měl boty. Kde je sehnal, nikdo neví. On se o sebe uměl postarat.

Jediný, kdo se zdál v pohodě, byl stopař, natažený na sluníčku žvýkal kus stébla. Vypadalo to, že se nudí, možná ani nevěděl, jak špatně na tom jsou.

Dranat vytáhl stéblo z úst a mávl za sebe.

„Ted' přebrodíme záliv a za loukou je Dubová samota. Tam se na chvilku zastavíme, mám tam nějaký obchod. Od samoty je Bojiště už jen necelou míli do skal.“

Dlaní zaplácl na tváři komára a rozpláclé zbytky si pozorně prohlédl. Pak si otřel ruku o nahé stehno a se zívnutím se postavil.

„Už nás našly, mrchy, takže je čas se zvednout! Vstávejte, neplatíte mne za povalování!“

To snad nemůže myslet vážně. Ema se zoufale rozhlédla okolo a její oči se setkaly s A-Shedem, který se apaticky postavil. Téměř okamžitě stáhla svou bolest do sebe a na tváři se jí usadil sebevědomý výraz.

Přistoupila k balícímu Dranatovi, při každém kroku přemáhala bolest.

„Někteří z nás potřebují delší odpočinek.“

Stopař přelétl všechny pohledem a přikývl.

„Tu malou vezme vlk, ostatní to zvládnou!“

„Pár minut snad nic nezmění,“ zaprotestovala.

„Změní, vše! Pokud se budete chtít povalovat, poproste stařenu v Dubové samotě, to je vaše věc. Mně to je jedno,

má cena je štůček na den, takže si můžete odpočívat, jak je vám libo. Pokud se chcete vrátit do večera, budete mlčet a poslouchat!“

Ronwain sevřela rty a lehce přikývla.

~ ~ ~

Za bahnitým ramenem jezera se rozkládala louka a na jejím konci se choulilo několik polorozpadlých chatrčí. Dranat k nim ukázal.

„Když přijde válka a muži jdou do boje, zůstanou v obci jen ženy, dívky a děti. Dívky někdy válka odvede pryč, někdy ne. Ale stařeny a malé děti zůstávají. Staří lidé jsou pamětí země, děti její budoucností. Současnost leží mrtvá na válečném poli.

Vše, co tu je, je symbolem války. Dubová samota stojí příliš blízko Bojiště, je v jeho vlivu. Prokletá vesnice bez mužů.

Po tisíci letech se nic nezměnilo. Jak nás spatřili, běželi se ukrýt. Je to rituál, který znají oni i Žoldáci. Většinu vždy najdeme.“

Přešli louku a vstoupili mezi první domky. Celá samota byla tichá a opuštěná. Jenže Dranat tu nebyl poprvé. Na jednom z dvorků shodil z vlka náklad a s pytlem prolezl do rozpadající se chatrče. Ema se rozhlédla po plevellem zarostlém dvorku a pobořených domech. Bylo to podivné místo. Na první pohled vypadalo mrtvě a opuštěně. Neudržovaně. Přesto se dalo zahlédnout několik v trávě vyšlapaných cestíček.

Opatrně se protáhla do chatrče za Eryn. Uvnitř byl rozpor ještě znatelnější. V kamnech hořel oheň a na plotně

bublalo cosi v kameninovém hrnci. Světnice byla užívaná, ale stejně tak i zničená. Zdi popraskané, podlaha skoro shnilá a mezi prkny stropu prosvítala dřevá střecha. Všechno se tu rozpadalo a bortilo.

Dranat usedl za rozviklaný stůl.

„Babo, pojd’ obsloužit hosty, než ti zapálím chalupu nad hlavou!“ zakřičel a nohou dupl do shnilé podlahy, až zasténala.

Ema i Eryn na něj překvapeně pohlédly.

„To je nějaké vychování,“ odtušila pohoršeně Ronwain, ale žoldák si dívek nevšímal. Shrábl ze stěny hrst omítky a mrštíł s ní do kouta. Kamínky zabušily do pokřivených prken.

„Jestli nevylezeš, vytáhnu tě sám!“

V rohu se zvedl poklop a těžkým krokem vylezla stařena oblečená do množství tmavých hadrů. Svou postavou připomínala čarodějnici, šel z ní trochu strach.

„To jsou k nám hosti,“ zaskřehotala nemocně. Zamíchala polévku na kamnech a rozestavila po stole misky.

„Dělej, nemáme na to celý den!“ zavrčel Dranat.

Ema unaveně zasedla za stůl a přitáhla si jednu z misek. Polévka nevoněla špatně a od rána neměli nic v ústech. Spokojeně vzala lžící a překvapeně polévku zamíchala. V nemastné tekutině plavalo několik spařených kopřivových listů.

„Tohle mám jíst?“ Nebyla to otázka, jen překvapivé konstatování, jak jí mohl někdo nabídnout něco takového. Ronwain usrkla a pak ji jen zklamaně míchala. Měla hlad, ale tohle se nedalo polknout. Nakonec misku odstrčila. Do

večera se vrátí a Tanečnice snad přinese do divadla zbytky od večeře.

„Tak ti děkuji,“ řekla otráveně babě. Ta sebrala misku a pohlédla na ni. Měla nepříjemně ostré oči pod šedobílými staženými vlasy.

„Poznám známý hlas a paměť mi slouží. Vy jste mou polévku již jedla...“ zaskřehotala a pokyvovala hlavou.

„To se pletete! Já tu nikdy nebyla!“ sebejistě jí odsekla Ronwain. S takovým místem nemohla mít nic společného. Všechno okolo bylo neuvěřitelně špinavé a zanedbané. Ale baba se nenechala přesvědčit.

„Jojo, před osmnácti lety to bylo. Pamatuju si to, jako by to bylo dnes. Měla jste krásného bílého koně a zbroj s bílou kožešinou. Už jsem nečekala, že vás ještě uvidím.“

„Tak to se pletete, stařeno. To jsem nebyla ještě na světě!“ vítězně ji vyvedla z omylu Meluzína. Bylo jí sedmnáct, ať si stařena tvrdí, co chce, s někým si ji spletla.

„Byla jste smutná a pak jste odjela na Bojiště. Váš kůň se vrátil sám, ošklivě zraněný. Potuloval se tu celou zimu, než ho něco chytilo a sežralo. Byla jej škoda, paní, byl to dobrý kůň. Chtěli jsme jej chytit, ale byl moc plachý. Nezvykl si na nás. I když byl hladem vyhublý, nic si od nás nevzal,“ smutně pokývala hlavou stařena.

„S někým si mne pletete!“ namítla Ronwain. Ale jistotu ztratila. Byla podvrženec. Před osmnácti lety tu mohla být. Udělalo se jí špatně od žaludku. Co se tehdy stalo? Kdo další ji může poznat? Nechtěla zpátky minulost té neznámé Meluzíny. Ta svůj život prohrála a teď je Ronwain.

Žoldák odstrčil druhou misku polévky a spokojeně si říhnul.

„Nezdržuj, babo, povídačkami. Čas běží.“

Vy se jděte připravit na cestu! Ke skalám je to jen pár minut. A ty, babo, přines léčivé byliny. Vyměním je za mouku!“

Kapitola IV.: Bojiště

Dranat nechal svého vlka u Stařeny a zavedl je do lesa za samotu. Protáhl je černým bezem až ke křídovému svahu a příkrým skalám.

„Tady začíná rokle vedoucí na Bojiště. Dál s vámi nepůjdu, ale počkám tu na vás. Pokud se máme vrátit ještě dnes, vraťte se do dvou hodin. Do večera tu budu čekat, pak už ne!“

„A ty? Proč nepůjdeš s námi?“ zeptal se Klíč podezíravě.

„Bojiště není můj problém. Cesta k němu a zpět, víc jsem vám neslíbil! A mám i osobní důvody,“ přešel žoldák do šepotu, „ale po těch vám nic není!“

A-Shed si přitáhl meč a vykročil vzhůru. Ostatní jej nejistě následovali.

„A nějakou dobrou radu?“ otočil se ještě Klíč.

„Dobrá rada,“ zamyslel se Stopař, „neměli byste tam vůbec chodit. A vraťte se co nejdříve, na Bojišti nemá

nikdo štěstí moc dlouho,“ otočil se Dranat a zmizel v hustém křoví.

A-Shed dorazil ke skále první a nahlédl do tmavé pukliny. Nebyla širší, než co by roztáhl paže. Příkré stěny mizející kdesi nahoře nepropouštěly na úzkou stezku žádné světlo. Přesto tu cesta byla, neznatelně se rodila u jeho nohou, aby sebejistě mířila mezi ostré skalní stěny. Všechno kamení leželo odklizené stranou. Někdo si dal tu práci, že stezku pravidelně čistil.

Eryn vytáhla z váčku u pasu malou svíčku a sirky. Obklopena kruhem ostatních ji zapálila. Ochraňujíc malý plamínek dlaní, vstoupila do rokle. Tam se natáhla po divokých vlákních snění a připoutala je ke svíčce. Plamen vyšlehl divoce vzhůru a jasné světlo ozářilo šedivé stěny rokle.

Šli za sebou. A-Shed první, s připravenou zbraní. Jeho bystré oči viděly ve stínech více než ostatní. Za ním kráčela Eryn se světlem a pak hned Ronwain. Za Ronwain se držela menší Lilu a na konci průvodu šel Klíč.

Rokle se kroutila skalami jako had, ale nikde neměnila svou šířku. Na několika místech se skály nad hlavami skřítků rozevřely a propustily na cestu trochu vzdáleného denního světla, ale většinou šli ponořeni do absolutní temnoty.

Ema přemýšlela o lese. Snění v něm bylo syrové, agresivní a chtivé. Nebyly to jemné úponky lidských snů, byť pokřivených šílenstvím, jako v sanatoriu. Tady to byla tlustá vlákna hadovitých těl, ze kterých šel strach. Rozdráždění smyslů bylo až bolestivé. Jen vnitřní deprese jí pomáhala udržovat soudné vědomí.

Kdysi tudy jela na svém bílém koni se stříbrným postrojem, ve zbroji s kožešinou. Jaký důvod měla pro tu cestu? Stařena řekla, že byla smutná. Možná sem jela někoho hledat mezi mrtvými. Možná už neměla nikoho, tak chtěla zemřít. Hrdá paní na bílém koni jedoucí do války skončit svůj příběh i žal.

Stěny rokle se prudce stočily do stran a otevřely v širokou kamenitou kotlinu. Před nimi bylo Bojiště. Mírný svah klesající do bahnitého údolí zahalený v cáry bledé mlhy. Jako gigantická aréna obehnaná příkrou zdí. Vnitřní prostor dávno zarostl planou růží. Její listí již uschlo, jen jasně rudé šípky barvy krve plnily kotlinu. A šedé kamení, bílé kosti, rezaté zprohýbané zbroje, štíty a kopí.

Mlha zhoustla, citelně se ochladilo. Na Bojišti už podzim končil, zima byla cítit ve vzduchu jako mrazivá jinovatka. Skrytá ve zmrzlých pokroucených listech, které jim praskaly pod nohama. Sestoupili sotva pár kroků, když vítr přinesl první sněhové vločky.

A spolu se sněhem se pohnuly stíny. Nezřetelné, rychlé pohyby beze zvuku. Nepřibližovaly se, stály v mlze, dál než kam mohly dohlédnout bystré oči A-Sheda nebo malé Lilu. A není bystřejších smyslů, než mají skřítcí stínů.

„Kdo jste?“ vykřikla ostře Ronwain. Ale žádnou odpověď nedostala.

„Kdo jste?“ zeptala se znovu marně. Nevýrazné stíny s jejím křikem zmizely. Ale vzápětí je hned nahradily další v místě, kam se nedívala.

Opatrně sestupovali. O pár metrů níž leželo břečťanem zarostlé tělo Seraphima, skřítcí stroj z doby před dvorem. Jeho kovový krunýř otlučený k nepoznání zakrývaly zelené

šlahouny a z jeho útrob rašil rudý šípek. Rozbitá obrovská ulita šneka byla plná hlíny a kamení.

„Rozdělíme se a prozkoumáme Bojiště. Jak někdo najde Dřevěného rytíře, zavolá ostatní!“ navrhla opatrně Ema. Snažila se zakrýt svůj strach.

Přikývli, v husté mlze se musí rozdělit, jinak jej můžou minout.

Ronwain se odrazila a vzlétla. Klouzala jen několik metrů nad zemí, aby dobře rozeznávala roztroušené pozůstatky dávné bitvy. Musí co nejdříve nalézt toho prokletého rytíře a vypadnout. To místo se jí vůbec nelíbilo.

Kdesi nedaleko od ní bolestivě zaržál kůň. Vzápětí se zvedl ledový vítr a smýkl s ní na zem. Zatmělo se jí před očima a v bolesti zasténala. Kolem zavlálo snění ve smyčkách rozplývajícího se kouzla. Nedaleko hučivě lomozil vlak.

„Stalo se něco?“ zavolal A-Shed a rozběhl se k ní.

Ema zvedla hlavu. Opřela se o kámen a ztěžka se postavila. Z rozbité hlavy jí kapala krev, ale nebylo to nic vážného. Stíny na okraji mlhy se rozesmály tichým zlomyslným smíchem. Smály se její nešikovnosti i bolesti.

Nenáviděla je i celé tohle místo.

„Mlčte!“ zakřičela na ně zoufale. A pohled jí při tom sklouzl na kámen, o který se opřela, když vstávala. Byl na něm vyryt nápis:

PŘÍŠTĚ

Nevěřicně zírala na ten prastarý vzkaz vyrytý několika těžkými tahy. Kdo jej tu zanechal a pro koho? A proč jej našla zrovna ona?

„Co se stalo?“ přiběhli ostatní skřítci. Jen pokrčila rameny a ukázala na kámen. Neměla žádnou chuť jim vypravovat o svém pádu. Nechtěla, aby se jí smáli, stejně jako ty stíny okolo.

„...A-SHEDE!...“

Zvolal hlasitě kdosi za jejich zády. Překvapeně pohlédli na sebe, byli všichni. Silný, výhružný hlas nepatřil nikomu, koho by znali.

„Ano?“ zvedl se válečník. Jeho jindy šeptavý hlas zazněl hlasitým odhodláním. Na hraně viditelnosti, zahalena v cárech mlhy, stála obrovská silueta. Nedala se přesně rozeznat, ale musela být vysoká hodně přes tři metry.

„Ty máš tu drzost se sem vrátit?“ promluvil onen hlas znovu. „Myslíš, že tě ta coura ochrání proti mému prokletí? **PROČ JSI JI S SEBOU PŘIVEDL?** Nebo se snad chceš pomstít?“ přešel hlas ve výsměch. Ale další větou se hned zbortil do zlobného hrdelního výkřiku.

„**MSTÍT SE TU BUDU JÁ! TY BASTARDE!**“

S tímto zvoláním se dal stín do pohybu. A-Shed se rozběhl proti, palcem uvolnil meč a sevřel jej. V mysli rychle soustředil svou skřítci podstatu, s níž vyvolal kouzlo. Obrovským skokem se odrazil proti jezdcí na zádech Seraphima. Byla jím mohutná žena. To jediné svedl A-Shed rozeznat, než zaútočil. Vzduchem zasvištěly dvě čepele. Seraphim se dalším krokem zřítíl k zemi. Svým kovovým tělem rozdrtil kameny okolo a několikrát se převrátil, než zůstal ležet pár kroků od ostatních skřítků. Byl to onen rozbitý Seraphim, jehož před chvílí minuli. Žádný jezdec na něm nesesedl. Nikde nikoho neviděli.

S obavou se rozeběhli k A-Shedovi. Ležel nehybně mezi kameny. Nebyl mrtvý, ale v bezvědomí. Zkusili jej probudit, jenže všechno bylo marné. Nereagoval.

„Musíme nalézt Dřevěného rytíře. Co nejdříve, než se zase něco stane!“ zvedla se Eryn od A-Sheda.

„Ale hned!“ přikývla Ema, čím dříve se dostanou pryč, tím lépe.

„Pohlídám jej, pospěšte si,“ poklekl Klíč k bezvládnému tělu. Jejich čas se měří na minuty. Věděl to on i všichni ostatní.

Drželi se na dohled od sebe. Sestupovali rychle po kamenném svahu a citlivými smysly prozkoumávali mlhu. Ale všude okolo nacházeli jen bolest, krev a nenávist. Po sto krocích se terén srovnal do mělkého bahnitého koryta. Uprostřed něj se vypínala do výše útlá hláska. Tmavá kamenná věž na skalnatém vrchu. Opatrně ji obešli, než vystoupali po vnějším schodišti do druhého patra ke dveřím. Uvnitř nic nebylo. Po vnitřním schodišti se dostali až na vrchol a rozhlédli se mlhou okolo. Stáli uprostřed Bojiště, v oku nenávistného uragánu. Tady byl pach krve nejintenzivnější, skoro slyšeli narážení zbraní o štíty, praskání dřeva a drcení kostí.

Ronwain pokrčila rameny a opřela se v beznaději o cimbuří. Jak mohou v tak zarostlém terénu nalézt zbytky něčeho, o čem ani nevědí, jak to vypadá?

Zřetelně cítila, jak se nenávist stahuje z celé té obrovské plochy k nim.

Eryn přitáhla úponky snění a přejela po chladném kameni cimbuří.

„Kde je Dřevěný rytíř?“ zeptala se. Jen to zkusila, ani nevěřila, že by o něm věž mohla vědět. Ale ona viděla

mnohé. Nevníkala krátké úseky válek. To byl pro ni jen okamžik, který pominul. Výkřik, v němž se srazila vojska v divokém vraždění. Ona vnímala mrtvé. Ti, co zde zůstali ležet okolo a po dlouhý, klidný čas jí dělali společnost.

„Leežíí needaaleekooo odee mnee...“ těžkopádně a pomalu odpověděla kamenná hláska.

„Kde?“ dívka ani nezakrývala své překvapení.

„Jeen kouuseek od méé paaaty.“

„Děkuji,“ vykřikla radostně a rozeběhla se dolů. Během chvilky jej našli mezi hromadou zprohýbaných zbrojí a zlámaných kopí. Ležel přetržený na dvě půlky pod jedním z šípkových keřů. Rudou zbroj vyplňovaly paže a tělo spletené z několikapalcových šlahounů neznámé rostliny. Vcelku musel být obrovský, možná i tři metry vysoký. V jeho otevřeném břiše ležela kostra člověka. Jako by jej spolkl a pohltil. S odporem ji vyklepli ven. Čekala je bolestivá pout' zpět s nehybným A-Shedem a těžkým strojem. Jen cesta z Bojiště jim trvala přes hodinu. Klíč pak slíbil Dranatovi další štuček za naložení vlka i samotného žoldáka.

Malý princ obcházel podivnou konstrukci svého trůnu v divadle loutek a přemýšlel. Věc, na které sedával, byla Seraphim. Podivný vejčitý stroj na kuřích nožkách. Co to je, věděl z několika zdrojů. Zaprvé, přímo pod trůnem bylo na bronzové dlaždici napsáno SERAPHIM 8, a za druhé, znal legendu, která o Seraphimovi mluvila.

„Ve chvíli, kdy divoké hordy ztratily vedení, zaútočili rytíři na Seraphimech vedeni Dřevěným rytířem. Oj, byla to slavná a velkolepá bitva. Zněly trubky a vlály vlajky rytířstva. A jejich šik jak rudý hrot projel černou masou

netvorů. Nezakolísal ani nezpomalil. Nebylo nikoho, kdo by jej svedl zadržet...”

Kdysi tu byla válka. Válka, která ukončila dobu před dvorem a dala tak vzniknout současnému uspořádání. Rudá královna zakázala mluvit o minulosti, on ztracené události naopak hledal. Tušil v nich klíč k pochopení tohoto místa. Jeho země. Válka sanatoria s lesem. Kdo útočil a proč?

Přejel dlaní po mastnými hadry obalené noze stroje. Kdysi je postavil tajemný mistr Leonardo, génius mezi skřítkými konstruktéry. Kde skončil on? Dle záznamů se války nezúčastnil.

Tolik otázek mělo své odpovědi tam někde venku.

V lese, kam poslal i svá strašidla.

Začínal o ně mít strach. Stmívalo se a kdo ví, kde je jeho loutkám konec.

~ ~ ~

Večerní cesty se již uzavíraly, když všichni doběhli ke dveřím sanatoria. Pro Emu i ostatní byla zpáteční cesta peklem. Dranat je štvál lesem jako zvěř. Pro bolest nevnímali nic ze svého okolí, jen mátožně běželi v jeho stopách. Při krátké zastávce leželi zhrouceně na zemi a snažili se popadnout dech. Bolest rozedřených chodidel a pálení kůže rozdrásané trny dávno ignorovali. Dříve, než si mohli odpočinout, je žoldák pobízel k novému pohybu. Těžkým terénem je hnal ostrou chůzí, po rovině běželi. Od půlky střídavě nesli i Lilu. Tisíckrát to chtěli vzdát a zastavit se. Ale s vyčerpáním přicházela také noc. A s blížící se nocí v nich rostl strach. Jen díky strachu dokázali

v posledních minutách večera dorazit k dřevěným dveřím bloku F.

Dranat shodil nehybné tělo A-Sheda i obě poloviny rytíře na zem.

„Dva štučky,“ otočil se ke Klíči a natáhl dlaň. Ten přikývl a zaplatil. Žoldák se pak beze slova vydal podél zdi k Putyce. Držel se kamenné stěny a pospíchal. V lese již vládla noc a noční cesty se právě otevíraly. Stačil jediný špatný krok a stezka jej stáhne do hlubin lesa. A tam jej pak pozře jako nezkušeného tuláka.

Navíc se spolu s tmou vydali lovit i noční tvorové. Jestli jej dostihnou vyčerpaného, těžko se jim ubrání.

~ ~ ~

Po ledové sprše ležela Ema stočena do klubíčka pod peřinou ve svém pokoji. Lehce si třela rozedřená chodidla a ztuhlé svalstvo. Bylo jí zle. I když nevnímala smutek ani bolest, po tváři jí pomalu stékala slza za slzou. V pláči upadla do neklidného spánku, ve kterém bloudila lesem pronásledována posmívajícími se stíny, bílým koněm a ostatky Seraphimů. A nakonec skončila uzavřena v tmavém vagónu, odvážena kdoví kam. Děsivý sen o vlaku, který se jí zdál v dětství již mockrát. Její pravidelná noční můra.

Kapitola V.: Stíny minulosti

Byla hodina po budíčku, když Ema vtáhla nemocniční vozík zvaný kára do umývárny. Opatrně sundala prostěradlo a pohlédla na mrtvého chlapce. Bylo mu dvanáct, podobně jako Malému princí. Jmenoval se Arthur Ralph a byl tu asi měsíc. Pomalu natlačila vozík blíž k vodovodu. Skřítčí duše jsou vnímavější než lidské a dlouho používané předměty získávají svou osobnost. Kára ji měla, stejně bizarní jako vše zde. Nasávala bolesti a strach umírajících a svou sbírku pak ukazovala citlivým duším, které ji slyšely. Pomocníci to věděli a manipulovali s vozíkem opatrně a s odstupem. Přesto jej nemohli umlčet úplně.

„Slyšela jsi, jak plakal?“

Trochu pokrčila rameny a dál se věnovala svlékání chlapce. Samozřejmě slyšela. No ale co na tom změní? Nic, sama tam jednou bude čekat na svůj konec.

„Umíral dlouho, že?“

„Mlč!“ zasyčela. A dál si raději dávala větší pozor, aby se vozíku nedotkla. Ale když tělo umyla, musela jej odvézt do ordinace. Vozík vycítil další příležitost.

„Chceš vědět, co se mu zdálo? O čem snil před smrtí?“

„O ničem! Sny, vzpomínky i naděje jsme mu před smrtí sebrali!“

Nebyl to umlčovací argument, jak měl být. Byla to krutá pravda o skřítcích tohoto bloku. Každý podvrženec tu měl dvorem přidělené pacienty, kterým bral sny a vzpomínky. Ema cítila hořkost té skutečnosti, ale vozík už mlčel. Dostala ho.

„K čemu by bylo snění a vzpomínky mrtvým?“ zašeptala omluvně a nechala vozík ve ztichlé místnosti.

Začínalo nové ráno a rána byla vždy hnusná. Ema se cítila zbytečná a osamělá. Všichni ji tu pouze nenáviděli. A právem, ona sama se nenáviděla, po ránu nejvíce. Za všechno, co kdy udělala a řekla. Stála v chodbě přízemí opřená o stěnu a bušila do ní pěstmi. S ránem nevěřila na sny, jen na umírání okolo. Po tváři jí stékaly slzy, nechala je. Dokud byla v chodbě sama, bylo jí to jedno.

Na konci chodby se otevřely dveře a Ema rychle nohou rozmazala po podlaze mokré stopy slz. Rukávem si otřela oči.

Čaroděj přešel ke dveřím laboratoře a otevřel je. Do chodby vnikl zápach dezinfekce.

„Už jsi měla být připravená!“ pohlédl na ni přísně.

Ema se sklopenou hlavou proběhla dovnitř a přetáhla si přes hlavu košili. Cítila jeho přísný pohled na zádech, když se soukala do biochemického obleku. Jak se snažila pospíchat, lepil se jí na tělo a nechtěl se přizpůsobit. Trvalo celou věčnost, než se jí ho konečně podařilo zapnout a

vytáhla ze skříně druhý, oranžový. S ním se otočila k doktorovi. Snažila se tvářit provinile, ale místo toho zaťala zuby a těkala okolo. Přísná tvář Čaroděje se za celou dobu nezměnila. Beze slova se nechal obléknout a sebral z police helmu. Než si ji nasadil, pronesl svým obvyklým klidným hlasem, ze kterého šel strach:

„Po práci budeš trénovat oblékání, abych příště zbytečně nečekal.“

Tiše přikývla. „Ano, pane.“

Raději ani nepřemýšlela, co to znamená. Její duší se rozlévala hořkost nespravedlnosti a zbytečnosti. A v té chvíli si vzpomněla na kostru, která ležela v žaludku rytíře.

Od cesty na Bojiště uplynul již skoro týden a Dřevěný rytíř byl umístěn do přístěnku, kde si odpykávala každou noc svůj trest i Modroočko. Celé ty hodiny jej dávala zpátky dohromady. Ale šlo jí to pomalu a s nejistým výsledkem. Pamatovala si příliš málo a poškození tohoto ‚stroje‘ se zdála rozsáhlá.

Jaká stvůra musel být onen rytíř, když spolkně skřítku vcelku? Až jej to mrně opraví, nechá se od něj spolknout, umínila si hořce a nasadila helmu. Přechodová místnost zasyčela a na lavici zůstala jen bílá košile a malý kartáček na ruce.

~ ~ ~

Večer se v divadle objevil Krvepírko a přinesl A-Shedovi balík. Válečník byl již v pořádku a překvapeně si prohlížel špinavé plátno ovázané špagátem. Pod provazem byl lísteček s nápisem: A-SHED.

„Od koho to je?“ zeptal se zvědavě.

„Byrro to v Putyce, nirrkdo neví, rrkdo to tam darr!“
Odpověděl krákoravě Krvepírko a přeskákal na kraj jeviště.

Skřítcí se zvědavě nahnuli k válečníkovi. Jen Malý princ zůstal tiše sedět na trůnu ve své meditaci. A Ronwain, která nechtěla, aby si o ní mysleli, že je zvědavá, si jich na oko nevšímala.

A-Shed opatrně, s trpělivostí sobě vlastní, rozvázal uzly a rozmotal plátno. Byl to plášť, špinavý od hlíny a zetlelého listí, ušitý z lehké, teplé látky. Uvnitř něj bylo zamotáno několik dalších věcí. Přilba od hlíny, proražený lehký pancíř, dva meče různé délky, dýka s odbroušeným hrotem, zmačkaný pergamen, kniha básní, tabák a neoznačený klíč.

Válečník zvedl pergamen:

„Mistře A-Shede, přijďte na staré Bojiště. Nikomu ani slovo, v řáduje plno zrádců. Abigail“

Odložil lístek stranou a zvedl meče. Byly ošetřeny a nakonzervovány pečlivou rukou někoho, kdo se ve zbraních vyznal. S úctou odložil meč, který do této doby používal, a připjal si dva nové.

Malý princ se potichu zvedl ze svého trůnu. Strašidla se k němu otočila, A-Shedův dárek byl na chvíli zapomenut.

„Dnes za mnou přišel Čaroděj, mé loutky. Než odešel do lesa, přikázal mi, že dnešní noc máme být opatrní a pozorně střežit zemi Beznaděj až do rána. Pokud nás varoval, měl k tomu důvod. Naše země má mnoho bran a ty budeme dnes střežit. Já s Modráskem budu střežit sklepení, na vás je uhlídat ostatní. Dnešní hra bude strašidelná, dávejte na sebe pozor.“

Pak se posadil zpátky a mlčel. Ema se podívala na ostatní.

„Pohlídám půdu!“ rozhodla a s tím odešla z divadla. Připadalo jí to trochu nedůstojné, hlídat dveře, ale hlavně si nepřála, aby musela trávit noc s někým dalším. Samota jí vyhovovala.

Došla do patra a zkontrolovala, zda jsou dveře na půdu zamčeny. Byly. Svůj pokoj měla hned vedle, tak postavila židli ke stěně, za níž bylo schodiště, a spokojeně se zachumlala do příkrývky. Pokud by někdo odemkl dveře na půdu, slyšela by to. Pokud by použil násilí, pak rozhodně také.

Pro jistotu nechala rozsvíceno. I kdyby usnula, ve světle měla lehké spaní a často se budila.

Ale uplynulo jen několik desítek minut tiché noci a pokoj se propadl do tmy.

Ema zvedla hlavu. Zhasnutí žárovky ještě nic neznamenalo. Existovalo plno banálních důvodů. Ale její citlivá duše skřítky zachytila i další změny. Tichý a pravidelný dech spící budovy se přetrhl, probudila se. Ze stínu Temného lesa doléhalo hrdelně opakované mumlání. Zkusila se soustředit na les za oknem.

ARBAD AKARBA DRAGON

opakoval nesourodý hlas. Ten hlas nepatřil lidem, mluvil jím celý les. A nejen les. Ta slova si tiše opakovala i samotná budova. Opakovala je s nenávistí ke svým obyvatelům. S nenávistí k nim, skřítkům. Budova se neprobudila sama, byla probuzena. Co ale Ronwain nechápala, byla ta vlna nenávisti a odporu ke všemu živému uvnitř ní.

~ ~ ~

A-Shed a Eryn hlídali spodní dveře do lesa. Jak zhasla světla, válečník uvolnil meč a přihrčil se ke stěně. O dveře se z druhé strany opřely silné tlapy, až v nich zaskřípalo. Nevrlý hlas zvíře okřikl a vzápětí silně zabušil.

Oba uvnitř mlčeli. Klíč, který hlídal s Lilu první patro, jí nakázal, ať zůstane, kde je, a rychle seběhl ze schodiště dolů.

„Co se děje?“

Ale A-Shed zvedl ukazovák k ústům.

Zvenku zazníval křik, který se přibližoval. Zoufalé výkřiky a volání.

„Ohnivák! Ohnivák!“

Někdo znovu zabušil. Tentokrát zoufale a úpěnlivě. Volání přešlo v křik. A pak se dveře rozletěly v ohnivém infernu.

A-Shed byl sražen ke zdi, Klíč uskočil sám. Do chodby vpadla dvě zuhelnatělá těla. Jejich zbraně a zbroj zazvonily o zem. A přes ně překročila mohutná a pokřivená postava z ohně. Žhnula jako výheň, v jediném okamžiku byl strop i podlaha v plamenech. A-Shed si zakryl oči a vyrazil za zářivou postavou. Oheň jej oslepoval, ale i tak svedl rozeznat tmavý nápis na stěně, Pevnost X. A nejen to, uvědomil si, že podlaha se pohybuje, procházely jí snové stroje. Ve vzduchu byla cítit smrt, tlukot hodin odpočítávající poslední vteřiny zkázy. Eryn, která byla dál ode dveří, stála Ohnivákovi v cestě. Rychle stáhla úponky snění a spleťla je do síly. V té chvíli zaútočil i A-Shed. Meč i kouzlo projely plamenem a chodba potemněla. Nic se nezměnilo. Zavřené dveře, tmavá chladná chodba.

Klíč se zvedl ze země.

„Co to bylo?“

„Nevím, asi nějaká iluze,“ pokrčil rameny válečník. Před očima pořád viděl nápis stroze ostrých písmen. „PEVNOST X.“

Nahoře na schodech zoufale vykřikla Lilu.

Klíč si okamžitě uvědomil, co udělal. Nechal ji tam samotnou. Rychle se rozběhl tmavou chodbou nahoru.

„Skoč pro světlušky!“ šeptl A-Shed k Eryn. Nemělo smysl plížit se nahoru temnotou. A v divadle měl každý z nich jednu obrovskou chimérickou světlušku, svého osobního osvětlovače.

~ ~ ~

Ema slyšela bušení na dveře, i Klíče, který se rozběhl dolů. Slyšela vystrašený dech Lilu, jež zůstala nad schody a nahlížela k přízemí. Než se ale rozhodla, co má udělat, uslyšela i něco jiného. Pomalé kroky, které scházely z půdy. Šouravé kroky, které měly čas. Všechn čas tohoto světa.

Chtěla vykřiknout a rozeběhnout se dolů za ostatními, ale nechtěla být zbabělá. Ovládla se. Je zamčeno. Než to projde skrz dveře, stihne vzít Lilu dolů za A-Shedem a říct mu to. Ani pomocnice neměly klíče ode všech místností. Půda byla nepřístupná a dveře na ni z těžkého železa. Ať si tam chodí cokoliv, nedostanou se oni k tomu ani ono k nim. Uklidnilo ji to, ale ne na dlouho. Zvuk ze schodů utichl. Nečekaně odumřel.

Zastavil se? Čekal? Ale na co? Možná, když přiloží ucho ke stěně, zaslechne jeho dech. Ticho v sobě mělo něco mnohem hrozivějšího.

Ema se zvedla ze židle, ale nohy se jí podlomily. V místnosti před ní stála nahá žena. Rozcuchané černé vlasy zdobily kosti. Byla cítit lesem, zemitou i éterickou vůní. Žena byla krásná a i ve své nahotě vznešenější než Ronwain. Ema na ni žárlila. Chtěla být jako ona, dospělá. Mít tu moc vládnout všem jen svou přítomností.

„Lady Ronwain, má otrokyně,“ zašeptala spokojeně neznámá. Sklonila se k Meluzíně a zvedla ji zpátky na nohy.

Bílá sokolice v kleci se rozkřičela, ale vzápětí podivně utichla.

Žena pobaveně pohlédla do Ronwaininých šedivých očí a s lehkým úsměvem se k ní sklonila.

„Před lety jsi mi dala svou duši a já ji teď přijímám!“

Dlouze ji políbila na rty. V tom polibku byl cítit med divokých včel a železitá chuť krve.

Ema chtěla protestovat, zabránit jí v tom. Chtěla utéct, křičet, ale jen bezmocně nasávala dusivě těžké spirálky kouzla okolo. A žena jí vtiskla něco do ruky.

~ ~ ~

A-Shed stoupal první, Eryn mu svítila pomocí světlušek. Vyšli do patra. Na chodbě ležela Lilu a u ní Klíč. Oba ve své lidské podobě, jejich skřítkčí duše byly mrtvé.

„Ronwain,“ zašeptala vyděšeně Eryn. Otevřeli dveře do jejího pokoje, ale ta byla v pořádku. Spala zachumlaná do peřiny, její sokolice v kleci také. V prázdném pokoji panoval nepříjemně vlhký chlad.

„Ta teda hlídá,“ vzdychla Eryn nevěřicně.

„Někde tady musí být to, co zabilo Lilu a Klíče,“ zašeptal opatrně A-Shed, „zkontroluj, jestli jsou ostatní dveře zamčené.“

Eryn obešla celé patro, ale nikam jinam se dostat nedalo.

„Zamčeno.“

Válečník přikývl. „Dole hlídá Modrásek a Malý princ, pak se to muselo schovat v přízemí. Prozkoumáme ho!“

Eryn se nechtělo, v přízemí bylo plno místností, které se nezamykaly, ale neviděla jinou možnost.

„Půjdeš první. Když na tebe zaútočí, uvidím to a ochráním tě,“ zašeptal A-Shed.

Ten nápad se jí nelíbil o to víc, že cítila jeho logiku. Země Beznaděj se jí najednou zdála nepřátelská a cizí. Každá místnost byla pro Eryn zkouškou odvahy, otevřít a vstoupit se světlem dovnitř tak, aby se za ní dostal i válečník. Připadala si jako živý štít. Jídelna, umývárna, záchod, doktorský sál. Zůstala již jen prázdná místnost F01, po mrtvém Arthuru Ralphovi. Eryn opatrně otevřela dveře.

V té chvíli se ozvaly pomalé kroky. Někdo k nim mířil ztemnělou chodbou. A-Shed si připravil meč a čekal. Slabé světlo světlušky vykreslilo hubenou postavu. „Ronwain,“ oddechla si Eryn, které hrůzou vyskočilo srdce až do krku. Ale válečník ji zadržel, než se k ní mohla rozeběhnout. Meluzína šla pomalu, až nepřítomně. V ruce za zády neobratně skrývala zakrvácený nůž.

A-Shed přistoupil rychle k ní. Zuřivě po něm sekla, ale válečník jí snadno vyrazil nůž z ruky a strhl k zemi. Pak na ni přiklekl. Byl výrazně těžší než útlá Ronwain, snadno ji udržel na zemi. Jak se pod ním zmítala, přemýšlel, co má udělat. Měl by ji políbit? Prolomí tak kouzlo, které zřetelně

cítil? Někde uvnitř chtěl, jenže neměl odvahy. Chodbou zaznělo plesnutí facky. Ronwain překvapením ztuhla.

A-Shed zvedl hlavu a poslouchal. Celá budova nenáviděla své obyvatele a chtěla se jich zbavit.

„Je tu něco zlého,“ špitla Eryn. Místnosti ani obyvatelé se nezměnili, přesto byl celý ten prostor najednou nepřátelský.

„Asi si to může vzít kohokoliv z nás,“ zašeptal opatrně A-Shed. „Musíme všechny pozamykat po jednom v místnostech!“

„A co my?“ optala se Eryn.

„Zamkneš se u sebe se všemi klíči! Já zůstanu na chodbě! A pohlídám tě. Pokud to dostane mne, nebudu mít klíče. Pokud tebe, nepustím tě ven.“

Eryn přikývla.

~ ~ ~

Ema se probudila první. Ještě byla noc, i když již mnohem klidnější. Vyplašeně se zvedla a zkusila vyjít na chodbu, ale někdo ji zamkl.

Posadila se zpátky do postele a pažemi objala kolena. Nepamatovala si obrovský kus noci. Tu část, která jí připadala velmi důležitá. Vše, co dělala a kde byla poté, co ji navštívila ta podivná žena.

Ale setkání s tou ženou patřilo k věcem, na něž by raději zapomněla. Ona si nepřála být podvržencem. Za co ji potrestali tímto šílenstvím? V té pomalu končící noci se kousala do rtu a plakala. Byla ráda, že je zamčena, chtěla být sama.

Kapitola VI.: Glag

Tulák Klíč. Před několika týdnů přišel do země Beznaděj poprvé.

Strašidla se na něj vrhla s děsivou brutalitou, uchvátíla jej, sevřela mezi sebe a vlekla do temnoty podzemí. Nebránil se, slyšel vyprávět o této zemi mnohé a tušil, co jej čeká. On uměl poznat správný okamžik, stejně jako jednat s těmi, kteří rozhodovali. Když se vydal na tuto cestu, věděl, že nebude jednoduchá. Ale to nebyla žádná z jeho cest. Lidská dívka, se kterou si rozuměl, odešla do tohoto sanatoria. Nikdy více se pak na ulici nevrátila. A tak se ji vydal hledat. Prohledal ústav křížem krážem, ale nikdo o ní nevěděl. Podplácel i vyslýchal. Jenže její jméno nebylo nikde zapsané. Když se vzdával naděje, zaslechl šeptat ještě o jednom místě. Jen bezhlesé pověsti o zemi za zrcadlem, kde vládne strach a šílenství.

Poslední místo, kde se neptal.

Chodba, dveře, tma a kruhový tanec světlušek. A pak jej hrubě shodili na dřevěnou podlahu. Krátce pozvedl hlavu,

aby se rozhlédl okolo. Ze všeho nejvíc to připomínalo divadlo. Ležel na prknech hlediště a jeviště bylo tmavé a černé. Přesto jej někudy z toho prostoru přivedli.

„Vloupal se do naší země Beznaděj a špehoval! Musí být souzen a já chci být soudce!“ strčil do něj neurvale skřet a jeho agresivní škleb nevěstil nic dobrého. Spokojeně a povýšeně přešel po jevišti a usadil se na židli opřenou o zadní stěnu.

Skřet se krátce odmlčel, jak si vychutnával pohodlí a svou důležitost.

„Jak se jmenuješ?“ zavrčel pak nenávistně.

„Klíč,“ odpověděl po pravdě.

„Co pohledáváš v naší zemi? Pro koho špehuješ?“

„Nešpehuji, přišel jsem dobrovolně a sám. Neskrýval jsem se, jak si jistě pamatujete.“

„Co si pamatuji, není vůbec důležité! Možná, že nic!“ odsekl skřet.

„Někoho tu hledám.“

„Koho?“ ukázal okolo sebe svou zakřivenou šavlí.

„Mary Lean. Je tu?“

„Kdo ví?“ rozesmál se zlomyslně skřet. On tohle místo miloval. Byl strašidlem celou svou temnou duší.

Než se mohl skřet znovu zeptat, přerušil jej tichý, ale přísný hlas ze tmy.

„V mé zemi je dívka toho jména, co od ní chceš?“

„Pane,“ zaclonil si Klíč oči dlaní, aby nahlédl do tmy.

„Chci s ní mluvit.“

„Ona nebude mluvit s tebou,“ řekl smutně hlas.

„Věřím, že bude, pane. Známe se.“

„Ona tě nezná!“

„Mohl bych ji vidět?“ požádal Klíč.

„Nemohl!“ odmítl útlý hoch, který vystoupil na jeviště. Byl nahý, neměl žádné ozdoby ani zbraň. Nevypadal jako vládce, působil spíše nepatřičně a nesmyslně ve své nahotě. „Mary patří mně. Koupil jsem ji od Čaroděje jako šílenou. Za celou dobu neřekla jediné slovo. Ani jeden večer mne nepoznala. Pro ni je každý den nový.“

„Chtěl bych ji od vás koupit, pane.“

„To nebude levné, poutníku. Je sluncem tohoto místa a slunce požadují za ni od tebe. Zlatou minci.“

Kývl.

Cena nemohla být vyšší. Zlatá mince byla nejvyšší měnou, kterou se dalo v sanatoriu platit. Sto štůčků, nebo splnit úkol, který vážně ohrozí jeho život.

Klíč nebyl hrdina, který by riskoval vše, raději sežene peníze.

mlčenlivost a šílenství Mary bylo hluboké. Kolik nocí strávil Malý princ s ní a snažil se ji přimět alespoň k nějaké vzpomínce, co se jí stalo. Ale prázdnota uvnitř ní byla hluboká rána, jež vyřízla ze vzpomínek většinu života. Z určitého hlediska jí teď nebylo více než pár let. Jen jednou se pokusil princ použít svůj cit, aby nahlédl do té hlubiny, a skoro se nevrátil. Nerozuměl tomu a neznal nic, co by mohlo způsobit takové poranění.

A Čaroděj se nikomu nesvěřoval. Vždyť jen málokdo by chtěl poslouchat o hodinách, kdy mučil a drásl mysl Mary pro velký úkol. O čase, který věnoval přípravě svého posledního projektu. Když po několika měsících testy odhalil dostatečné poškození, možná pocítil někde hluboko v sobě výčitku. Na okamžik. A pak ji jedné noci odvedl hluboko do Temného lesa k jednomu z velkých požeráků. Musel použít celou svou genialitu, aby dokázal dívku

spustit do jámy šílenství a zase ji dostat zpět. Aby mu z té hlubiny přinesla věc, jež byla pohřbena celá desetiletí. Deník jeho dávného učitele, Mistra masek. Tam stála tajemství, která jej osvobodí z nenáviděné země Beznaděj, Tajemství, jež mu dají sílu přežít i v samotné hloubi lesa.

~ ~ ~

Ta zpráva se nesla po celém sanatoriu a s ní nejistota a strach.

„Baron Gaskon zmizel. Dvůr Rudé královny o něm už několik dní nemá žádné zprávy. A Lovec se včerejší noci prohlásil regentem Temného lesa.“

Malý princ seděl a mlčky poslouchal Klíče, který mu sděloval novinky a zprávy proudící Putykou. Baron Gaskon byl poddaný Rudé královny a Temný les bylo panství, jež pro královnu spravoval. A i když jeho správa nad tímto územím byla pouze teoretická, vytvářel tento stav rovnováhu a klid mezi sanatoriem a lesem. Rudá královna byla spokojena, měla pod svou vládou les, byť jen formálně. A les měl barona, který do jeho věcí nezasahoval.

Ale to byla minulost. Křehká rovnováha trvající několik spokojených let vzala za své. Už smrt či unesení barona mohlo být záminkou, aby Rudá královna vyhlásila lesu válku. Pokud se ale vrah, násilník, lupič a „ďábel“ přezdívaný Lovec prohlásil regentem, byla válka sanatoriu vyhlášena jím.

Malý princ si nedělal iluze, která strana má převahu. Rudá královna les podceňovala a měla jen tolik vojáků, aby udržela despotickou vládu nad svým poddanstvem. Princ

vlastnil divadlo, ne vojenskou hotovost. Pokud les zaútočí na sanatorium, stanou se skřítki v ústavu minulostí.

„Rudá královna k ránu vyhlásila válku všem zrádcům, buřičům a špehům! Vyhlásila válku zimním skřítkům!“ doplnil Klíč události.

Malý princ přikývl, dokud je královna pod vlivem svého rádce, barona Edwarda, dá se každé její rozhodnutí předpovědět i bez sudičky. Její dvůr teď zpřísní tyranii a popraví všechny, co nejsou jejími poddanými, za špionáž.

Z myšlenek jej vytrhlo zasténání budovy. Snění se s pozdním večerem probudilo a vyrazilo z divadla, kde se skrývalo po celý den, do chodeb. Jako příboj stoupalo schodištěm. Pod jeho vlivem se prostor deformoval a bortil do šílené karikatury budovy. Věci ožívaly, měnily svou tvář i účel. V bloku F probuzené snění zasáhlo i několik pacientů. V jedné z místností proměnilo silnějšího kluka a drobnou holčičku na A-Sheda a Lilu. Pokoje zamykající pomocnice pak v Ronwain, Eryn a Tanečnici. Ustupující banální realita smrtelníků se skryla do strojovny výtahu, kde bude čekat na ráno. Až první paprsek slunce probudí postižené pacienty a příchod smrtelníka, doktora Rabbla, zaplaší sílu snění zpět do sklepení.

Do divadla pomalu přicházela strašidla. Posedala si na jeviště a jeho kraj.

Malý princ se usmál, přejížděl pohledem z jedné ‚loutky‘ na druhou. Jakou hru připravuje Temný les a co se stane se zemí Beznaděj, až začne válka? Přetrvá?

„Čaroděj byl spokojen s naším hlídáním,“ zašeptal.

Ema sedící u stěny sklopila oči ke svým nohám. Ale Malý princ možná nevěděl, co vše se stalo. Alespoň víc neřekl a hned pokračoval dál.

„Čaroděj se vrátil k ránu a oznámil mi, že bude mít dnes v noci návštěvu. Máme přichystat jídelnu a sloužit u tabule!“

„Jakým způsobem má být připravena hostina?“ zeptala se významně Eryn. Mezi strašidly pořád panovala k Čaroději nenávist, za jeho aroganci i zabití jednoho z nich, skřeta.

„Tím nejlepším,“ usmál se princ. „Ale pokud některé věci nepochopíte přesně, nemůže nám to mít Čaroděj za zlé. Jsme dvorem strašidel a máme trochu jiný pohled na tento svět než ON.“

Zlomyslný smích se rozezněl divadlem a všichni se pustili do práce. Dnes v noci se hrála rozverná komedie. Jen Ema zůstala stranou, měla strach, že jí ostatní vyčtou, co udělala včera.

~ ~ ~

Přesně o půlnoci cosi zabušilo na dveře od Temného lesa. Eryn pomalu otevřela a nahlédla ven. V černi noci zářily dvě rudé oči.

„Tady je váš kočár, Pane,“ uklonila se Eryn a Tanečnice s nevinně zářícím úsměvem přistrčila nemocniční vozík zvaný Kára, překrytý novým prostěradlem.

„KO-ČÁR? TO má být VTIP??“

Cizinec měl hluboký, melodický hlas. Sklonil hlavu a prostor prořízl jeho černý roh vyzařující divokou magii. Citlivé oči skřítků skoro viděly, jak ve stopě jeho hrotu zůstává realita zraněná a poškozená. Pak udeřila těžká kopyta o dřevěný práh a tvor vznešeně vešel do světla chodby. Byl to černý jednorožec Glag. Mohutné, svalnaté

tělo s antracitově lesklou černou kůží. Ta barva v sobě měla něco původního, přesto již nebyla čistě černá jako na počátku věků. Šílenství a temnota lesa prosákly do ní, jako když černou smůlou nasákne dřevo.

V lese se říkalo, že je šílený. Ty nejpodivnější povídačky vyprávěly, že kdysi spadl do jámy šílenství a dokázal se vrátit. Ale tomu věřili jen ti, kteří les a jámy neznali. Nikdo se nemohl vrátit z požeráku.

„Tudy, Pane!“ odstrčila Eryn vůz a zavedla jej do jídelny. Stěny místnosti zdobily krvavě rudé siluety šlahounů a keřů natahující se do prostoru lačně a hladově. Na okně visel slaměný věneček s černou stuhou a lampa u stropu čadivě syčela těžkou melodií. Na stole pak bylo prostřeno několik uleželých sýrů.

Jednorožcův pohled skončil na sklenici nahrazující vázu, kde byly nacpané šlahouny a trní zdobené večerní rosou.

„HO-STI-NA??“ přistoupil Glag těžce k váze a nasupeně zafrkal. Světlo u stropu vyděšeně zamžouralo a zesláblo.

„Ano,“ usmála se Eryn.

Do místnosti tiše vstoupil Čaroděj. Měl vysokou autoritativní postavu a sebevědomé držení těla džentlmena. Pomalu se rozhlédl okolo a s ledově chladným výrazem promluvil:

„Přineste mému hostu vybranější pokrm!“

Bez poznámky na zbylý výběr jídla, který byl nepochybně určen jemu, přešel k jednorožci. Eryn rychle odběhla nalézt ve ztemnělém lese nějakou čerstvou travu, Tanečnice se krčila v rohu.

„Proč jsi MNE pozval, VELEKNĚZI?“ zeptal se Glag, který neměl rád uzavřené místnosti. Připadaly mu těsné. Svazují.

„Je mi ctí tě přivítat v mém domě, svobodný,“ lehce se poklonil Čaroděj a štuček v jeho ruce zapraskal statickou energií. Mezi prsty mu propadl měděný prach. Energie snů byla uvolněna a lehkým pohybem prstů darována jednorožci.

„Pokud chceš před rozhovorem něco přinést, stačí říct. Přinesou to!“

„NECHCI! Přejdi k věci!“ kývl Glag.

„Lovec se prohlásil Regentem Temného lesa.“

„No A?“

„S Bratrstvem nic takového předem nekonzultoval.“

„NEJSEM součástí Bratrstva! Proč by MNE to mělo zajímat?“ znučně odušil jednorožec.

„Je silný, za chvíli by mohl chtít vládnout nám, možná sabotovat návrat královny!“

„LOVEC je krvelačný, po moci toužící HLUPÁK. Ale sabotovat návrat požiračky, na to je ZBABĚLÝ!“

„Nabízím ti spojení, Glagu,“ přešel Čaroděj k věci. Zde nemohl používat své obvyklé techniky ovládnutí a zneužívání slabin. Jednorožec neměl lidské chyby, jen své šílenství. A to se nedalo odhadovat, ani manipulovat.

„JÁ NEpotřebuji tvé spojení!“ odmítl Glag.

„Spojení by bylo prospěšné pro oba.“ Hlas Čaroděje byl chladně klidný. Jeho obličej i oči ukrývaly všechny myšlenky stejně dobře jako tvář sochy. Rozhovor se nevyvíjel směrem, který předpokládal, ale všechnu nervozitu skrýval za oponou železné vůle a sebekontroly.

„Lovec je PĚŠÁK stejně jako TY! Zatím MI NEmáš co nabídnout. Až se TO změní, přijď za MNOU!“

Glag se otočil a odešel z jídelny. Dřevěná podlaha chodby zasténala pod jeho kroky a žárovka se zamžouráním vyhořela. Jen krvavé znamení načrtnuté jeho rohem ještě chvíli viselo ve vzduchu. Eryn s kyticí v náruči jen ustoupila ke stěně, když mohutný jednorožec prošel okolo ní do Temného lesa.

Malý princ, který stál ve stínu schodů do sklepa, pozorně sledoval odcházejícího Glaga. Z jeho černého těla cítil šílenství. Vyzařovalo okolo v chaotických smyčkách spolu s hlubokým tichem a strašidelně prázdnou myslí.

V lese se vyprávělo, že Černý jednorožec Glag byl svržen jednou z vil do jam šílenství. Dokonce prý přímo do Dubového požeráku, největší tlamy, kterou se les krmil. Jestli tomu dříve Malý princ nevěřil, to krátké setkání jej přesvědčilo. Tak děsivé pokřivení mysli mohlo způsobit jen něco mocného a pradávného, jako třeba požeráky lesa. Eryn uzavřela dveře za jednorožcem a vydala se zpátky k jídelně.

Princ ucouvl hlouběji do stínu, ale další myšlenka jej zastavila. Ta pokřivení a prázdnota v mysli živého tvora, s tím se setkal již i dříve. Dokonce zkusil kdysi nahlédnout hlouběji do temnoty toho šílenství.

„Mary,“ zašeptal překvapeně. Pacientka, kterou koupil od Čaroděje. To poznání mělo v sobě něco děsivého. Proč by někdo poslal lidskou dívku na místo, odkud není návratu?

„Uklid'te to tu!“ přikázal Čaroděj Tanečnici a klidným krokem opustil jídelnu.

Na dvoře Rudé královny a v Putyce se říkalo, že Čaroděj sídlí v bloku A. Ale strašidla věděla, že sídlí v zakázané místnosti za kartotékou. V malém kumbále, od kterého neměli klíč.

Kapitola VII.: Dřevěný rytíř

A-Shed, který se obsluhy u hostiny neúčastnil, seděl v divadle a čistil věci, jež mu kdosi neznámý poslal. Ty věci byly jeho. Byly jeho dříve, než se narodil. Týkaly se jeho minulého podvržení do lidského těla.

Válečnická přilba, cestovní plášť, lehký pancíř a meče. Vše neslo stopy používání, stejně jako pečlivého opatrování. Kdysi se asi toulal. Než jej zastavila rána do hrudi. Že byla osudová, o tom A-Shed nepochyboval. Z poškození pancíře se dalo snadno vyčíst, že byla vedena velikou silou a šla hluboko. Nemusel zemřít hned, ale nepřežil víc jak pár minut, alespoň nakolik věřil svým znalostem. V dlani převrátil žvýkáci tabák, asi byl starší než teď. Položil jej zpátky k ostatním věcem a zvědavě zvedl knížku japonských básní. Letmo ji prolistoval, několik jich pološeptem přečetl. Po knížce vzal starý klíč od neznámé místnosti. Někde bydlel? Možná někde tady. Pomalu převracel v dlani své poklady a jeho citlivá duše skřítko se zachytávala útržků vzpomínek. Chyběl jen

kousek, aby se natáhl dál. Blíže k paměti dávných věcí. A A-Shed to udělal. Úponky snění se spletly do vzorce, který probudil duchy věcí.

Držel v ruce klíč, když do kouzla zformoval otázku: „Ke kterým dveřím patříš?“

„Věž před-ků, dve-ře A-00,“ zodpověděl duch věci otázku svého pána.

Zvedl dopis a položil druhou otázku. „Kdo tě psal?“

„La-dy A-bi-gail, stráž-ky-ně kli-du Čer-né-ho le-sa, za-svě-cen-ky-ně řá-du jed-no-rož-ce.“

Položil dlaň na poškozený pancíř. „Kdo tě prorazil?“

„Na-ga-na la-dy A-bi-gail!“

Pozvedl meč a obnažil lesklou čepel. „Jaký byl poslední boj?“

„Vy-rov-na-ný. Pa-dli jste o-ba!“

Uchopil drobnou knížku básní a několikrát ji převrátil v dlani. „Co přetrvalo?“

„Kle-tba. A-bi-gail na-bí-dla svůj ži-vot to-mu, kdo vás roz-dě-lí.“

A-Shed mlčel.

Vzpomněl si. Slyšel ženský hlas, který v chroptění smrti odříkává kletbu. Slyšel ho zřetelně skrze všechn ten čas. Skrze všechny ty roky, které jej od toho okamžiku dělily.

„Co vás po tisíc let pojilo, roztínám!

Co se zdálo věčné, tomu konec přivolávám!

Tomu, kdo mezi vás vrazí čepel, vlastní duši dám!“

Ema seděla naproti a po očku jej sledovala. Cítila se sama a neužitečná. Zbytečná. Od včerejška se jí všichni raději straní. I Malý princ kamsi odešel. A ticho okolo bylo až trapně obviňující.

Cítila se vinna. Vinna za to, že je podvrženec. Dokud byla jen obyčejnou dívkou, mělo vše smysl a logiku. Věděla, co je správné, jak se chovat. Koho zdravít, kde počkat na zelenou a kam sama nechodit. Poznala, kdy domluvili starší a může se ozvat, kdy je vhodné něco chtít a kdy bude lepší počkat. Nebylo to vždy jednoduché, někdy přišel trest za věci, za něž ani moc nemohla. Ale určitá nespravedlnost prostě také patřila k řádu věcí.

Jenže to vše, co se sedmnáct let učila, ztratilo smysl. Tady věci mluvily a bolest měla trýznivě rudá motýlí křídla, nebo alespoň přesladce voněla po cukrové vatě a vanilce. Ve všem obyčejném okolo byla najednou magická jiskra a s tím neuměla moc zacházet. Přijmout a nechat věci dělat to, co nemělo logiku.

Byla vinna. Jako malé dítě si v postýlce před usnutím slibovala, že se promění v něco neobyčejného. Chtěla mít v sobě duši, která není stejná jako ostatní. Která je barevnější, která může létat!

Zahanbeně složila křídla a postavila se. Je to její vina, že se s ní nikdo nebaví, protože oni vědí, co se předevcírem stalo. To ona si většinu nepamatuje, jen tvář a drobné kůstky v havranově černých vlasech.

„Lady Ronwain, má otrokyně.“ Zaťala zuby a rychlým krokem opustila divadlo. Vyšla po tmavých schodech do přízemí, cestou prsty šátrala po stěně. Původně chtěla jít do svého pokoje, ale najednou si tím nebyla jista. Už se tam necítila bezpečná.

Přízemí osvětlovaly mžourající žárovky a dveře na samotku na konci chodby byly pootevřené. Šla je zavřít, alespoň později se o tom přesvědčovala. Neměla ve zvyku poslouchat něčí rozhovor. Jak se přiblížila, rozeznala dva

hlasy. Ten první patřil Malému princovi a druhý neznámé dívce.

„A co jste viděla, lady?“

„Ve vaší zemi Beznaděj si dvě bytosti zamění osud. Jejich vlákna se roztřepí a zapletou tak, že nebude hranice mezi tím, kdo byl jeden a kdo druhý.“

„To je neobvyklá událost, ale nezdá se býti nebezpečnou,“ omluvně připomenul princ.

„Jedno z těch vláken odejde do Temného lesa a stane se jeho vládcem.“

„A druhé?“

„Druhé bude dál mrtvé.“

„To je opravdu zvláštní sudba pro mou zemi. A jsem tomu rád, že jste mne přišla varovat. Však mnohem více než Vaše slova mne rozradostnila možnost Vás opět spatřit. Vídáme se tak vzácně, i jeden den je dlouhý, týdny se zdají nekonečnou věčností.“

„Také se mi stýskalo, můj princ, ale mám obavu před královnou.“

„Vím. A zakazuji Vám podniknout cokoli, co by Vás vystavilo nebezpečí. Pokud byste potřebovala moji pomoc, pošlete pro mne svou vážku, Štístka.“

Dívka se zvonivě zasmála.

„Můj rytíři, kam až sahá vaše moc?“

Hlas patřil lady Alence. Ema slyšela o sudičce ze dvora Rudé královny, do které se Malý princ zamiloval. A jak je poslouchala, cítila se osamělá. Opřela se o zeď a pomalu sklouzla k zemi.

Malý princ, ještě nedospělý kluk, má Alenku. To jen ona je tu sama. Jako člověk měla rodiče, měla bratra. Jako podvrženec nemá nic. Nesmrtelnost, která je jen hlubokou

temnou studnou pod jejíma nohama. Ta studna je tisícem životů, ale ona nevidí ani pár metrů pod sebe. A hlasy dole na ni volají.

„Ronwain?“ pozvedla hlavu. Před ní stál Malý princ.
„Je čas se vrátit do divadla.“

~ ~ ~

Bylo k ránu a noc pomalu končila, když do divadla vstoupila Tanečnice a vedla Modroočko. Drobné děvčátko, vždy pečlivě upravené, učesané a oblečené, se nejistě rozhlíželo. V zemi Beznaděj se objevovala pravidelně, přesto byla věčným cizincem. Bavila se jen se svým přítelem, nehybným torzem Dřevěného rytíře, se kterým trávila veškerý čas zde. Strašidla ji postupně začala přehlížet, stala se jednou z mnoha věcí, které patřily k bloku.

„Copak, Modroočko?“ optala se mluvčí dvora Tanečnice na znamení Malého prince.

Děvčátko pokleklo v ukázkové pokloně před trůn. Bylo v tom cosi podivného, když promluvílo na živou bytost a ne jako obvykle ‚pro sebe‘.

„Chtěla jsem poprosit váš dvůr o pomoc, princi. Potřebuji zkušebně spustit rytíře, ale podpůrná zařízení ještě nejsou připravená. Potřebovala bych asistenci několika vašich lidí, prosím.“

„Přineste rytíře do divadla, loutky!“ přikývl.

Světlušky lezoucí po stěnách na neviditelný pokyn přeletěly nad jeviště a ozářily jej rojem jasných kuželů. Snění v divadle ztlačilo, to Malý princ, který

zdánlivě znovu netečně seděl na svém trůnu, netrpělivě čekal na probuzení legendy. Rytíře z doby před dvorem.

Trvalo to jen chvíli, než A-Shed s Klíčem přenesli provizorně spojeného rytíře do divadla. Položili jej doprostřed jeviště a všichni se uctivě rozestavili okolo. Spoje nebyly ještě pevně uchyceny, mnohé šlahouny sotva srostly, připomínaly pár měsíců staré rouby stromů. Přesto bylo celé dílo impozantní.

Rytíř působil teď mnohem větší, což umocnila jeho děsivá hubenost. Mnohé kořínky a výrůstky Modroočko zapletla zpátky do konstrukce, nebo je zakrátila. A tak co na Bojišti působilo jako nejistě rozcuchaná rostlina s helmou, se po dnech práce proměnilo opět v legendu. Každý šlahoun sledoval linii kostry a tvořil její zelené svalstvo. Přilba z červenavého kovu odrážela okolní světla, stejně jako její mosazné zdobení. Hnilobný pach vystřídala jemná vůně jara a břečťanu. Snění divadla se v jeho blízkosti vlnivě stáčelo vzhůru a zářilo zelenavou barvou probuzených klíčků. Celá ta nehybná věc vyzařovala jemně hedvábnou sílu, která svým pohlazením rozdrtí kámen v prach.

Modroočko rytíře pomalu obcházela se spokojeností zahradníka. Jako by jeho tělo vystříhala z divokého křoví, vyřezala z kusu dřeva, vykovala z kusu plechů a měděných pásů. Bylo to více než její dílo, byť impozantní a mistrovsky dokonalé. Byl to její přítel. Milovala jej. Už tenkrát byli milenci, ale stejná láska tloukla i v srdci drobného děvčátka. A ačkoli na ni po celou dobu práce nepromluvil, ze snů si pamatovala jeho konejšivý hlas. Dokud jej neoživí úplně, nepronesou spolu jediné slovo.

Ale to společné mlčení jen umocnilo vzájemné pouto mezi děvčátkem a tímto dřevěným golemem, rytířem.

„Co teď?“ zeptala se Eryn.

Modroočko trochu znejistěla. Tahle chvíle mohla být jejím prvním randem v tomto podvržení. Snažila se vzpomenout na mnoho věcí. A hlavně nic nepoplést. Poklekla k jeho otevřené břišní dutině a nejistě nahlédla dovnitř.

„Potřebuji kbelík vody, prosím.“

Byl jí přinesen a ona jej opatrně vlila do otevřeného břicha rytíře. Po jevišti se začala pomalu roztahovat louže. Nikdo ze strašidel nechápal, proč nespravila i tuto ohyzně roztřepanou ránu lemovanou množstvím růžových kořínků a šlahounů.

„A teď?“ zeptala se znovu Eryn. Její hlas zněl povzbudivě a důvěřivě.

Modroočko se zamyslela.

„Ted' vlezte dovnitř a vy jej pak zvednete,“ zašeptala nejistě.

„Dovnitř?“ ozvalo se hned několik překvapených hlasů. Ale děvčátko si jich nevšimalo, jako by je neslyšelo. V sílící nervozitě, že na něco zapomene, se zaobíralo hlavně útržky snů a vzpomínek. Soustředěně ze sebe svlékla hnědou ústavní košili bloku B a pak i všechno skřítčí oblečení, jež tvořila hlavně zdobená košile a velké kalhoty s laclem. Vše úhledně poskládala do komínků u stěny. Nahá poklekla k rozevřenému břichu a ponořila ruce do podivné lázně. Chvíli manipulovala s čímsi pod hladinou, než se zvedla a vstoupila sama. Opatrně se posadila nohama k hrudníku, kotníky zasunula až kamsi pod masivní desky pancíře. Rukou zmateně zalovila mezi

koleny a vytáhla dýchací trubici, kterou si přitiskla k ústům. Trochu vystrašeně se usmála na překvapená strašidla okolo a pak si lehla. Před jejich zraky zmizela pod hladinou. Pár vteřin se nedělo nic, ale pak růžové konce kořenů, lemující otevřené břicho rytíře, ožily. Objaly drobné tělo a celá dutina se živočišným pohybem uzavřela. Bylo v tom cosi dávného až děsivého.

Skřítek pozřen legendou, magický šém dávající duši netvoru zapadl na své místo.

„Ta kostra v břiše...“ zašeptala vyděšeně Lilu a ostatní přikývli.

A-Shed s Klíčem zvedli nehybného rytíře. Jak jej postavili, převážil se dopředu. Jeho tělo se zborceně svěsilo, ale stál. Křivá a těžkopádně chromá loutka ze dřeva a mědi. V napjatém očekávání všichni sledovali mohutnou siluetu, zatímco plynula minuta za minutou. Nehýbal se. Přesto se každý bál přerušit ticho, jako by mohlo i zašeptané slovo narušit křehkou stabilitu tohoto stroje a okamžiku.

Jeho nehybnost byla ale jen zdánlivá. Boky mu slabě zvedal pomalý dech. Nad široká ramena se vznášel jemný oblak par rozplývající se pár centimetrů nad ním. I vůně břečťanu zesílila, nyní spojena se slabší vůní dětského potu.

Celé divadlo v tichosti sledovalo obrovské rostlinné tělo, jež se dotýkalo stropu.

Pak se pohyb pod deskami hrudního pancíře zvýraznil. Stal se křečovitější a zoufalejší. Rytíř se naklonil ještě více kupředu, načež s konečnou platností ztratil svou nejistou rovnováhu. Bez pokusu o obranu se skácel jako kus špalku.

Několik prken jeviště prasklo pod jeho vahou a kolem se rozstříkla voda.

„Modroočko,“ vyděšeně vyhrkla Eryn a sáhla pod rytíře. Ve slizké tekutině nahmatala nehybné tělíčko děvčátka a vytrhla je ven.

Nedýchalo.

A-Shed se k ní sklonil a začal ji křísit. Po několika těžkých vteřinách se ozval dávivý kašel. Otevřela své velké modré oči a rozhlédla se po strašidlech okolo.

„Nefunguje,“ zašeptala zoufale.

„Pokus první,“ pronesl pro sebe smutně z trůnu Malý princ.

Kapitola VIII.: Jonáš

Ema se probudila několik minut před budíčkem s vědomím, že je sobota. To znamenalo velký úklid celého bloku, praní prádla a kontrolu všeho inventáře. Nekonečná nudná práce. Taková představa svede zkazit i relativně krásné ráno a toto ráno bylo naopak stejně ošklivé jako všechna podzimní jitra v blízkosti lesa. Venku přšelo takovým tím hnusným způsobem, kapky místo bubnování jen tak sotva mžily a vlhko prosakovalo okny do místností. Změnilo tenkou ústavní deku ve vlhký studený hadr a košili přehozenou přes židli v odloženou rybí kůži. Až si ji obleče, promění se v ropuchu.

Cítila se unavená a nedospalá. Natáhla se pro provlhlou košili a zhnuseně ji na sebe oblékla. Krátce sledovala špičky nohou, jestli se opravdu nepromění v ropuchu. Tak by snad mohla vynechat celou sobotu. Ale nic se nedělo. Byla jen obyčejná dospívající holka, kterou čekal celý den nudné práce.

O dvě hodiny později, kdy byla většina pacientů po snídani zase zpátky zamčena na pokojích, stála v umývárně s rukávy vyhrnutými nad lokty a v kbelících vlažné vody prala bílé ústavní košile. U stěny jich ležela celá hromada a vedle další hromady prostěradel a povlečení ze všech postelí. S praním jí pomáhala Mary, dívka bez vlastního vědomí, mlčící a nereagující. Čas s ní se nelišil od samoty. A po ránu se zdála každá z těch hromad nepokořitelná. Pomalu se vlekoucí hodiny mizely ve výlevce se špinavou vodou. Ema sledovala, jak se ve spirálách tlačí pryč, byla v tom radost a touha dostat se někam dál. Objevit něco vzdáleného a nového. Něco, co sama nemohla. Ji tu zavřeli za trest, který si zaslouží. Neuhlídala svého bratra. Měla se mu více věnovat, dokud mohla.

Zrychlila praní, jen aby zaplašila tu hroznou myšlenku.

Eryn umyla ordinaci a pak vytřela přízemí. V patře to již bylo snazší, někteří pacienti byli schopni vytřít sami. Tanečnice, která promluvila jen málokdy, procházela sanatorium s tlustým seznamem inventáře. Tato činnost, která ostatní ubíjela svou banalitou, třetí pomocníci bloku F bavila. Sama sebe vnímala jako věc a trpěla tak sklonem řadit se do společenství předmětů. Počítala a kontrolovala je jako své přátele a mazlíčky. Pozdě odpoledne, kdy byla konečně všechna práce dokončena, se stalo něco neočekávaného. Blokem F zazněl úder doprovázený tříštivým cáknutím. Po čerstvě umyté podlaze se rozlévala louže slané páchnoucí vody a uprostřed té spouště dávalo a vykašlávalo promočené děvčátko v hnědé košili. Překvapeně se zvedlo a rozhlédlo kolem sebe.

Eryn stála ve dveřích umývárny a nevěřicně hleděla na obrovskou louži.

„Co to děláš?!“ zvedla hlavu, z promočeného stropu kapalo. „Jak jsi se sem dostala?“

„Dostal!“ opravila ji Diana. Děvčátko tu nebylo poprvé a z nařízení Malého prince mělo přístup do země Beznaděj. Přestože jí naposledy ukázali cestu, jak se na blok F dostat, mělo prazvláštní schopnost použít ke svému příchodu ty nejneobvyklejší vchody. Také byla známa svým přesvědčením, že je kluk. Což se v její skřítkčí podobě, jako Zelený skřítek Bo, dalo pochopit.

„Dostala?“ nehodlala z otázky slevit vedle stojící Ema.

„Jonáš mne sem přinesl,“ pokrčila rameny, jako by způsob jejího příchodu vůbec nebyl zajímavý.

„Kdo je Jonáš?“ optala se Eryn a nedůtklivě uhodila kbelíkem o zem. Chodbu mohla začít vytírat znovu. Když to nechá zaschnout, zůstanou na podlaze skvrny.

Děvčátko se zamyslelo. Nechtělo se mu prozradit všechno, ale něco říct muselo.

„No, velryba.“

„Prosím?“ přistoupila k ní přísně Ema.

„Kostra velké ryby zdobená spirálkami,“ přiznala neochotně po pravdě. „Modroočko mi to kdysi prozradilo. Když řekneš Jonášovi, kam chceš, doveze tě tam. Vlezla jsem do toho skoro stroje a řekla mu: FORTRESS. A tak jsem tady. Můžu jít navštívit Malého prince?“

„FORTRESS, pevnost. Kdo dal takové divné jméno této zemi a proč?“ podivila se Ema. Pak se rozhlédla po louži, ale nic neviděla. Ani rybu, ani její kostru.

„Kde je ten Jonáš?“

Bo pokrčila rameny.

„No ten, co mne spolkl, je na bloku C. Ale kde je ten místní, jak bych to mohla vědět?“

„A do bloku C, zpátky, bys řekla co?“

„CITADELA. Mohla bych mluvit s Malým princem, prosím?“

Strašidla přikývla a rozestoupila se.

„Děkuji,“ poklonilo se děvčátko a odběhlo do sklepení.

~ ~ ~

Jak Diana vstoupila do divadla, její kůže vybledla a zezelenala. Místy ztmavla do vlhké ebenové černi. Oblečena jen do rudé roušky, s kloboukem na hlavě a modrozelenavým pláštěm na zádech, což byla ve skutečnosti potrhaná křídla.

Zelený skřítek Bo byl kdysi jako děvčátko Diana uvězněn na bloku F. A i potom, když oficiálně patřil pod blok E, jako služebná lady Eleonor, se několikrát vrátil za Malým princem, aby se o sobě dozvěděl víc.

„Pojď dál, Bo. Budeme hrát naši hru jako dříve?“ pronesl Malý princ. Bo vylezl na jeviště, pomalu se otočil jako na přehlídce, pak smekl z hlavy cylindr a poklonil se.

„Malý princi, asi víte, že jsem odešel před několika týdny do Temného lesa. Možná i to, že po mém návratu mne prohlásili za dezertéra. Nakonec jsem díky Eleonor skončil jen s výpraskem.“ Sebevědomý hlas se mu zhoupł bolestí a vztekem na svou paní. „Má paní mi však poté tajně zařídila možnost studovat na univerzitě opakovací kurz kouzel pod bakalářem Šťourou. Od něj jsem se dostal k zakázanému svitku sepsanému bardem Pírkem. Mohu předpokládat, že znáte jeho obsah?“

„Mohu předpokládat, že znáš i ty jeho obsah?“ odpověděl princ stejnou otázkou. V jejich hře to znamenalo, že se vzdává možnosti tuto otázku použít. Vrátil ji skřítkovi i odpověděl. Ale sám tím byl na řadě.

„Šťoura. Kdo se honosí tím zvláštním jménem?“

„Bakalář univerzity, můj konzultant, student zabývající se studiem věcí, jež jsou zapomenuty. Je na univerzitě již několik let, kdysi dostal povolení studovat určitý obor, to povolení zatím nikdo nezměnil. Studuje věci, které byly před dvorem,“ odpověděl Bo a hned navázal.

„V lese jsem viděl, jak vyvolávají Požíračku. Víla Lil mi pak řekla, že to udělali již před pěti lety. Probudili ji a vtrhli do sanatoria. Předpokládala, že jsme se ubránili. Svitek barda Pírka popisuje, že to nebyla pravda a Pevnost padla. Ted' se objevilo Bratrstvo Černého draka na dvoře Rudé královny. Několik skřítků bylo zabito, některé věci, relikvie z doby před dvorem, se ztratily. Něco hledají. Já myslím, že chtějí probudit Požíračku, aby vtrhli sem a vysvobodili Černou královnu, která je někde v sanatoriu uvězněná. Chtěla bych se zeptat. Požíračka, kdo se honosí tím zvláštním jménem?“

Malý princ se usmál a seskočil ze svého trůnu. Přišel až ke skřítkovi a podíval se do jeho tmavých očí.

„Vždy mne svedeš překvapit. Způsob, jakým jsi pronikl sem, otázky, které položíš. Před pár dny jsem odpověď ještě neznal. Ted' vím, že se mýlíš. To Černá královna je Požíračka. To ji se snaží probudit!“

Malý princ pomalu obešel Zeleného skřítku.

„Co o tom víš?“ optal se zpět.

„Já nic,“ pokrčil rameny Bo. „Možná Šťoura, studoval mechanismy Pevnosti X ze starých záznamů. Ale mnohé

záznamy byly nedávno z univerzitní knihovny ukradeny. Pravděpodobně Bratrstvem. Způsob je jedna věc, umístění pasti druhá. Co o tom víte, princí?“

„Zatím nic,“ usmál se smutně na skřítku, „ale v tomto bloku je cosi zlého. Tato budova sousedí s lesem, na rozdíl od ostatních. A hranice je po posledních událostech křehká. Možná že jediné, co nás chrání od války, je uvěznění Černé královny, jak vypráví svitek barda Pírka. Ale snad příště budeme vědět oba víc.“

Bo se lišácky usmál, přes všechny obavy a domněnky bloudící mu hlavou. Strhl cylindr a hluboce se poklonil.

„K službám, Vaše Veličenstvo. Je radost se s vámi bavit.“

~ ~ ~

Zatímco se Zelený skřítek Bo bavil s Malým princem, stáli ostatní kolem slané páchnoucí louže.

„Řekla, že by tu měla být také kostra. Kam by se vešla?“ optala se Ema. Uvědomila si, že se zapomněli zeptat, jak je veliká a jak vypadá. Ale teď to už bylo jedno.

„Není mnoho míst, kde to neznáme,“ odpověděla Eryn.

Všichni najednou se otočili ke kartotéce. Ode dveří byli vzdáleni jen několik kroků. Za ní bydlí Čaroděj.

Eryn vzala klíče služby a odemkla. Vytřená podlaha již uschla, police pečlivě vydrhnuté. I zakázané dveře do další místnosti se leskly čistotou.

„Jsou zamčené a od nich klíč nemáme.“ Bylo to jen konstatování faktu.

„Já se tam protáhnu,“ navrhla nesměle Lilu. Přikrčila se ke škvíře pode dveřmi a jako stín zmizela uvnitř. Vzápětí se ozvalo cvaknutí zámku, klíč byl z druhé strany.

Místnost za kartotékou viděli poprvé. Dosud věřili, že zde Čaroděj bydlí, ale ve skutečnosti šlo jen o kancelář. Psací stůl a dřevěná židle. Naproti velká skříň. Nic víc.

Dveře od skříně trochu vrzaly, když ji otevírali. A v ní nebyly žádné šaty, ani police s leistry, nepopsanými papíry nebo jiné obvyklé věci. Uvnitř této skříně za kovový hák visela obrovská rybí kostra. Každá z kostí byla opletena jemným drátkem zakončeným spirálkou. Na několika místech visely i duhově zbarvené šupiny.

„Jonáš,“ zašeptala Ema a pak s odporem ustoupila. Kostra páchla rybinou a mořem. V její blízkosti byla cítit síla vln, která rozechvívala okolí a foukala do tváře vítr s příchutí soli. Pokud tato věc svedla přenést kohokoliv jinam, a že podivný příchod Modroočka a Bo to potvrzoval, znamenalo to dvě věci. Čaroděj bydlel jinde a mohlo to být kdekoliv. Třeba i v bloku A, kde sídlili skuteční doktoři a jejich ordinace. Vždyť skřítků Jonáš mohl být i v nejhlubším sklepě.

Druhá věc byla děsivější. Stejným způsobem jako Bo se mohl na blok F dostat kdokoliv, kdo znal tajemství Jonáše.

„Čaroděj sídlí jinde,“ řekla nakonec pouze, o obavy se dělit nechtěla.

„V bloku A,“ zašeptal A-Shed. Myslí mu proběhla slova klíče: „Věž předků, dveře A00.“ Někde v tom bloku měl svůj pokoj.

„Ale jaké slovo používá Čaroděj?“ optal se tiše, skoro pro sebe.

„Proč bychom tam chodili?“ přerušila jej Ema. „Nemáme žádný důvod vloupat se tam! Stačí, že jsme vstoupili sem!“

Ano, vloupali se na zakázané místo. Už teď provedli něco, zač mohli být přísně potrestáni. A že Čaroděj nemá mírné tresty, poznali nedávno všichni. Skřet rváč byl mrtvý sotva pár týdnů. Varování dvoru, které ignorovali.

„Nevím jak vy, ale já odcházím!“ otočila se a s jistotou, že s tím nemá nic společného, odešla.

„Musel to říkat nahlas,“ zašeptala Lilu, pro své mládí měla nejbližší k přemýšlení po skřítcím místo lidského. Dotkla se skříně a pohladila ji. Citlivá skřítcí duše rozeznala znehybněný život uvnitř věci a kouzlem jej probudila.

„Skříni, jaké slovo říká Čaroděj, když do tebe vstoupí?“

„Mám rozkaz!“ odpověděla přísně skříň.

„Pročpak?“ zeptalo se zvědavě děvčátko.

„Jsem na stráži! Střežím!“

„Co střežíš?“

„Nesmím odpovídat!“

„Ale co říká, to nestřežíš. Je to slyšet ven!“

„Uzavřete dveře! Nemáte oprávnění!“

Lilu zavřela dveře a usmála se.

„V pořádku? Teď to nevidíme. Já vím, že to nesmíš říct. Nás vlastně vůbec nezajímá, co je uvnitř! Jen co říká nahlas, úplně netajně, Čaroděj?“

Skříň chvíli mlčela. Pak ale přísně rozkázala:

„Odejděte!“

„Už jdeme, jen musíme vědět, co říká.“

„AKADEMIE – A čelem vzad! Pochodem pryč! Provést ihned!“

Kapitola IX.: Společný pokoj

O den později, v neděli odpoledne, se zdržovala většina skřítků v divadle. Neděle byla odpočinkový den a mimo pravidelnou péči o ostatní pacienty neměli žádné úkoly. Doktor Rabble v neděli do sanatoria nepřicházel, a tak mohli být odemčeni i ostatní skřítkci, kteří nebyli pomocníky, A-Shed a Lilu. Snění, v jiné dny zatlačené po celý den do divadla, v neděli rozpustile pouštělo své úponky i do přízemí, ale většina pacientů naštěstí neměla tak citlivou duši, aby mohla něco takového spatřit.

Ema strávila poledne se svými pacienty, kreslila si se stejně starým autistickým klukem Réymem jeho oblíbenou modrou pastelkou. Modrá měla blízko ke snění a skřítkčímu pohledu na svět. Chvilku se věnovala i ufňukané dívce Finn, ale její nerudná povaha těžce narážela na arogantní sebevědomí Ronwain. Pár minut si povídala s malým Jeremym, chlapcem, který toužil létat. Což se mu nikdy nepodařilo, na rozdíl od pravidelného rozbíjení všeho, co dostal pod ruku. Čas s Réymem byl pro Emu mnohem

veselejší a spokojenější. Rémy ho duše svedla občas zachytit záblesky snění a v nich se mu barvila Ronwain do své obvyklé modři. On věděl, že je modrá, a považoval to za jejich společné tajemství.

~ ~ ~

Odpoledne sešla Ema do divadla a posadila se na kraj jeviště. A-Shed přistoupil pomalu k ní.

„Co je?“ zeptala se co nejznuděnějším hlasem. Vypadal nejistě, jako by nevěděl, jestli to má udělat. Pak k ní natáhl ruku se sokolnickou rukavicí.

„To je pro tebe,“ zašeptal.

Ema ji překvapeně vzala. Co jí má co dávat dárky?

„Čí to je?“ zeptala se přísně. Snažila se skrýt za svou sebejistotu. Ale v její duši se předháněla nejistota, strach i obavy. Proč to udělal?

„To je tvoje,“ šeptavě odpověděl a pokrčil rameny.

„Jak moje? Kde jsi to vzal?“ Rukavice jí byla akorát. Nianda přelétla divadlo a chytla se zápěstí, ne jako obvykle předloktí.

„Byla v našem pokoji,“ odpověděl.

Ema v šoku zalapala po dechu. Jak to myslí? To je přece nesmysl, ona má svůj vlastní pokoj. A on bydlí s mrňavou Lilu!

„Jak našem? Já mám svůj pokoj jen pro sebe!“ přísně odsekla. Proč si vymyslel takový nesmysl!

Ale A-Shed sňal z krku klíč a ukázal jí ho.

„V našem pokoji v bloku A,“ dodal na vysvětlenou.

V našem pokoji. Já s ním přece nemohu mít společný pokoj! Šokována sledovala klíč a snažila se přijít na cokoli, co mu odpovědět.

„Dej ho sem!“ vyhrkla rozzlobeně a dotčeně. Nic takového nemůže přece existovat. Vždyť si na nic takového nepamatuje.

„Ne!“ odmítl A-Shed a ucukl před její rukou. Rychle si jej pověsil zpátky na krk a schoval pod šaty. „Ale jestli chceš, dovedu tě tam,“ dodal smířlivě.

„NECHCI!“ odsekla Ronwain a otočila se k němu zády.

A-Shed jen pokrčil rameny. Se svým smutným, skoro prázdným výrazem si povzdechl.

Ema hleděla na rukavici. Měla s ním společný pokoj. I když to nemohla připustit, kdesi v hloubi její duše ta myšlenka zněla zvláště. Nově. Jinak.

Kousla se do rtu, aby zastavila zlobu. Ona chtěla vidět ten pokoj.

Bylo těžké se otočit, přece to udělala. Pro ten vzdálený pocit.

„Chci,“ zašeptala smířlivě.

~ ~ ~

Zavedl ji k Jonášovi za kartotékou a ukázal do skříně.

„Řekni Akademii. A dávej pozor, na druhé straně to je vysoko.“

Udělala to.

Svět se obrátil, ucítila živočišné tělo kolem sebe, které ji sevřelo. Slaný pach a pohyb stříbrného těla skrz vodní živel. Vzápětí se prostor otevřel.

Vysoko.

Roztáhla křídla a lehce přistála o pár metrů níže. Obrovská síň byla rozsáhlou knihovnou. Množství polic obklopovalo volný prostor uprostřed, kde se zvedalo kruhové pódium, před kterým přistála.

Někde tady měla svůj pokoj. Možná tam má své věci i A-Shed, ale je to její pokoj. Tak by to mělo být. S tou myšlenkou si uvědomila, že si není jistá, zda by to tak opravdu chtěla.

A-Shed doskočil vedle Ronwain a ukázal k nízkým dvířkám na boční stěně.

V chodbě za nimi pak odemkl klíčem dveře s označením A00. Otevřel je a ustoupil. Na levé straně nebylo skoro nic. Jen v rohu postel poskládaná z houní a dek na koně. Byla cítit tlejícím listím a zvířecím potem. Ne silně a určitým způsobem příjemně, A trochu i vyvětraným tabákem. Jednoduché skromné lože pro někoho, kdo je zvyklý na nepohodlí.

Na pravé straně stála naopak závěsná postel s kožeshinami, zdobená truhla a velká skříň na šaty. Vše odděleno od levé půlky nádherně malovaným paravánem se zimní krajinou. Polární záře světélkovala do šera a lehce se chvěla. Celá ta namalovaná krajina žila svým pomalým životem. Z postele ucítla křišťálově jemnou vůni zimy a borové jehličí. Druhá půlka patřila jí. Nemusela být skřítkem, aby to poznala. Ze všeho byl cítit luxus, pohodlí a dívčí hýčkání. Celý prostor pak naplňovaly jemně citlivé a intimní úponky snění.

Rozhlížela se a cítila se divně. Proč má toho tolik, když on nemá skoro nic? Proč na tom nejsou stejně? Takhle to přece nechtěla.

Opatrně vstoupila dovnitř a přejela dlaní po zavěšené posteli s bílým krajkovaným přehozem. Její skřítčí duše ucítila vznešenost a pýchu. Pýchu, která ji bolestivě bodla do srdce. Cítila sama sebe.

„Tady ta část pokoje je moje!“ řekla přísně.

„Samozřejmě,“ přikývl A-Shed.

Proč to říkala, vždyť je to tak zřejmé. On tu není jako ona poprvé. Obešla postel a opatrně otevřela skříň. Visely tam krásné šaty do společnosti. Torna přes rameno z bílé kůže a uvnitř rolnička. Bohatě zdobené šaty tvořilo mnoho vrstev. Možná kdysi byla tak vznešená, že je mohla nosit na plesech. Ovšem na bloku F pro ně nebylo místo.

Sundala tornu a skříň zavřela.

Hloubka odlišující poloviny pokoje byla propastně usvědčující. A mezi nimi stála zástěna z jemně malovaných panelů. Pohlédla na ni a otočila se zpět ke dveřím.

„Ten paraván je také můj!“ pronesla sebejistě.

„Ano,“ přikývl odevzdaně A-Shed. „Kdyby to bylo na mně, žádný by tam nebyl.“

Pohoršena se nadechla. Co si to k ní dovoluje? Ale mlčela, jen se uraženě otočila zpátky ke své části pokoje. Jeho neurvalá pravdomluvnost ji dráždila.

Přešla k nízké skříňce. Uvnitř ležel luk a zlomený šíp zabalený do hedvábné látky. Šíp v ní nechala, luk si vzala. Nic víc tu neměla.

Kdysi vlastnila bílého koně a zbroj zdobenou kožešinou, říkala stařena z Dubové samoty. Kdysi byla šlechtickou, která odjela na Bojiště.

Možná by měla být ráda, každý přece chce být princeznou. A ona jí kdysi byla. Ale necítila z toho radost, i když se snažila přesvědčit o opaku. Nic si nepamatovala, a

co nebylo součástí jejích vzpomínek, to by nemělo existovat.

Vraceli se zpět a Ronwain přemýšlela o pokoji. Kdysi sdíleli jednu místnost, jeden čas a jeden osud. Proč jsou tu znovu? A on? Ví to, nebo si to také nepamatuje? Co uvnitř cítí on a co ona?

Pozorovala jej, snažila se něco vyčíst z jeho smutné tváře. A přitom přemýšlela, jaké by to bylo nebydlet na bloku F, ale v A.

„Pořádně se nadechni, cesta zpět je delší,“ řekl jí a ukázal k Jonášovi, který visel vysoko u stropu. Vrácena do reality vyletěla k zavěšené „velrybí“ kostře a přitáhla se dovnitř.

„FORTRESS.“

Vzápětí se propadla do ledové vody. Zkusila vykřiknout, ale jen vyprskla nashromážděný vzduch. Ve tmě slepě hrabala a snažila se plavat. Nalézt nějaké světlo, někam se dostat. Dusila se, vdechla vodu. Něco ji udeřilo a voda zmizela. Lapala po dechu v chodbě přízemí, kolem se roztékala páchnoucí louže. Zvedla se, promočená, slizce slaná. Za ní dopadl A-Shed.

„Podívej, jak vypadám,“ otočila se našťavaně k němu. „Jsem slaná a smrdím! Abych se zas sprchovala.“

„Můžu jít s tebou?“

Překvapeně se otočila.

„Samozřejmě, že ne!“ Blbec! Našťavaně za sebou zabouchla dveře od sprch a opřela se o ně zevnitř. A pak se přistihla, že se usmívá.

Kapitola X.: Bratrstvo a Pevnost X

„Malému princí v zemi Beznaděj. V zájmu ochrany svého malého dvora přestaňte pátrat po věcech, které spí. Zbytečně probouzíte události a stíny, jež by mohly váš malý dvůr i zničit!

*Přítel
Bratrstvo Černého draka.“*

Malý princ si několikrát pozorně přečetl vzkaz, než pozvedl oči k ostatním loutkám. Dopis byl zanechán hluboko v zemi Beznaděj a představoval výhrůžku s varovným podtextem. Dostaneme se v tvé zemi kamkoliv.

Bratrstvo Černého draka. Tajné společenství šířící strach, nejistotu a lež v celém sanatoriu. A touto nocí překročili i hranice země strašidel.

~ ~ ~

Ale to Ronwain netrápilo. Země Beznaděj pro ni byla pořád ještě jen cosi podivného a pokřiveného. Místo, kam ji za trest zavřeli. Ji znejistělo něco úplně jiného. Jindy mlčenlivý A-Shed na ni občas mrknul, když čekali v divadle na své role, nebo se chápavě usmál, když se s někým hádala. Normálně by jej odkázala do patřičných mezí, ale na rozdíl od něj si nepamatovala nic z jejich společné minulosti. Když se s ním naposledy zkusila hádat, jen pokrčil rameny a poznamenal:

„Dříve jsi taková nebyla.“

Uraženě odešla, aniž by mu věnovala další slovo. Hlavně proto, že na to neměla co říct.

Stařena si na ni pamatovala. Černovlasá žena z pudy také. Svedla by snést skoro každého, jen ne toho, s kým kdysi sdílela jeden pokoj.

Nakolik se tehdy opravdu znali? Jak blízcí si byli? Možná prostě bylo jen málo místa. Ale možná ne a on jí odmítal prozradit detaily. Nebo je nechtěla vědět ona, neptala se. Schválně si jej nevšímala a doufala, že se něco stane. To něco přivolávala každé ráno, když se probudila ve svém pokoji a vzpomněla si na něj.

Následující neděli připíchla našťvaně obrovskou světlušku z divadla na zeď v chodbě a s lukem odešla na opačný konec. Lukostřelba ji uklidňovala, navíc to byla jedna z věcí, která jí očividně šla. Neučila se ji, jen vzpomínala na něco, co již uměla. Věděla to a přijala. Jako i svůj zapomenutý život.

Srovnala pozici a pravým okem zaměřila hrot šípu na zmítajícího se brouka. Prvním šípem jej nezasáhla přesně, a tak konec druhého upevnila pár milimetrů pod značku na těživě. Příští výstřel šel o pár palců výš.

Muž válečník a žena lukostřelec. On obyčejný tulák a ona šlechtična. Co mohly mít ty dvě dávné osoby společného? Za čím směřovaly? Proč tu zemřely? Proč na Bojišti? Jeho zabila Abigail, ji válka.

Zamířila třetí šíp, když uslyšela vzdálené volání. Byla jen pár kroků od zdi k bloku E, a tak si prvně myslela, že to jde z něj. Hlas byl tlumený a nevýrazný. Znovu zaměřila, ale v poslední chvíli strhla ránu stranou. Dveře na konci chodby, jež se nedaly otevřít a kam připíchla svůj terč, se pohnuly. A z nich se ven protáhl zelený skřítek Bo. Vystřelený šíp narazil do stěny a odražen sklouzl po zemi.

„Co to děláš, málem jsem tě zastřelila!“ křikla na něj rozzlobeně.

A pak si všimla, že Bo je špinavý od bahna a krve. Ve tváři měl slzy a strach, se kterým se snažil popadnout dech a zároveň mluvit.

„Pomozte mi, prosím, on tam zůstal! Potřebuje pomoci!“

Z divadla vyhlédl A-Shed a bez otázek se protáhl do tmy za dveře, kam ukazoval Bo.

„Co se stalo?“ přiběhla k Zelenému skřítkovi Ronwain a zatřásla s ním.

„Je tam obrovský krokodýl! Zabil Šťouru!“ vyděšeně popotahovala Diana.

Obrovský krokodýl.

Ronwain se rozeběhla za A-Shedem.

„Je tam krokodýl!“ křikla na něj zoufale a strašně si přála, aby ji slyšel. V místnosti za dveřmi stálo plno odložených strojů sanatoria pospojovaných ozubenými koly. Měly v sobě tichou hrozbu, která čpěla z olejem pokrytého mechanismu. Na stěně byl velký nápis *Pevnost*

X. A vedle přišroubovaná měděná cedulka nesla obvyklý text: *Blok F*. Ale to F bylo přepsáno úhledným písmem na FOSSE, což znamená kanál.

Rychle nalezla šachtu dolů a slezla po železných příčkách do bahnité vody. Kanál vedl na obě strany a ve slabém světle nepoznala, kam se A-Shed vydal. Slyšela jeho kroky, ale nerozeznala směr.

„Je tam krokodýl!“ křikla a rozeběhla se vpravo. A i když trubka nevedla vpravo daleko, ztratila tím několik desítek drahocenných vteřin.

~ ~ ~

Ronwain spatřila, jak mechanický krokodýl zaútočil. A-Shed vbodl meč do jeho otevřené tlamy, až to zapraskalo. Krokodýl vyprskl několik ozubených kol a přitom srazil válečníka mohutným ocasem ke stěně. A-Shed narazil na zábradlí a padl do vody. Jeho skřítčí tělo okamžitě vybledlo. Zůstal obyčejný dospívající kluk, který v bezvědomí zmizel pod hladinou.

„A-Shede,“ vykřikla zoufale Ronwain a vykročila dopředu. Krokodýl se otočil a okamžitě zaútočil na ni. Rychle vzlétla a přitáhla úponky okolního snění.

„Zmrzni!“

Spalující závan ledu zasáhl již poškozený stroj. Krokodýl zpomalil, mechanismus zadrhával. Meluzína založila šíp a ten zasáhl prasklý pancíř. Pronikl skrz mrazem zkřehlý bok a zasekl se mezi součástky. Se zaskřípáním vyletělo z krokodýla několik dalších koleček a pak klesl pod hladinu. Jen poškozená přediwa snu se v tom místě pomalu vyrovnávala a srůstala.

Ronwain seskočila do kalné vody a zalovila pod hladinou. Po tváři jí stékaly slzy a tiše prosila osud, aby jej našla včas. Odvolávala svá ranní přání a pak konečně zachytila A-Shedovo rameno. Byl na ni těžký, dokázala mu jen udržet hlavu nad vodou. Proti ní se brodila Eryn pro Šťouru.

~ ~ ~

A-Shed i Šťoura leželi v divadle. Smrt je ponechala lidské banalitě, dvě zdánlivě obyčejné děti v bezvědomí. Za pár hodin je snění omotá a jejich skřítcí duše se probudí.

Každou smrtí ale skřítcí ztratí kus sebe, stejně jako mnohé vzpomínky. Jejich poslední okamžiky se zahálí mlhou nevědomí, která ochrání citlivou duši nesmrtelných, stejně jako nejistě tápající lidské myšlení. Ten dotek konce v nich však zůstává každou skřítcí smrtí silnější a ostřejší.

Promočená a prochladlá Ronwain přísně pohlédla k Bo.

„Co jste tam hledali?“

„Pevnost X, Šťoura tomu trochu rozumí, a tak jsme hledali tu past. Ale o krokodýlovi Šťoura nic nevěděl. Překvapil jej.“

„Jakou past?“ podivila se Ema.

„Past, v níž je uzavřena Černá královna. Bratrstvo se ji snaží přivolat. Viděla jsem je v lese. Šťoura o té pasti četl několik svitků, stejně jako o technologii Pevnosti X. Ale je hlavně teoretik, prakticky mu trvá dlouho, než si vzpomene.“

„Proč jste ji hledali zde?“

Zelený skřítek se podíval na Malého prince, ale ten vypadal zamyšleně. Jako by si jich nevšímal.

„Prošli jsme náhonem, který jsem objevil před několika dny za zdí, v lese. Bylo zřejmé, že nějak souvisí s Pevností X. Tak jsme to šli prozkoumat. Nevěděli jsme, kam to vede. Byl to jen pokus,“ pokrčil Bo rameny a na tváři se mu usadil výraz nevinnosti.

~ ~ ~

Ronwain čekala, že jí A-Shed poděkuje, když mu zachránila život. Že se alespoň zmíní o tom, co pro něj udělala. Ale nedočkala se. Hluboké nevědomí mu zastřelo poslední události před smrtí. Samozřejmě, že o tom Ema věděla, ale mohl se alespoň někoho zeptat. Mohl se zajímat, co pro něj udělala.

A-Shed mlčel a jí z toho bylo smutno. Odpoledne si to vyčetla jako slabost a urazila se. Když si jí nevšímá, také jej bude ignorovat!

Citlivé srdce skřítky utopila před spánkem v slzách, za zamčenými dveřmi svého pokoje.

Kapitola XI.: Stmívání

Snění, které ovládalo noční sanatorium, se pokřivilo. Jeho duhové cípy natahující se k lesu zčernaly. A ta inkoustová čern prosákla i dovnitř.

„ACARBA ARBAD DRAGOS,“ zazněla přísaha ve sklepení bloku C.

„ACARBA ARBAD DRAGOS,“ vykřikl v lese chór hlasů.

„ACARBA ARBAD DRAGOS,“ zašuměl les zlobou.

„ACARBA ARBAD DRAGOS,“ probudila se budova a zaskřípala nenávistí.

Skřítkové seděli v divadle a vnímali tu prosakující agresi. S obavami naslouchali sípavému dechu bloku i živočišnému mručení snění. To, co bylo jindy jejich světem a vnitřní podstatou, se dnes chovalo jako nebezpečný virus.

Kde se vzala ta nenávist, která probublává kanalizačními trubkami? Temné zaklínání rezonovalo útroby budovy jako děsivá mantra. Ronwain přepadl strach, vzpomněla si na ženu z pudy. Ta žena ji znala a

měla ji ve své moci. Meluzína provinile hleděla do prkenné podlahy divadla. Mlčela. Nemohla jim to říct.

Malý princ seděl na trůnu, kol kterého byl omotán Modrásek, a hleděl na strop k půdě. Tam někde byla past a v ní uvězněná Černá královna, Velká požíračka. Kolik let tu spala, držena dávnými stroji Pevnosti X? Kolik let, než zaslechla dnešní volání lesa?

„ACARBA ARBAD DRAGOS!“

Dračí monstrum zuřivě trhalo pouty, ať je tvořilo cokoliv; budou dostatečně pevná?

Jako principál divadla již princ cítil splétající se vlákna příběhu, cítil události, k nimž se schylovalo. Dnes se hrála tragédie.

Zelený skřítek Bo, který po události s krokodýlem ještě neopustil divadlo, opatrně nahlížel škvírou pootevřených dveří do tmavé chodby. A Tanečnice nehybně ležela na jevišti, jako by se jí tíživé dusno netýkalo.

Ronwain opřená o stěnu za oponou mlčela. Z její prázdné tváře se nedalo nic vyčíst, ale uvnitř ní byl smutek. Nikdy se neměla stát součástí tohoto podivného světa. Byl pro ni cizí a nepochopitelný.

~ ~ ~

Po smrti rodičů chtěli ji a jejího bratra dát do dětského domova. Ale oni utekli. Schovali se do opuštěného šlechtického sídla na konci města. Veliká zahrada byla dost zanedbaná, aby si jich nikdo nevšiml, a dalo se tam nalézt i něco k jídlu. Uklidila v patře dva pokoje, jeden pro sebe a druhý pro Andrewa. Nebylo tam moc nábytku, ale stačilo to. Prvních několik dnů se občas tajně vraceli domů pro

různé věci, ale asi po týdnu někdo vše odstěhoval. O další dva dny později tam již bydlel někdo jiný.

Oba se změnili. Ema se uzavřela do sebe a hlavou jí bloudily ponuré myšlenky. Jediné, co dávalo smysl její existenci, byl mladší bratr.

Ale ten její pomoc začal odmítat. Často jí ani neodpovídal, ignoroval. Musela jej ke všemu nutit, jenže to většinou vyústilo v hádku. Skoro každý druhý večer skončila našťvaná ve svém pokoji za zamčenými dveřmi. Vlezla si do skříně pod zavěšené šaty a tam plakala. Tiše, aby ji neslyšel, jen slzy jí klouzaly po tváři do sukně.

Vzpomínala na to, jak byli dětmi. Na jejich hry a smích. Výskot a bezstarostné veselí, to byly věci, které zmizely. Zůstalo jen zkamenělé tiché snobství domu, jež se jim zažíralo pod kůži. Andrew sedával celé dny na okně svého otevřeného pokoje a hleděl do zpustlé zahrady plné černých ptáků a šedivých cárů deště. Ona se s mlčenlivou přísností toulala domem v černých šatech a snila si své barevné sny. Žal v ní probudil cosi vzdáleného, co v sobě opatrovala a pomalu odkrývala. Pocity, zvuky i vůně jiného světa. Tehdy ještě nevěděla, že otevírá Pandořinu skříňku.

~ ~ ~

Hodiny odbily desátou, když Meluzína ucítila na jazyku silnou chuť medu a krve.

„Lady Ronwain?“ promluvil do její mysli ženský hlas.

Vzhlédla. Ona cizí žena visela zavěšena u stropu ve šlahounech břečťanu. Strop nad ní se zkroutil do spirály a připomínal tak obrovský otisk fosilní ulity.

„Co po mně chcete?!“ vykřikla zoufale.

Břečťan okolo Černé královny na ni pohlédl pětici hadovitých hlav a výhružně zasyčel. Ema o krok ustoupila. Vládkyně rozevřela prázdnou náruč a pobaveně se usmála.

„Patříš mi. To říká vše!“

„To není pravda!“ zaprotestovala dívka chabě.

„Nemůžeš vzít zpátky, co jsi zpečetila vlastní krví.“ Břečťan se pohnul a z jeho záhybů vypadla před Emu dýka. Perleťovou rukojeť barvy sněhu zdobila jemná, skoro neviditelná kresba polární záře. „Naše pouto, tvá přísaha! To tvé ruce vedly její podpis mezi vnitřnosti. Tvá krev tekla po kamenech lesa jako pečetidlo. Kdo jednou zaútočí na život, skládá mi svou přísahu. Kdo přijme nenávist, byť otočenou proti sobě, přijímá vládu lesa.“

Všichni nakonec skončí u mě. Až se probudí válka a pevnost ovládne nenávist, přijmou můj divoký řád. Nezáleží na tom, jestli mne uvěznili. Když se vojsko Pevnosti X vrhlo na Bojiště, přijalo tím i mou vládu. Stejně jako ty o pár let předtím!

Vzkaž pánu této země, že vládkyně lesa se probudila. Než opustím toto místo, chci se bavit. Ať to zařídí!“

S těmi slovy žena zmizela. Útlá dýka se rozplynula. Ronwain se vyplašeně rozhlédla. Byl to jen sen. Ostatní nic neviděli.

Ticho přerušil Malý princ, který skrz svého draka četl myšlenky každé své loutky.

„Přiveďte bakaláře Šťouru!“

~ ~ ~

Bakalář z počátku nechápal, kam jej vedou, a měl strach, že se jedná o další únos Bratrstva. Ale když stanul

před tváří Malého prince, teprve pak poznal tu pravou hloubku strachu. Byl odveden do země Beznaděj. Země, která se také někdy nazývala ‚Ta za zrcadlem‘.

Klečel před vládcem a nebyl schopen slova.

Malý princ stál na svém trůnu a Modrásek mu nahlížel přes rameno. Drak syčivě sledoval příkrčenou postavu a výhružně škubal křídly, princ vypadal klidněji. Tanečnice, mluvčí dvora, se poklonila a položila první otázku.

„Znáš věci z doby Před dvorem?“

„O tom se nesmí mluvit, je to zakázané...“ zašeptal vyděšeně bakalář, ale princ jej přerušil.

„V mé zemi neplatí příkazy Rudé královny! Tady jsem svrchovaným vládcem já! Já tu určuji pravidla!“

„Znáš věci z doby Před dvorem?“ zopakovala Tanečnice.

„Trochu, pane.“

„Na čem stojí tento trůn?“ optala se přísně dívka a její bíle natřené polonahé tělo se naklonilo tanečním pohybem ke skřítkčí konstrukci. Vejčitý tvar měl dvě kuří nohy obalené mastnými hadry.

„Seraphim!“ zašeptal poslušně Šťoura.

„Ano,“ přikývl Malý princ s úsměvem.

„Dvůr chce vědět, jak jej můžeme spustit,“ doplnila Tanečnice.

„To nevím jistě, je to ale pomalá a náročná procedura. Je uspán, dle záznamů to trvá několik hodin.“

„Tolik času tato země nemá,“ přerušil jej princ. „Pak věz. Před dvěma dny jsi se sem zatoulal s Bo, když jste hledali místo, kde je uvězněna Královna. To místo je na půdě tohoto bloku a Královna získala částečnou volnost a moc.“

„Co víš o té pasti?“ doplnila nevyřčenou otázku prince mluvčí dvora.

„Tvoří ji měděný kruh. Kruh, ve kterém stála návnada a který je zároveň místem, odkud se past spustí.“

Bakalář na známé půdě svých vědomostí pookřál, pomalu přecházel po jevišti a při vysvětlování rozkládal rukama.

„Kruh stojí mimo past. Past tvoří prostor okolo kruhu a dle záznamů byla spuštěna. Pro toho, kdo je v pasti uzavřen, neexistuje způsob, jak se osvobodit. Je uzavřen mimo vědomí, ponořen do nekonečného spánku, z něhož se nemůže sám probudit.“

Malý princ něco zašeptal a Tanečnice jeho otázku zopakovala.

„A zvenčí?“

„To nevím,“ pokrčil rameny bakalář. „O ničem takovém se záznamy nezmiňují, ale nemělo by to snad jít.“

Malý princ jej umlčel pohybem ruky a otočil se ke stěně divadla. V lese Bratrstvo spojilo své síly a energii, ale kdo ví, jestli to stačí k narušení spánku královny. Pravděpodobněji ji zkusí někdo pustit z půdy. Někdo, kdo zná stroje Pevnosti X. Zatím past drží, královna tu ještě pořád je.

Přečkají-li do rána, Bratrstvo přestane se svým rituálem. Pak snad budou moci nějakým způsobem zpevnit past. Musí přečkat do rána.

~ ~ ~

Bo se vytratil z divadla. Měl obavu, že by si ho bakalář zbytečně všiml. Mohl za to on, že jej strašidla přivedla.

Nedodržel slib, který mu dal. Slib mlčení o jeho studiu. O tom, že ví zakázané.

Rozhodl se raději podívat na půdu. Bo měl své zkratky a tuto znal od Alenky. Komínový antik. Místo, kde skřítki před dvorem vybudovali zásobárny všemožných věcí. Místo, které vyplnili množstvím polic a šuplíků. Jejich obsah se často měnil, Bo ještě nepřišel na princip, jak uvnitř nalézt určitou věc jiným způsobem, než tím strávit celé hodiny.

Prolezl dvířky do prostoru starého komína a tiše šplhal vzhůru k půdě. Tam nahoře je past, v níž je uvězněna Černá královna, Velká požíračka, které přezdírají pro její krutost Černý drak. Lezl pomalu, aby se neprozradil. A pak cestou objevil několik marmelád, a najednou mu připadlo, že má dost času a nemusí spěchat, královnu přece drží past.

Objevily se nečekaně. Oblak šedohnědých mūr zakryl strop divadla. Ve svém letu se stáčely do spirál jako obrovský bouřkový mrak. Zářily lehce narudlým přívitem tvorů, kteří na zemi nemají co pohledávat. A pak se prudce snesly na Tanečnici. Zmizela v roji jejich těl. Než se stihl kdokoliv jen pohnout, mūry se rozpadly v rudý zářivý prach vyhasínající ve svém pádu jako jiskřičky. Tanečnice byla pryč, stejně jako i mūry.

Strašidla se překvapeně rozhlížela okolo. Jen Malý princ vzhlédl ke stropu. Možná i dál, za zdi až k půdě. „Vzala si ji,“ zašeptal. „A za hodinu si přijde pro další.“ Všichni ztichli, nemohou přečkat do rána. Ráno se stalo příliš vzdáleným. Něčím, co již nenastane.

Kapitola XII.: Černá královna

Modroočko se rozhlédla vystrašeně okolo.

„Mohli bychom zkusit rytíře, zvenku budu vidět, co je potřeba upravit.“

Těžké dusno prozářil záchvěv naděje, rytíř byla síla.

„Já to zkusím. Co mám dělat?“ optala se odhodlaně Ema.

A-Shed vytáhl rytíře víc ke středu jeviště, Eryn přinesla kbelík vody. Modroočko rychle připravovala podivný stroj. Pak ustoupila ke straně a uvolnila místo Ronwain.

„Musíš se úplně svléknout. Nesnese v sobě nic neživého.“

Ema se rozhlédla okolo po jevišti, byl tam A-Shed, Klíč a Šťoura. Eryn vzala prostěradlo a postavila se jako zástěna. Ronwain se styděla, ale snažila se o tom nepřemýšlet. Tohle byl stav nouze. Nahá přistoupila k otevřené břišní dutině a Modroočko jí ukázala dýchací trubici, jak ji připevnit k obličeji a kam dát nohy, aby se uchytily.

Posadila se do studené, již lehce slizující vody a vsunula nohy do hrudníku rytíře. Děvčátko jí podalo dýchací trubici. Zakousla se do ní, vzduch uvnitř byl cítit hlínou a kořeny. Stočila se a přitáhla kolena k sobě. Jak jí zmizela hlava pod hladinou, všechny zvuky se zdály intenzivnější.

Tenké kořínky prorostly okolo a obalily její tělo jemným předivem. Ztratila pojem, kde je dole a kde nahoře. Jestli leží, nebo ji již postavili.

Byla uzavřena v temnotě, ale nebyla sama. Vnímala ještě někoho dalšího, stál za ní. Divadlo bylo vzdálené, zůstala jen ona a on.

Lehký živočišný dotek přejel po jejím kotníku. Zaťala zuby, aby nevykřikla překvapením. Musí vydržet, nemůže se jen tak vzdát. Letmý dotek stoupal po lýtkách, stehnech, přes zadek podél páteře. Přes ramena a břicho dolů. Mlčela, přesvědčovala se, že MUSÍ mlčet.

„Je mi ctí, lady, že vám mohu nabídnout svou ochranu. Má paže je vaší paží a vaše odvaha mým štítem. Mé jméno jest sir Měděná hlava, dubové tělo, dívčí srdce. Mohl bych být tak smělý a zeptat se na vaše ctěné jméno?“ promluvil pomalý, měkký hlas.

„Ronwain,“ zašeptala odměřeně a chladně.

„Dovolíte, lady, abych prověřil vaše osobité jedinečnosti?“

„Co?“ optala se podezíravě.

„Pro službu vám potřebuji znát naše společné rozložení váhy, těžiště, a pro zajištění vašeho komfortu a zvyků...“

Ne, chtělo se jí přísně odseknout. Ale ovládla se. „Ano,“ zašeptala odevzdaně.

Cítila jeho bloudivý hmat, vlhké olíznutí. S pevně zavřenýma očima pomalu, ale hlasitě dýchala.

Jeho klidný hlas k ní promlouval.

„Víla Ronwain, výška 175 cm, váha 58. Těžiště stanoveno. Teplota a vlhkost vyrovnána. Vaše dechová i srdeční frekvence zrychlená, ale přijatelná.“

„Pokračuj!“ křikla na něj.

„Hledám vzájemnou slučitelnost. Váš osobní labyrint zpřístupněn.“

A s těmi slovy zůstala sama. Jen jeho hlas zazníval zevnitř její hlavy.

„Silná míra arogance, maniodepresivní poškození psychiky...“

Snažila se jej neposlouchat. Sevřené pěsti tiskla k hrudníku a dýchala krátce a přerývaně. Nechtěla být sama. Nenáviděla to prázdno. A musela počkat celou věčnost, než se prostor okolo ustálil.

~ ~ ~

Tma se rozevřela do noční prázdnoty, která obsahovala miliardy hvězd. Ty hvězdy ji obklopovaly. Pak temnotu nesměle prořízly barevně zářící stuhý tančící po obloze. Na nahé kůži těla cítila drobné kapičky potu a dopadající sněh. Byla šťastná a zpívala polární záři tančící jí nad hlavou.

„Rat-wan?“ zkomolil její jméno nahý muž, který seděl vedle ní.

Pak světla pohasla. Do nosu ji udeřil zápach potu a moči. Velké množství lidí namačkaných na sebe. Pokusila se zahlédnout něco skrz dav, který ji obklopoval, ale jediné světlo se prodíralo skrz tenké podélné mezery mezi prkny. Podlaha sebou smýkla a ona upadla. A na ni další těla.

Přimáčkla ji k zemi, nemohla se pohnout, ani kdyby na to měla sílu.

„Emo?“ zasténal zoufale dívčí hlas za ní, umlčen vysokým pískáním vlakových brzd. Obraz se zbortil a znovu byla s bratrem.

Starý vznešený dům, prázdné chladné místnosti. Postupně v něm uklidila, přestal vypadat zapomenutý a zanedbaný. Ticho a prázdno velkého domu bylo najednou nepříjemně nesmyslné. Jako by jeho obyvatelé odešli nedávno a zůstaly jen dva stíny. Ona a její bratr. Jak skončila úklid, více bloudila po domě. Vztah mezi ní a Andrewem se horšil, většinou už spolu ani nemluvili. Tu poslední noc byl úplněk a kdesi nedaleko za oknem hrála hudba.

Vrátila se do bratrova otevřeného pokoje a pohlédla na jídlo, které mu připravila. Stálo tam studené, ani se jej nedotkl.

„Musíš něco sníst!“ řekla odměřeně k oknu, ale žádnou odpověď nedostala. Ani se neotočil, nekývl, jen tiché ignorování.

Naštvalo ji to: „Vůbec si nevážíš mé práce.“

„Nech mě být!“ zašeptal chladně, ale neotočil se.

„Měl bys pochopit, že mám o tebe strach!“ vyčetla mu přísně.

„Za to já nemůžu!“ zašeptal do tmy noční zahrady.

Uraženě za sebou zabouchla dveře jeho pokoje a utekla se skrýt do skříně.

Dávno byla hluboká noc, když vylezla. Podívala se na sebe do rozbité plochy velkého zrcadla, které viselo vedle. Upravila si oblečení a otřela oči. Z vlasů pečlivě vytáhla všechny tmavé sponky a strčila si je mezi rty. Kartáčem ze

stolu se dlouze česala, než jednou sponkou po druhé stáhla vlasy dozadu. Cítila nervozitu a nejistotu, kterou nechápala.

Odemkla pokoj a přešla po tmavé podestě k otevřeným dveřím vedle. Svíčku, která ozařovala pokoj, musel Andrew vyměnit před několika minutami, ale jídla se nedotkl.

„Mohl jsi sníst alespoň něco,“ vyčetla mu a přinesla celý tác k oknu, kde seděl. „Uklízím tu, vařím a ty to ani neoceníš!“

Nervozita okolo zesílila, skoro se jí mohla dotknout.

Otočil se k ní a nechápavě se zachmuřil. Pak pohlédl překvapeně na tác a zpátky k ní.

„Hmm!“ zamručel a vzal jí jídlo z ruky. Položil je na parapet a pohlédl zpátky k měsíci.

Naštvalo ji to. Mohl poděkovat, něco říct, ale on ji přehlédł jako něco nedůležitého.

„Jsem tvoje starší sestra!“ připomněla mu, ale jako by to říkala jen sobě.

Zlostně strčila do tácu a shodila jej dolů do tmy. Zazvonil o dlažbu a vylekal spící krkavce.

„Co si o sobě myslíš? Nejsem tvoje služka!“

„Nech mě být! Jdi si fňukat jinam!“ zašeptal napůl zasněně.

Zařála pěsti a překvapeně na něj pohlédla. Co si to dovoluje! Krev jí bušila ve spáncích. Natáhla se a vrazila mu facku.

Vůně růží, která pronikala otevřeným oknem, se najednou zdála mnohem intenzivnější. A on se k ní otočil a jeho oči hořely zlobou. Zlost je propojila, nenávisť, se kterou se o sebe opírali. A pod tou silou se barvy okolo začaly probouzet. Sed' domu se loupala v celých

chuchvalcích. Svět okolo najednou nebyl jediný správný. Byl tu ještě ten druhý. Myslí jí proplouvaly zvuky, barvy a vůně. Stovky životů, tisíce okamžiků se snažilo nacpat zpět do její hlavy a uchytit. Jejím tělem proudila síla z počátku věků a mohla najednou vše. Byla všude a měnila vše.

Dva pohledy plné nenávisti. A nesmyslná hudba lunaparku. Umlčela to jedinou myšlenkou.

Pak stála před oknem a to bylo prázdné.

~ ~ ~

„DOST!“ rozbrečela se.

Možná vypadl sám. Ona nechtěla vědět, jak to bylo.

„Nech mě!“ vykřikla zoufale. „Pusť mě!“ hlesla prosebně.

Vše potemnělo. Na celém světě zůstala jen ona a tma. Velké a hluboké ticho věčného soudu, který na všechny čeká uvnitř, v nás.

Byla sama se svými slzami. Uvězněná, skrčená, zatínající zuby do dřevem a hlinou páchnoucí trubice.

„Vhnízdění do životvora přerušeno, bylo mi ctí, lady!“ Ten hlas byl najednou vzdálený, neskutečný, smutný.

Jeho sevření se uvolnilo a Ronwain po hlavě vyklouzla na prkna divadla. Stočila se do klubíčka a plakala. Připadala si zbytečná a ponížená. Na ničem jí nezáleželo a nejméně na sobě. Nenáviděla se.

Eryn se k ní rychle sklonila a zabalila ji do prostěradla. Objímala ji a utěšovala, zatímco Ema překonávala pláč.

~ ~ ~

Poslední obraz starého domu. Byla noc. Seděla na předních schodech, oblečená a připravená na cestu. Sledovala první kapky deště, které se rozbíjely o kamenné dláždění, ale necítila smutek, jen vinu. Věděla, že by měla plakat, ale místo toho v sobě skrývala ledově chladnou kuličku z polární záře. Sílu schopnou rozervat okolní svět.

Kolem prošlo několik dalších lidí, ale ona si jich nevšímalá. Teprve, když se poblíž zastavili dva muži v pršipláštích.

„To je ona?“

„Ano,“ přikývl druhý.

Zvedla k nim hlavu, blikání policejních aut, které jí nic neříkalo. Jak dlouho tu chodí okolo? Hodinu?

„Tvůj bratr?“ zeptal se muž.

Přikývla a lhostejně se podívala na bílou plachtu překrývající tělo. Měla svou duhovou záři, kterou jim neukázala.

„Tohle je doktor, pomůže ti.“

Nepotřebovala jej. Tehdy ani potom.

~ ~ ~

Malý princ smutně hleděl k chvějící se Ronwain a pak zašeptal. „Pokus druhý.“

Dvůr neměl obrany. Pomalu slezl ze svého trůnu, zdál se najednou prázdný, ztracený.

„Divadla neumírají, jen herci,“ zašeptal. „Dnešní noc budete hrát hru o naše životy. O zemi Beznaděj. Životní role!“

Přitáhl úponky snění a v jeho ruce se objevily tarotové karty. A-Shed v roli blázna, Eryn v roli královny pohárů, Ronwain v roli královny mečů, Lilu v roli smrti.

„Je čas jít. Královna Temného lesa se chce bavit. Je na nás, komediantech, hrát až do hořkého konce!“

Malý princ pohlédl ke stropu, tam někde byla půda a Požíračka.

„Nikdo se neptá na naši bolest. Musíme na ni zapomenout, stejně jako na lásku. Dokud neskončí naše hra, nemáme práva, nemáme svobody. Jsme otroky příběhu. Budeme milovat nenáviděné, nenávidět milované. Budeme zabíjet, krvácet, umírat. Amen.

Panoptikum strašidel jde hrát svůj další kus!“

~ ~ ~

Prošli děsivě pokřiveným blokem F a po zarostlých schodech vystoupali nahoru. Jindy zamčené dveře byly odemčeny. Vyšli na půdu a vstoupili do obrovského měděného kruhu. Teprve pak se rozhlédli okolo.

Prázdný prostor, jen podél stěn několik skříní a kartoték. V jedné ze skříní, za skleněnou plochou, stály Tanečnice a Kristýna, skřítek stínů ze dvora Rudé královny. Nehýbaly se, tváře prázdné jako voskové figuríny. I snění okolo bylo zatuhlé a nehybné. Zřetelně rozeznali nepřírozeně zmanipulovaný čas.

Ve štítové stěně byl vymodelován gigantický reliéf draka. Vystupoval napůl ze zdi, děsivě detailní práce hodná nejlepšího skřítčího mistra. Jeho živočišná dokonalost byla až absurdní.

A pak se realita zachvěla.

Štítová zeď zůstala prázdná. Socha zmizela.

Za strašidly stála černovlasá žena, uvězněná vládkyně lesa, Velká požíračka, Černý drak. Její nahé tělo neslo známky věznění a času, který strávila v bloku F od pádu Pevnosti X.

„Konečně přišli kejklíři! Dnes budete mít tu čest hrát pro svou Královnu!“

Pomalu obcházela kruh a pohlížela jim do očí. Byla šelmou, která sleduje obklíčené stádo a vybírá si svou oběť. Nejslabší kus.

Shlédla k Lilu.

„Nezkrotná a divoká Rhi-O-Ghain. Byl čas, kdy jsi byla hluboko zatátným drápem lesa a tvé volání vnášelo strach a smrt do řad bojujících. Jeden z mých nejschopnějších generálů. Není to tak dávno, přesto zůstalo jen malé a zbabělé děvčátko. Časy se mění, zaspala jsem tvé pokoření. Škoda.“

Pohled sklouzl k Eryn.

„Poslední kněžka řádu jednorozce, lady Eryn. Moc času ti tenkrát nedali. Když jsi sedala na trůn, řád již sloužil mně. Sám Černý jednorozec přišel do lesů hledat pravdu a já mu ji ukázala. Vzpomněla sis, jak chodit lesem? Cítím, že trochu ano. Ale bylo toho mnohem více a to je zapomenuto v čase, který již odešel.“

S úsměvem přešla k Ronwain. Ta jí nenávistně hleděla do očí.

„Lady Ronwain, hrdá dcera Ledové královny. Svůj svět jsi ztratila a při hledání nového propadla mně i mému lesu. Tady nejsi nikdo, jen tulák žebrající o místo, o svůj nový život. Patříš mi, až přijde čas, vezmu si tě k sobě pro potěchu. Zatím urovnej svou minulost. Poslechni si svůj

příběh, jsem jedna z posledních, která jej zná. Pochopíš, proč utíkáš, proč jsi přišla sem? To tvá matka, Ledová královna, poslala po tvé stopě zabijáka. Nenávidí tě!“

Nevěřila. Ronwain jí nechtěla věřit. Celou svou nenávistí se o to snažila.

Královna pohlédla vedle. A-Shed se s širokým úsměvem poklonil a usedl na zem. Dnes byl bláznem, a bláznům je dovoleno vše.

„Tvůj sluha, jen plýtvání slovy. Pořád se ještě táhne za tebou. Ani kletba tvé matky jej nezastavila. Po věky jste se mýjeli a teď jste tu oba, osud má smysl pro finále.“

Pohlédla ke stěně, někde za ní se rozkládal les.

„Ale nevěšte hlavu, žádná kletba není nekonečná. Uspali mne na pět let, ale co je to pro nás skřítky, když máme tolik času. Celou věčnost pro naše bolesti i vzájemná nekonečná pronásledování.“

Tak začněte HRÁT, chci se bavit!“

Uklonili se. Dnes se jim nechtělo hrát. Divadlo se však herců neptá.

~ ~ ~

Bo vše sledoval a poslouchal skryt za dvířky největšího komína, Komínového antiku. Malým otvorem viděl i Tanečnici a Kristýnu, nehybně uzavřené v prosklené skříni. Kristýně byl za mnohé zavázán. Tolikrát mu ta dívka pomohla, léčila ho po výprasku a přivinula do náruče, když ho přemohly bolest a pláč. Chtěl jí pomoci, ale ještě nevěděl jak. Věřil však svému štěstí; na něco přijde. Musel jen počkat na svou příležitost. A ta nastala, když ostatní

hráli divadlo. Královna je se zájmem i opovržením sledovala a nezdálo se, že vnímá okolí.

Bo uvolnil dvířka a jeho drobné tělíčko se protáhlo podél stěn ke skříním. Přikrčil se za ně a vyhlédl opatrně ven. Jenže Královna už nebyla u kruhu. Nebyla nikde. Leknutím ztuhl.

V té chvíli se na schodišti ozvaly kroky a dovnitř vstoupila trojice postav zakrytých rudým pláštěm s kapuci.

„Co tu dělají tito?“ kývl ten s maskou ke strašidlům. Byl to Lovec. Jedné noci v lese Bo lovil se svými psy. Od té doby byl přesvědčen, že je Zelený skřítek mrtvý.

Druhý shodil kapuci, měl ostrou sebevědomou tvář a jeho jméno bylo již zapomenuto. Říkalo se mu jen Čaroděj.

„Ti patří mně! Nevšímejte si jich!“

Strašidla v kruhu se semknula blíže k sobě.

Ale Bo s překvapením hleděl na třetí postavu. Musel si zakrýt ústa, aby nevyhrkl jeho jméno nahlas.

Baron Edward, první rádce Rudé královny. Pokud se mu podaří tuto informaci doručit své paní, lady Eleonor...? Pokud se mu podaří přežít. Ale nejdřív musí vysvobodit Kristýnu.

„Kolik máme těl?“ optal se Lovec a přišel blíže ke skříní. Bo se vmáčkl hlouběji. Lovec byl od něj sotva na krok vzdálen.

„Je tu ta, co mne tenkrát viděla. Řízla se o skalpel a krev přivolala svou krev.“

Pohrával si v rukavici s lesklým skalpelem, který na sobě nesl skřítcí runu trn. A pak jej spokojeně zahodil.

„To je Kristýna,“ přikývl baron Edward, „tu druhou neznám.“

„Ta je jedna z mých,“ kývl Čaroděj ke kruhu. „Dvě těla je dost, z toho si snad naše Paní vybere. Můžeme přejít k rituálu!“

Otočili se ke zdi, vysoko nad nimi se tyčila kamenná socha draka.

Čaroděj se poklonil soše.

„Naše Královno, vaši služebníci vás volají, váš lid vás volá, vaše království vás volá. Slyšte jeho hlas.“

Vystrašený Bo se opatrně vyplížil ze svého úkrytu za skříní. Teď měl šanci, všichni k němu byli otočeni zády. Jak Bratrstvo, tak strašidla ze dvora Malého prince stojící v kruhu.

Obratnými prsty skřítek chvíli zápasil se zámkem skříně a pak se mu podařilo uvolnit prosklená dvířka a pomalu je otevřít. Opatrně protáhl ruku dovnitř a nahmátl bosý kotník dívky. Byl neživě chladný.

„Kristýno,“ zašeptal naléhavě a zoufale pohlédl na její ruku ovázanou kapesníkem. Tam se řízla o skalpel, když se snažila nalézt skutečnou identitu Diany. Rána byla fialově zarudlá, tak temná oproti bledé kůži Kristýny.

„Kristýno, prosím tě...“ zatřásl za lem jejích černých šatů splétaných pavoukem. Kus mu zůstal v ruce.

„ACARBA ARBAD DRAGOS!“ zazněly hlasy nejvyšších představitelů Bratrstva. Byly mocné a nezpochybnitelné.

„Kristýno?“ vyjekl Bo – s jejích slovy dívka z vitríny zmizela. Zůstala jen Tanečnice, bledá a chladná. Skřítek se otočil a překvapením se přimáčkl k zemi a skříní. V prostoru půdy stál obrovský černý drak. Byl podivně zkroucen, aby se tam vešel, přesto zabíral celý prostor půdy. Děsivý tvor z jiného věku této země, z časů, o

kterých již nikdo nevyprávěl. V jeho černých obsidiánových šupinách se zrcadlili skřítkci Malého prince, stejně jako malý Bo. Viděl se tisíckrát, zdeformovaný a pokřivený v nespočetném množství vydutých zrcadel. Cítil pach pomalu tuhnoucí lávy. Snění okolo něj se s chvěním odpařovalo. Skřítek zvedl hlavu a pohlédl do žlutých očí. Byly hluboké, hlubší než všechnen čas, všechna podvržení Zeleného skřítku. Z té hloubky se mu zamotala hlava a uhnul pohledem. Možná jen okamžik před tím, než by se jeho mysl v těch očích ztratila navždy. Než by zešlél.

Dlouhá pilovitá hlava prorazila střechu a vyhublé tělo plaza se protáhlo ven. Jen ocas visel ještě do půdy.

Pak pozvedl hlavu k noční obloze, rozepjal žilnatá křídla a jeho hrdelní řev se nesl nad lesem.

„KRÁLOVNA SE VRACÍÍ!“

Černý drak se odrazil a zmizel. Zůstala jen tichá půda a hrůzou sevřená srdce skřítků. Jejich mysl se marně snažila vyrovnat s událostmi poslední minuty. Tuto chvíli nesvedla uchopit ani uchovat, byla příliš veliká, měla příliš ostré hrany.

„Pacienti nemají co pohledávat na půdě! Okamžitě se vraťte na své pokoje!“ přikázal Čaroděj, ostatní z Bratrstva již scházeli po schodech do bloku F.

Ema pozvedla hlavu ke štítu, kde dříve byla socha draka. Skrytá, drobná a ztracená tam zůstala jen napůl vystupující spokojená tvář ženy, se kterou před chvílí mluvili.

A-Shed vzal do náruče Tanečnici a zamířil ke dveřím. Ema na něj hleděla a bylo jí najednou smutno.

Zarachotil zámek a půda byla za jejich zády uzamčena. Divadelní hra skončila.

Jen u prázdné vitríny ležel schoulený Bo a plakal.
„Kristýno.“

První mezihra: Rituál podvržení

Psal se letopočet 1201 po Kristu. Ponocný zvedl k ústům troubu a odtroubil třetí noční hodinu. V podzimním chladu si několikrát dýchl na zkřehlé ruce, než si pořádně přihnul z lahve u pasu. Většinu dnešní služby už měl za sebou. Alespoň že dnes nepršelo.

Pevněji se zachumlal do kožešiny a sebral halapartnu, kterou předtím opřel o zeď jednoho z domů. Ohlédl se dolů k polím, a i když se měsíc zase schoval za jeden z mnoha mraků, rozeznal jednotlivé meze a drobná křoviska. Pokud vesnici něco hrozilo, nebylo to po proudu potoka, ale z druhé strany.

Ponocný se pomalu vydal do kopce a pozoroval les nad vesnicí. Prudký zalesněný svah byl i ve světle měsíce černou skvrnou, natož teď. A co hůř, mezi kmeny se zvedala mlha. Za hodinu zmizí tmavé siluety stromů v bílém, neprůhledném mléce.

Někde v lese zaržál kůň.

Ponocný se pokřižoval a instinktivně sáhl po lahvi u boku.

„Bůh chraň ztracené nešťastníky,“ zamumlal. Hory byly plné vlků, hladových bestíí útočících na každého.

~ ~ ~

Nočním lesem běžel bílý kůň. V trysku bušila jeho kopyta do mokré země a cáry mlhy se za ním ve vírech stáčely překvapením. Ať byl jezdcem kdokoliv, musel být šílený. V té tmě nemohl žádný člověk ani kůň vidět dál než na několik kroků.

Přesto se podivným způsobem drželi tenké zvířecí stezky stoupající svahem. Na konci té stezky, na nevelké kamenité plošině, stála u divoké řeky malá dílna. Dřevěná stavba podobná pevnůstce. A právě zpod jejích vrat se valila ta hustá mlha. S pomalou majestátností se rozlévala po lese a klesala k vesnici v údolí.

Pak se ale mlha zavlnila pod zásahem chladného větru a o kamenné podloží udeřila neokovaná kopyta bílého hřebce. Jezdec zahalený ve světlém plášti seskočil před vrata a silně na ně zabušil. Neměl moc času, jeho pronásledovatel nemohl být daleko. Obezřetně se rozhlédl po tichém lese, a když znovu zvedl pěst v těžké rukavici, dala se vrata do pohybu.

Postava se protáhla dovnitř a kůň ji poslušně následoval. Prošli na drobné nádvoří pevnůstky, když se kůň, ztracený až po hrud' v mlze, zatřásl. Mlha okolo něj se zkroutila do smyček a zvíře se rozpadlo v úlomky ledu a sténající záchvěv větru. Ten proletěl nádvořím a srazil kapuci zakrývající tvář jezdce. Pak utichl.

Postava luskla prsty a celý její plášť se rozpadl v sněhový poprašek zmrazující bahno nádvoří. Zůstala jen útlá a přísná víla.

Dveře největší z budov se otevřely.

„Vítáme vás, lady Ronwain. Jaké překvapení.“

Bez odpovědi prošla okolo dělníka dovnitř.

I když byla dílna z hlediska svých obyvatel docela prostorná, pro vysokou vílu byla tak akorát. Množství důmyslných lamp osvětlovalo prostor zaplněný několika stoly. Na nich se nacházelo mnoho různých náčrtků na pokroucených pergamenech, stejně jako na křídou popsaných stěnách. A pak už jen výhně, křivule a další alchymistické nářadí. Alespoň pro nezasvěcené. Na rozdíl od lidských dílen tu panoval řád a až podivná dokonalost zrcadlící se ve zdobení byt' té nejméně důležité zkušavky.

Většina dělníků připomínala na první pohled lidi, přesto v každém z nich bylo něco skřítkého. Navíc všichni byli čistě oblečení a upravení.

O to podivněji v jejich společnosti působil noční návštěvník. Neskutečně bledá víla, hubená a vysoká. Modravé vlasy zamrzle čnící do prostoru, bílé oči, zimou odkrvené rty. I když na sobě nic neměla, nepůsobila naze. Mohla za to její bledá kůže bez pigmentu zdobená krystalky ledu jinovatky, spolu s bílými pernatými křídly na zádech a aristokraticky přísnou tváří.

Od dělníků se oddělil jeden z mistrů a uctivě se přichozí poklonil. Přesto se mu nepodařilo zakrýt překvapení ovládající jeho tvář.

„Je nám ctí, lady. Domníval jsem se, že všichni Vznesení se vrátili do Arkádie dříve, než se hlavní brány snů zbouraly. Bohužel, paní, musím přiznat, že i náhorní

brána vykazuje tak rozsáhlou nestabilitu, že je její použití příliš velkým rizikem.“

Přikývla. Brány – kolik stovek let hledala tu jednu jedinou, vedoucí zpět do ledové země. Kolikrát již byla zdánlivě blízko. Kolik podivných rituálů a invokací otevření podstoupila. Tehdy zde bylo mnoho mocných mistrů. Všichni dávno odešli pryč. Opravdové snění a kouzla opouštěla tuto zemi nadobro. A s ní i naděje, že se jí podaří nalézt cestu zpět. Možná by to ještě zkusila, ale neměla čas. Dávny nepřítel, ženoucí se její stopou, byl blízko.

„Nezajímá mne brána, Leonarde, chci projít rituálem podvržení!“

„K tomu je potřeba určitých ingrediencí,“ omluvně jí připomněl mistr, ale Ronwain jej přerušila.

„Vím, vše potřebné jsem přinesla.“

„Dobře, má Paní. Máme několik vhodných lidských nositelek, které jsou dostatečně stranou, aby určité možné anomálie nebyly moc na očích...“

„Mne nezajímají vaše neurozené služebnice. Já si vybrala sama.“

„Má paní. Pro podvržení je vhodnější nevýrazný původ, je méně nápadný a snadněji...“

„Možná pro vás, pro mne NE!“

Shrnula z hlavního stolu všechny pergameny na zem a s lehkou elegancí se na něj položila. Nad hlavou jí viselo několik lamp a jejich třepotavé světlo teple zářilo. Stůl pod jejím tělem naopak pokryla jinovatka.

„Dávám vám lhůtu jedné hodiny, Leonarde!“

Dříve než za hodinu se její pronásledovatel neukáže. Se spokojeným úsměvem zavřela oči a poslouchala hlas mistra.

„Rituál podvržení vás učiní pro člověka nepozorovatelnou. Narodíte se podvržena do lidského těla, jako jedno z jejich dětí. Postupně si vzpomenete, kým jste, a získáte své schopnosti. To vše při zachování nesmrtelnosti. Většina smrtí vás jen posune do dalšího podvržení. Některé vás dokonce vyřadí jen na krátkou dobu. Celý rituál je naprosto bezpečný a odzkoušený. V podstatě jde o rutinní záležitost...“

~ ~ ~

O tři hodiny později, krátce před rozedněním, vládl na náhorní plošině podivný klid. Jindy divoká řeka byla sevřená do krunýře z ledu, metrová závěj sněhu pokrývala celý prostor i zbytky stavby. Vrata pevnosti byla roztříštěna a vše uvnitř zmrzlé.

Na přerození čekala celá desítka skřítků, bývalých dělníků dílny.

Část II.: Čaroděj ze země F

Kapitola I.: Banalita

*Má země za zrcadlem leží.
Čaroděj si s odporem ji měří.
Pak přikáže, co změnit, by žilo se tu lépe.
A já pochopit nemohu,
proč chyby své mi diktuje tak slepě.*

Malý princ

Dny plynuly, a přesto se nezdálo, že by se čas obracel k lepšímu. Ema, která měla ten den volno, seděla na pokoji a u otevřeného okna čekala Niandu, svou sokolici. S lokty pod bradou nehleděla ani tak ven, jako zpátky na prošlé dny.

Uplynul již víc jak týden, co se Černá královna vymanila z pout a zmizela v Temném lese. A od té doby o ní nikdo neslyšel. Les ji pohltit. Přesto její odchod vrhl podivnou kletbu na blok F a jeho divadlo. Vše bylo jinak, šedivější, prázdnější. Sklepení se zdálo citlivým duším skřítků o pár neznámých pater hlubší a k půlnoci dokonce

jen malou součástí něčeho nekonečného. Ten podivný stín snění přicházel z lesa, z jeho největších hlubin. Odraz něčeho vzdáleného.

Malý princ od oné noci nepromluvil ani slovo. Mlčel a svým zasněným zrakem hleděl kamsi do neznáma. Vypadal nemocně a přes veškerou péči, kterou jej Eryn zahrnovala, se jeho stav nelepšil.

Divadlo na tom bylo stejně. Když mlčel princ, mlčelo i divadlo. Proměnilo se v obyčejnou sklepní místnost plnou krámů, vlhka a prachu. I Modroočko přicházela už jen občas. A když tiše pracovala na svém rytíři, měla strach přerušit i hlasitějším klepnutím ticho strašidelného divadla.

Nad vším visel stín Bratrstva Černého draka. Tři jeho nejvyšší představitelé uvolnili Královnu. Prvním z nich byl Lovec, vrah a ďábel, který se před pár dny prohlásil prozatímním vládcem lesa. Druhým byl rádce Rudé královny spravující celé sanatorium. A třetím vlastník země Beznaděj, Čaroděj. A právě jeho moc visela nad divadlem jako morový stín. Nedovolí jim udělat nic, čím by ohrozili Černou královnu nebo blížící se válku.

Malý princ nevěřil, že by Čaroděj nevěděl o Seraphimovi nebo Dřevěném rytíři. Určitě si uvědomoval, jakým způsobem ohrožují plány lesa. A že divadlo žilo dál, znamenalo, jak malou hrozbu představovali. A přesto mohla být zkáza dvora Malého prince již na seznamu. Blížil se čas konfrontace. Kdo zemře a co zůstane. To byla nová hra čekajícího divadla a její scénář budil prince ze snů.

Od oné noci nikdo ze strašidel Čaroděje neviděl. Blok řídil doktor Rabble. A ten v obavě, aby se mu věci nevymkly zpod kontroly, terorizoval všechny pomocnice,

při každém prohřešku jim připomínal řád, na svých holinkách kontroloval dochvilnost s minutovou přesností pravidelně chodil obhlížet pacienty a celý blok. Dokonce přišel i několikrát v noci. To by dříve mohlo prozradit skřítkci divadlo a jejich druhý život. Teď ale v divadle trávili sotva večery, krátká mlčenlivá setkání. Hodinu po večerce byli už všichni v postelích.

Blížil se oběd a Ema, na kterou doktor již třikrát řval kvůli nedodržení řádu, se raději zavřela v pokoji. Nenáviděla jeho i sebe. Musela se teď koupat s ostatními pacienty, za což se styděla, připadala si jako obyčejná a šílená součást stáda. Chodila s nimi jíst, podřizovala se kontrole, stojíc na hraně třetího prkna chodby v řadě ostatních. Všechna ta nařízení a příkazy v ní ubíjely snění. Víru v kouzla a druhý svět, který se jí začínal znovu odcizovat.

Banalita řádů zasáhla celý blok. Divadlo již nemělo s příchodem noci sílu ovládnout budovu, zmohlo se sotva na schody ze sklepa.

Sokolice se začala toulat na svých výletech mnohem dál a Ema jí záviděla. Sledovala les a zahradu sanatoria skrz železné mříže a cítila se uvězněná, zapomenutá. Ranní deprese zesílily, často sama nevěřila, že někde existuje víla mrazu, Ronwain. Bylo to hloupým výmyslem nedospělé mysli, za niž se ráno sama před sebou styděla. Jejím jménem bylo Ema Hockaday, blázen zavřený v ústavu bez naděje na uzdravení.

Bílá sokolice sklouzla z výšin a protáhla se do místnosti pootevřeným oknem. Jak se dostala do vlivu banality sanatoria, ztratila na své skutečnosti. Působila spíše jako přízračný obláček tvaru dravce. Ema k ní sklonila hlavu a s

láskou se usmála. Měla strach dotknout se toho nejasného obláčku svého mazlíčka. Ale ten úsměv vílí duše stačil, aby se zdála o trochu bělejší a hmotnější.

Z přízemí zaznělo krátké zazvonění, čas oběda. Ema se automaticky zvedla a vyšla z pokoje. Na chodbě se zařadila do davu, který scházel do jídelny. Nakolik se od nich ještě lišila? Snad jen tím, že zemře později než většina z nich. Jenže ani tomu moc nevěřila. Ještě párkrát se pohádá s doktorem Rabblem, a ten ji zařadí na pokoj F01. A tam se umírá rychle.

Posadila se na své místo a jedla.

Pacienti dnes byli neklidnější. Jindy skoro nehybný dav se vrtěl, její soused ji několikrát strčil loktem, jako by nestačilo, že se na ni mačká.

Naštvaně se otočila.

„Co děláš?“

Bylo zbytečné se ptát stáda, uvědomila si to hned, jakmile to řekla. Ale než se stačila rozhlédnout, zda ji neslyšel doktor Rabble, aby jí připomněl zákaz mluvení při jídle, poznala, co se děje.

„Mají vši,“ zašeptala překvapeně k Eryn. „Měli bychom to nahlásit doktorovi.“

Ale ani jedna z nich si nepřála mluvit s Rabblem častěji, než bylo nutné. A říct mu něco takového? To bude znamenat jen více kontrol a ponížení.

Ema si jen představila, co je čeká, a udělalo se jí špatně. Nažene je všechny do sprch. Namačkaná se všemi pacienty a skřítky v umývárně, nahá, ostříhaná do hola a umytá by čekala u zdi na zbytek. Ta představa měla v sobě něco děsivě vzdáleného, něco, co bylo pohřbeno v její minulosti.

Na krátký okamžik zahlédla hubené, oholené postavy nahých žen a dívek vyděšeně čekajících u stěny.

„Zvládneme to samy,“ řekla přesvědčeně, ale hned si uvědomila, že to znamená porušit několik bodů řádu. Pokud jim na to doktor přijde, bude to hodně zlé. Porušit rád, ta myšlenka zároveň probudila v jejím srdci jemné předivo snů a vzdoru, sebejistou duši Ronwain. „Rabble skončí v laboratoři až večer, do té doby je dostatek času.“

Eryn přikývla. Při něčem takovém mohly počítat i s pomocí A-Sheda a Lilu.

Hned jak všichni dojedli, svolaly pacienty do umývárny. Dav nebyl zvyklý na něco takového a jen pomoc silného A-Sheda všechny přesvědčila. Jak je vysvlékli, sebrala jim Eryn košile a odnesla je do sklepa. Pak spolu s Lilu sundala povlečení ze všech postelí a vystříkali místnosti dezinfekcí.

Ema zatím stříhala jednoho pacienta za druhým a A-Shed jim myl hlavu petrolejem, který tu pro ten případ byl. Umyté a nahé je posílali do jídelny, kterou vydrhli jako první. Když zůstal jen A-Shed, nechala mu Ema soukromí a došla pro čistou košili. Pak zametla všechny ty vlasy a nacpala je do sáčku pro infikovaný materiál. Sama se stihla umýt dříve, než přišla Lilu a Eryn. Poté vyzvedla čisté oblečení pro sebe i ostatní pacienty.

Celou tu dobu měla strach, že doktor Rabble se nakonec přeci jen objeví a zjistí, co se stalo. Že jim svým přísným hlasem bude předčítat body řádu zmiňující se o hlášení všech změn a zdravotního stavu.

Ale štěstí stálo při nich. Než přišel čas večere, byli pacienti na svých pokojích. Po dlouhé době to bylo jejich malé vítězství. Cítili to, vrátilo to k nim trochu z dřívějších časů, kdy nad blokem F vládla strašidla ze sklepení.

S tou radostí v srdci sestoupili ten večer do divadla, sdílnější a pospolu, jako tomu bylo dříve. A jejich radost posílila i snění. Ten večer, v okamžiku proměny, vyrazilo z divadla jako splašený kuň a zalilo přízemí s divokým hukotem vod.

Kapitola II.: Divoch Pgrim

Malý princ, sedící na svém trůně, vypadal o trochu lépe.

Se zvědavostí na něj hleděli a čekali, co jim řekne. „Dnes večer nám poslal Čaroděj vzkaz. Leží uprostřed jeviště,“ zašeptal a jeho zamyšlená tvář se pousmála.

Události se znovu dávaly do pohybu.

A-Shed zvedl z hromádky uschlého listí, které sem naválo kouzlo kdoví odkud, pergamen složený do větrné květiny. Pod ním ležel klíč od bloku F.

Opatrně rozložil dopis a pološeptem začal číst černé, úhledné písmo.

„Dvoru Malého prince.

Velkolepé přivítání pro hosta Mého požaduji, jehož v zemi Beznaděj noci této čkejte. Jej bavte pak, vybraně k spokojenosti jeho hostěte. Cena, ať jakákoliv, bude mnou proplacena. Lože mu v cele F00 stelte, čisté a bohaté. Mu služte pak, jak pro mne by vaše starost byla!

*Zítřka se soumrakem vrátím se, bych vaši práci posoudil.
Nebudu-li spokojen, trest můj ubohost dvora vašeho stihne.
Hlavu viníka žádati budu!*

Čaroděj“

Válečník opatrně složil pergamen zpět do růžice a pohlédl na prince. Ten se usmíval a za jeho úsměvem bylo tisíc myšlenek.

„Čaroděj je cizinec v naší zemi. Dělí nás od něj propast, kterou je na čase překročit.

Dnes v noci se bude hrát veselý kus, plný jídla a zábavy. Pro našeho hosta na F00 připravte jen to nejlepší, loutky moje. Vaše vstupenka do služby k Čarodějovi.“

Pak se otočil ke Klíči.

„Nech udělat kopii tohoto klíče.“

~ ~ ~

Trvalo více jak tři hodiny, než kdosi silně zabušil na dveře od lesa. Klíč odemkl dveře, otevřel a s hlubokou poklonou do tmy přivítal hosta. Nejdříve ucítili silný zápach hlíny a pak do světla vstoupil divoký skřítek.

Měl šlachovitou, útlou postavu, jeho bronzově zelená kůže se matně leskla a tmavé, hluboké oči hleděly se zvědavým úsměvem do chodby. Výrazně špičaté uši a divoká tvář, stejně jako určitá tělesná disproporce, jej řadily k Původním. Na sobě měl koženou vestu bohatě zdobenou kostěnými korálky, jednoduchou vyšívanou bederní roušku a široké nabírané kalhoty z jemné látky. Obut byl do jelenicových bot ozdobených jemným zelenavým vzorem. Vyčesané hnědočerné vlasy mu stahoval řemínek na hlavě do okázalého chocholu.

Byl ozbrojen dvěma dlouhými noži zdobenými peřím.

V ruce pak svíral konec konopného provazu, který vedl kamsi do tmy.

S ním zavál chlad do chodby silný pach listí a ohně, spolu s jemnějším nádechem santalu a medu.

Otočil se ke Klíči a jasným hlasem pronesl:

„Správce?“

Klíč přikývl, to označení se mu zamlouvalo.

„Sundat zavazadla a postarat o Stlima!“

Klíč čekal, že mu předá provaz, ale nic takového neudělal. Jako by přestal pro něj právě jmenovaný správce existovat, otočil se k A-Shedovi.

„Vy být bojovník? Dík, pane, pro vaše pohostinnost. Já Pgrim.“

„A-Shed. Pojd'te dál,“ zašeptal válečník a ukázal do otevřených dveří cely F00. Pgrim poděkoval úklonou a trhl provazem. Ze tmy lesa vstoupila do světla chodby drobná dívka, konec lana měla přivázaný ke krku. Působila vyděšeně a zranitelně. Pokud byla vílou, její spíše baculatá postava ji řadila k zemním bytostem. Bledá, skoro bezbarvá kůže zase naopak k vodě, stejně jako blankytně modré, zářivé oči. Jediným významným znakem bylo slabé namodralé světlíčko nad hlavou, které barvilo její plavé vlasy do zelena. Jak vešla do chodby, modravou zář potlačilo ostré světlo žárovky u stropu.

Pgrim i víla vstoupili do cely. A-Shed šel poslední.

„Vyložte jeho zavazadla a přineste je sem!“ zašeptal, než za sebou zavřel.

Ema ani nezareagovala na nehoráznost jeho příkazu. Byla šokována tím, co spatřila. Jak si ji mohl vést tak na

provaze? S jakou zvířecí tupostí si dovolil tu vílu takto ponižovat?

Mezitím vyšel Klíč opatrně přede dveře bloku do tmy. Pár kroků do lesa stálo mohutné zvíře pokryté slizem, trochu připomínalo slimáka. Na jeho vlhkém těle bylo zavěšeno sedlo a několik zavazadel. Klíč s odporem odepnul oslzlé popruhy a sundal náklad na zem.

Pak vzal tvora za udidlo a chvíli jej přesvědčoval, aby se pohnul. Když se mu to podařilo, docela hravě dostal zvíře do umývárny sanatoria, které pro tuto chvíli určil za stáj.

Pomocnice zatím sebraly zavazadla a donesly je Pgrimovi. Oba bojovníci se bavili v neustálém hledání slov a výrazů. Ema rozhořčeně hodila divochův kožešinový balík na zem a přísně pohlédla na A-Sheda. Jak se může s tím hrubiánem bavit?

Pgrim s úsměvem přehlédl ji i druhé dvě pomocnice. Pohledem zhodnotil jejich mladé postavy.

„Vlastnit tři krásná otrokyně. Silný bojovník!“ S uznáním pokýval hlavou.

„Já nejsem žádná jeho otrokyně, ty barbare!“ našťvaně odsekla Ronwain a nasupeně odešla za dveře, kde se opřela o stěnu. Měla by se uklidnit. Čaroděj vzkázal, že bude žádat hlavu viníka. Malý princ chtěl, aby se o něj starali co nejlépe. Ale jak to má dělat, když přišel někdo takový?

Uvědomila si, že to mohlo být i horší. Ale stejně ji to plně neuklidnilo. Les byl pro ni cizí místo, které nechtěla chápat, ani znát. Stejně jako ignorovala některé posuny skřítcí reality na bloku F, chtěla ignorovat i les a vše v něm. A ne se o někoho z lesa starat.

„Co ona říkat? Mluvit rychle.“

„Není to jedno?“ pousmál se A-Shed.

„Neprodát jednu mně?“

„Ne,“ zamítl válečník rozhodně, ale ješitnost a štěstí jej hrálo u srdce.

„Oni tančit?“ zeptal se ještě Pgrim.

„Možná později.“

Ema opřená zády hned vedle dveří naštvane zabušila pěstí do stěny. Takový blbec, barbar a hrubián. Proč zrovna ona musí žít na tak šíleném místě, proč ji zavřeli sem, kde nemá ani v noci klid?

Eryn se opřela o zeď vedle a pohlédla k ní.

„Ignoruj je, teď jsou ve světě válečníků,“ zašeptala.

Ema si vybavila Čarodějovu hrozbu.

Nasadila na tvář úsměv a obě vstoupily zpátky do cely. Pgrim hrál s A-Shedem šachy. Dosti zvláštní šachy, neboť na straně Pgrima byla pouze jediná figura, král.

Jak lámaně vysvětlil cizinec a A-Shed s klidem přijal, byl šlechticem a vládcem hord. Jako takový měl právo ovládat vyšší figuru než jen celé vojsko. Jeho král se pohyboval po šachovnici stejně, jako se pohybuje šachová dáma.

Obě pomocnice posedaly okolo víly jménem Světýlko a pozorovaly jejich hru.

~ ~ ~

„Otevřete! Ve jménu Bratrstva Černého draka nám vydejte toho cizince!“ zabušil kdosi na dveře pokoje F00. Pomocnice se s obavami rozhlédly okolo. A-Shed a Pgrim pohlédli překvapeně na sebe.

„To přítel?“ zeptal se šeptavě mladý divoch.

„Ne! To jsou nepřátelé!“ odpověděl válečník. „Ale to hned vyřeším,“ zašeptal a přitáhl opasek se zbraněmi. Pgrimovi se viditelně rozzářily oči. Okamžitě se také zvedl a sebral ze země své nože. Pokud se schylovalo k boji, rozhodně o to nechtěl přijít.

„Dobře, jdeme ven,“ křikl A-Shed a pomalu otevřel dveře. Obezřetně vyšli na chodbu a postavili se zády k sobě. To překvapilo pětici maskovaných skřítků svírajících nože. Očekávali nějaký odpor, ale dva připravené a viditelně zkušené bojovníky ne. Klid, se kterým si je ti dva válečníci rozdělili, měl v sobě cosi tragického. Alespoň z jejich pohledu. Měli se jich přece bát, křičet, prosit, vždyť představují Bratrstvo.

„Vydej nám toho barbara!“ přikázal jeden z nich nejistě.

„Vždyť to zkuste,“ zašeptal A-Shed.

Poslechli jej a zkusili to.

O hodinu později, rozjaření bitvou a napůl opilí vínem, Pgrim s A-Shedem ještě pořád svorně a bratrsky přeháněli o svých zkušenostech a činech.

Pomocnice se Světýlkem mlčky seděly v rohu a snažily se neposlouchat jejich chvástání.

Kapitola III.: Čarodějova věž

Malý princ pohlédl na strašidla shromážděná v divadle. Prohlížel si pomalu jednu tvář po druhé, jako by si je chtěl zapamatovat. Jako by je snad viděl naposledy. Všichni cítili vážnost situace, ale nikdo se neodvážil zeptat.

„Čaroděj byl spokojen,“ zašeptal Malý princ. „Dokonce natolik spokojen, že přijal mou nabídku vzít některé z vás do služby.“

Hluboké ticho rozkládající se v divadle strašidel bylo až hmatatelné.

„Začíná se hrát nová hra. Buďte opatrní, sestupujete do arény, jejíž pravidla určil lev. Čaroděj je silný soupeř, zjistěte, co nejvíce můžete, a pak se nechte vyhodit!“

Strašidla nejistě přikývla. Ale Malého prince svíraly obavy. Právě vsadil svůj dvůr a divadlo proti životu nejvyššího kněze Bratrstva Černého draka. Všechno nebo nic, lada nemohl hrát na remízu. Zůstat může jen jeden.

Ale byly na to připraveny jeho loutky?

Sestup do pekla měl podobu schodů ze sklepa do patra Ema, která s umíněnou rozhodností sobě vlastní zaťukala na dveře kanceláře, nejistě stála před ostatními a čekala, až se jí dostane pozvání. Pero chvíli pokračovalo v psaní, než se zastavilo.

„Ano?“ ozvalo se zevnitř.

Otevřela dveře a uctivě vstoupila.

„Co chceš?“ zeptal se Čaroděj bez zájmu.

„Dobrý večer,“ poklonila se Ema. „Posílá nás Malý princ, abyste si vybral pomocníka.“

Na jeho tváři se neobjevilo odmítnutí ani přikývnutí.

„Zavři dveře.“

S obavami pohlédla Ronwain k ostatním a pak za sebou pomalu zavřela. Čaroděj ukázal perem před stůl.

„Klekní sem a pověz mi, co umíš!“

Ema poklekla doprostřed malého pokoje a rozhlédla se okolo. Nevěděla, co by měla říct. A Čaroděj zase dál psal, jako by jej to ani nezajímalo.

Ronwain rychle zapřemýšlela.

„Umím zpívat!“ řekla s hrdostí, za níž skryla svou nejistotu.

„To zrovna nepotřebuji,“ odpověděl, aniž by zvedl hlavu od svých lejster.

Ema se zamyslela.

„No všechno! Umím všechno!“ dodala sebejistě.

Čaroděj psal dál, jako by ji snad neslyšel. Ale ona čekala. Odpověděla mu, a dokud se nezeptá znovu, nemá co říct.

„Proč chceš u mne sloužit?“

Nejistě se rozhlédla okolo, jako by snad mohla nalézt někde na stěně napsanou tu jedinou správnou odpověď.

Pomalů se nadechla, aby získala čas, a s pohledem upřeným na nepokojné pero odpověděla:

„Bylo by mi ctí sloužit u vás, pane.“

„Jakou žádáš odměnu?“

„Já nevím? Žádnou,“ pokrčila rameny. Tahle hra měla jiná pravidla než divadlo. Neznámá. Připadalo jí, že neodpověděla zrovna nejlépe.

Čaroděj k ní zvedl svou přísnou tvář.

„Vyzkouším si tě. Požaduji absolutní poslušnost bez otázek, mlčenlivost a úplnou loajalitu. Rozumíš?!“

Kousla se do rtu a přikývla. Strach zatlačil její aroganci hluboko pod stažený žaludek. Teď už nebylo cesty zpět.

„Počkej na mne v Akademii!“ přikázal jí a sklonil se zpátky k zápiskům.

Ema věděla, jak se tam dostat, ale včas si uvědomila, jaká past je tady nachystaná. Do této místnosti neměli přístup. A pokud zde nikdy nebyli, jen těžko mohli vědět, kde se nachází Jonáš. A to i v tom případě, že by měli nějaké povědomí o jeho existenci.

„Jak se tam dostanu?“ zeptala se polohlasně, rty už znovu sevřené do přísné linky, za kterou skrývala své pocity.

„Ve skříni za tebou je brána. Heslo zní ACADEMY,“ odpověděl svým obvykle strohým hlasem. Než ji přenesl Jonáš do bloku A, zaslechla ještě hlasitou výzvu, ať vstoupí další.

~ ~ ~

Jak se objevila v Akademii, roztáhla dlouhá křídla, ale nebylo to potřeba. Jonáš byl spuštěn, visel jen pár palců nad zemí.

Ema zde nebyla poprvé, a tak se jen posadila na jednu z židliček a čekala. Doufala, že nezůstane ve službě sama. S určitou samozřejmostí předpokládala, že nemohou být přijati všichni. To, že to dokázala ona, vůbec neznamenal, že by to bylo snadné. Cítila obavy z toho, že je tak daleko od bloku F, kde to znala, kde měl den svůj pravidelný režim a řád. Kde měla svůj pokoj a kartáček. Ani to, že zde kdysi bydlela, ji moc neuklidnilo.

Jako další se k ní přidala Eryn. Vystoupila z Jonáše a zvědavě se rozhlédla okolo. Pak přešla k policím a prohlížela si rozsáhlou knihovnu. Cekání ve dvou bylo příjemnější, i když po celou dobu nepromluvíly ani slovo. Ema seděla dál uprostřed a sledovala rybí kostru zavěšenou na velikém háku jako na obři udici, Jonáše.

Nakonec se tu sešli všichni, kdo přišli žádat o službu u Čaroděje. Ronwain, Eryn, Lilu, Klíč i A-Shed. Nečekali, že se tu tak sejdou. Znejistilo je to, co je čeká! Na službu to nevypadalo. A to nikdo z nich ještě nevěděl, že A-Shed vstoupil do Jonáše zcela automaticky. Sám Čaroděj se objevil až po hodině. Beze slova prošel okolo nich ke dveřím, u kterých stály dvě kamenné sochy. Zvedl ruce a prsty se dotkl jejich nehybných těl. Něco jim zašeptal a prošel dveřmi do věže. Z kamenných soch se zvedl oblak prapodivných snů, který zavířil místností.

Strašidla se podívala na sebe a pak vyrazila za ním. Jak procházeli okolo kamenných strážců, pohlédly na ně sochy bíle zářícíma očima. Sledovaly každý jejich krok i pohyb. Ale nepohnuly se.

Za dveřmi stálo kruhové schodiště okolo masivního podstavce s nadživotní sochou jednorozce vytesanou z černého kamene. U jeho nohou byla upevněna měděná okrasná tabulka a do ní vyryt nápis:

„ALLIS INSERVIENDO CONSUMOR“

Rychle stoupali po schodech za Čarodějem. V patře se nacházela laboratoř. Vědovodil jí veliký pokřivený stůl, na kterém stálo neskutečné množství různých křivulí, chemikálií, přístrojů a aparatur. Jen u jeho konce byla deska prázdná a za jejím okrajem čekalo stejně podivné křeslo. Jiný nábytek v místnosti nebyl, pokud nepočítáme tři masivní truhlice opatřené visacími zámky. Za opěradlem křesla stál nestabilně vypadající krb a pár kroků od něj začínalo křivé schodiště do dalšího patra. Vše ostatní bylo zastrčeno a ukryto právě pod těmito schody. Ze všeho vyzařovala podivná živočišnost.

Rozhlíželi se nejistě po svém novém působišti, když se Čaroděj stojící na počátku dalších schodů otočil zpátky.

„Můj dům má velmi přísná pravidla a řád. Máte zakázáno dotýkat se čehokoliv na stole! Mluvit s chrličem! Otevírat truhly! Číst mé knihy! A otevírat celu číslo 13!

Vaši povinností je uklízet, udržovat věž v čistotě, vařit! Za každou neposlušnost vás potrestám. Spát budete pod schody, dokud nedokážete, že máte větší cenu. Jako záchod používejte jímku vedle kuchyně! Zítra vás čeká náročný den, tak si odpočiňte! Snídani mi přinesete při východu slunce!“

Bez dalšího slova vyšel o patro výš, kde vzplanulo jasné světlo.

Ema se s tichým povzdechem rozhlédla okolo. Celá místnost byla zvláště zdobena. Stěny lemovala šestice sloupů, jež byly vytesány do tvaru drobných pokřivených těl. Postavičky nepřesahující metr si šlapaly po hlavách, nesly se a podpíraly navzájem po celé délce sloupu až k vysokému stropu. Byly vytesány do nejjemnějších anatomických drobností, nakolik svedla Ronwain posoudit. I nábytek a značnou část schodů tvořily propletené údy, kostnatá záda a mezi ramena vtažené lysé hlavy. Podobně vypadající stvoření Čaroděje občas doprovázelo, když potřeboval nést náklad. Tady jich bylo znázorněno v celé místnosti hned několik set a mistr, který je tesal, na nich určitě strávil mnoho let práce. S šerem, jež tu vládlo, působila místnost ponuře a strašidelně.

Zatímco ostatní prohlíželi kamenné postavy, Ronwain vlezla pod schody. Nocležníky tu čekalo pár hrubých rohoží. Jen vzadu, tam, kde nebylo více místa než na sednutí, ležel rudý kobereček. Urovnala jej a ustlala si na něm. Nebyla to postel, ale nic lepšího nenalezla. Ema nebyla zhýčkaná a svedla se uskromnit, když to nešlo jinak. Důležité bylo zachovat si odstup od ostatních a svou úroveň. Byť jen o měkký rudý kobereček.

Více jí vadila ztráta soukromí, odpadní jímka a lůžko vedle ostatních. Ale i to snad nějak zítra vyřeší. Pokusila se urovnat hrb pod hlavou, což se jí nepodařilo. Tak odklopila roh a překvapeně pohlédla na odřený sešitek. Otevřela jej. I při slabém světle se dalo rozeznat, že je popsán drobným písmem.

Vylezla zpod schodů a přešla blíže ke světlu krbu. Zpočátku pravidelné písmo se později stávalo roztřesené a napůl rozmazané. Pomalu četla stránku po stránce.

Byly to poznámky někoho, kdo tu sloužil před nimi. Dívka jménem Aspen, koňský skřítek, kterou si vybral sám Čaroděj. Z neuspořádaných poznámek Ema pochopila, že dívka byla ctižádostivá a chtěla se naučit kouzlit. Ale ON ji učit nechtěl. A když to vzala tajně do svých rukou, někdo ji prozradil. Někdo tu špehoval. Dostala mnohokrát výprask, než přišla na to kdo.

„– špehují všechny sochy. Dnem i nocí, jejich zraku nelze uniknout Jen za soumraku a rozbřesku hodinu spí. Mé dvě hodiny studia v každém dni.“

A poslední zápis zněl:

„– Zítřka JEJ vezu do Černého lesa. Chodí tam často. A já už nejsem ten hloupý zvířecí smíšek jako na začátku. Ted' už umím a znám mnohem víc. Mnohem víc, než si myslí ON.“

Ema podala sešitek Eryn a vzhlédla nad krb. Z pokřiveného sloupu ji pozorovala celá desítka očí. Ve věži Čaroděje neexistovalo soukromí.

Zalezla zpátky pod schody a snažila se nevnímat pěti soch nad svou hlavou. Pět párů očí, které pozorují, jak se snaží usnout.

Kapitola IV.: Zkouška

Bylo časně ráno, když se Ema probudila. První den ve službě Čaroděje. Co je čeká? Ostatní ještě spali a místnost osvětlovalo jen několik žhavých uhlíků v krbu. Opatrně vylezla zpod schodů a protáhla se. Byla rozlámaná, jak se celou noc krčila v těsném prostoru, ale jinak se cítila dobře.

Než se probudili ostatní, odskočila si nad odpadovou jímku a umyla se v kuchyňském žlabu. Snažila se nevnímat stovku pohledů okolo. O chvílku později vstala Eryn, za několik minut se budou muset pustit do přípravy snídaně pro Čaroděje.

Brzké ráno zde nezaplašilo snění, jako na bloku F. Ema byla stále ledovou vílou Meluzínou. A ten pocit byl zvláštní. Sen, který s novým dnem zapomněl skončit. Kouzlo, které odmítlo zmizet. Byla v tom určitá krása a zároveň nejistá hrozba. Zákony a pravidla smrtelného světa se nevrátily. S ránem zapomnělo přijít vystřízlivění svět se klátil a pitoreskní spokojeně dál, zahalen do zářivé barvy snu.

Sama pro sebe roztáhla bělostná křídla do šířky pokoje. Poprvé za svůj krátký život podvržence se cítila být vílou a poprvé ucítila i strach, že už nebude moct být Emou. Že nedovede skrýt svou podivnost a svět lidí ji odvrhne úplně.

~ ~ ~

O dvě hodiny později je dokonale upravený Čaroděj zavedl hluboko k základům věže. Do vlhkého a chladného sklepení. Tam otevřel drobná dvířka do prastaré dílny. Podél vlhkých zdí zde stály obrovské ruční mlýny.

„Mou první zkouškou a prací je mletí starých snů. Výsledný prach musí být jemný, přelévat se jako voda a mít lehounce nasládlou chuť s ostrou příchutí na konci. Do své služby chci jen toho nejlepšího. Kdo pracovat nechce, nebude jíst!“

Pak odešel.

Ema přišla k jednomu z pytlů a zkusila jej zvednout. Byl těžký. A-Shed si přehodil vedlejší pytel přes rameno.

„Toč klikou, já budu nosit.“

„Ale Čaroděj bude chtít práci od každého z nás!“ namítla s obavou. Hned litovala svých slov, sama nic neudělá.

„Rozdělíme se!“ rozhodl jednoduše A-Shed a usmál se na ni. Pozvedl k ní ruku, ale pak si to rozmyslel a vyrazil s prvním pytlem po schodech k násypce. Ronwain se za ním podívala a rozeběhla se ke klice. Dnešní den byl poskládán z neskutečna a snů.

~ ~ ~

Ale nezůstal. Čaroděj přišel s večerem a s klidnou tváří položil na stůl klíč od dílny.

„Výsledek mne nepřesvědčil. Vaše práce je celkově pomalá a při tom nekvalitní. Má někdo z vás návrh, jaký trest by vás motivoval k větší snaze?“

mlčeli. Ema pozorovala své špinavé nohy a nevěřicně poslouchala jeho chladný proslov. Snažila se, snažili se všichni, co to jen šlo. Nebylo v lidských silách udělat víc.

„Žádný nápad? Proč jste přišli, když nechcete pracovat ani přemýšlet? Hloupost a lenost považuji za neodpustitelné pro kteréhokoliv podvržence. Můj sluha musí umět víc! Ale dobrá. Pro vaši kladnou mentální anamnézu vám dám druhou šanci. To vám doufám postačí pochopit svůj úkol. Což nemění nic na tom, že jste bez večere!“

~ ~ ~

Ema ležela pod schody na koberečku a nemohla usnout. Kručelo jí v břiše hlady, toužila po sprše, teplé posteli a křičet na někoho za tu nespravedlnost a ponížení od Čaroděje. To ji hlodalo nejvíce. Vztek bez možnosti protestovat nebo se vykřičet. Pán domu si přál absolutní klid a s tím je poslal lehnout! Několikrát našťavaně udeřila do kamenného skřeta nad sebou. Proč sem šla?

Ale socha si to nenechala líbit a vrátila jí to. Vytrhla jí chomáč vlasů, až vyjekla, a vycenila na ni řadu ostrých zubů.

„Ticho!“ pronesl Čaroděj od laboratorního stolu, aniž přerušil práci.

Skřet výsměšně odfoukl vlasy a pak se k ní vulgárně natočil holým zadkem. Měla chuť jej kopnout do vystavených genitálií, ale nenašla odvahu. Raději si zakryla hlavu rukou a stočila se víc do klubíčka.

Už byla přes dvacet čtyři hodin ve vlivu snění. Cítila se jím olepená i otravovaná. Nebyla zvyklá na detailnost a množství vjemů po tak dlouhou dobu, unavovalo ji to. Svaly na křídlech, jemné drkotání zubů a chlad. Byla to cizí část jejího já, na kterou nebyla zvyklá. A s každou další hodinou byla silnější, detailnější a ona měla blíže k zešílení.

Zítra se vrátí do svého pokoje na blok F. Bude se starat o pacienty a sny si nechá jen jako zpříjemnění noci. Bude mít studenou vodu, mříže v oknech, nudnou práci v laboratoři. Při vizitě stát s ostatními pacienty na třetím prkně chodby a číst z jejich karet.

Jak sladce to znělo.

~ ~ ~

Druhý den zrána stála Ronwain před mlýnem a sledovala jeho obrovský mechanismus. Skřítčí stroj postavený ze snů. A pak přitáhla k sobě úponky snění a opatrně si foukla do dlaní. Chladný vítr se opřel do kola a to se pohnulo. Pomalu nabíralo na rychlosti za doprovodu hučivého lomozu. Jemně prsty korigovala předitivo kouzla, aby nepoškodila stroj. Stála na začátku poznání svých schopností a již teď ji to udivovalo. I Eryn s Lilu použily k práci kouzlo.

Jen Klíč, kterému se zdála práce příliš namáhavá, se potuloval po sklepení. Možná jej čeká výprask, nebo ho

Čaroděj uvězní, ale proč by se měl před tím sedřít? On neuznával těžkou práci jako prostředek, kterým mohl něco dokázat. Raději se svěřil své hlavě a obratnosti.

A jak se tak potuloval, našel i zakázanou celu číslo 13. Proč ji nesmí otevřít? Co před nimi Čaroděj tají? Vědět a být o krok napřed před svým sokem. To byl princip, kterému Klíč věřil.

Trvalo mu několik hodin, než se mu podařilo upravit paklíč, aby odemkl komplikovaný zámek dveří zakázané cely číslo 13. Několikrát to skoro vzdal. A pak se nečekaně mechanismus pohnul a dveře povolily. Klíč nahlédl dovnitř. Na první pohled šlo o vězení. Ale bylo zde plno dalšího vybavení, které působilo hrozivě a nebezpečně. Alespoň to málo, co svedl zařadit. Většinou se jednalo o velmi komplikované stroje. Laboratoř? Mučírna? Něco mezi obojím. Klíči přešel mráz po zádech a opatrně vycouval.

Den se přehoupl ve večer a krajní mlýn pokrývala silná vrstva námrazy, jež s vrzáním popraskávala v rychlé rotaci stroje. Sama Ema byla bledší a její oči chladně sklovité. Nahé paže a bosé nohy se jí leskly jinovatkou.

Když zastavila stroj, čekala, že bude unavená, jenže pocítila něco jiného. Magickou sílu a jistotu svých schopností. U sloupu, kde stál podíl její práce, bylo dvakrát více pytlů než včera. Spokojeně se vydala do laboratoře, připravit Čaroději večeři. A-Shed, který zůstal v dílně poslední, pohlédl na dvě stejné hromady. Pak vzal většinu pytlů ze svého podílu a přidal je k druhé. Možná jej čeká trest, ale na jeho tváři se usadil zasněný úsměv. Nezáleželo mu na tom.

Čaroděj dojedl večeri, zatímco strašidla stála nastoupená před stolem. Pečlivě si osušil ústa ubrouskem a upil vína z číše. Pak vše odložil a přešel k nim.

Sebejistota, kterou Ema cítila po vlivu kouzla, se pod jeho přísným pohledem rozpustila.

„Porušili jste můj zákaz!“

Klíče polil studený pot. Jak to mohl poznat? Dával si pozor, aby vše v cele číslo 13 zůstalo tak, jak to bylo před jeho návštěvou. Pečlivě odstranil veškeré stopy své přítomnosti, zkontroloval prachové vrstvy. A přesto byl odhalen?

„Chtěl jste, abychom uklidili, jak bychom utřeli stůl i vše na něm a přitom se ničeho nedotkli? Nic jsme nerozbili,“ zašeptala dotčeně Eryn. Ema stojící vedle přikývla.

„Způsoby mne nezajímají, pouze plnění mých příkazů! Opravdu potřebujete vše zopakovat několikrát? Nedotýkat se ničeho na stole! Nevstupovat do cely číslo 13!“ otočil se ke Klíči. „Nemám pro vás žádné upotřebení!“

Ronwain na něj nevěřícně hleděla. V její mysli vířil vztek s osvobozující úlevou. Vztek z nespravedlnosti, se kterou pohrdal jejich prací. A úleva, že se konečně vrací na blok F. Čaroděj vzal sklenku ze stolu a prohlédl si barvu vína proti ohni v krbu.

Pak se otočil zpátky k nim. Ema sklopila zrak k zemi.

„Přesto mezi vámi je někdo, kdo vás ostatní převyšuje svými schopnostmi. Kdo není jen odpadem nesmrtelného národa.“

Se sklenkou v ruce se postavil před Emu. Ukazovák jí bolestivě vbodl pod bradu a zvedl jí hlavu. Čarodějovy chladné oči byly jako ze skla. Prázdné.

„Splnila jsi můj úkol. Vybral jsem si tebe. Ode dneška patříš sem, rozumíš?“

Přikývla, nakolik jí to dovolovala vysoce zvednutá brada.

„O ostatní lenochy nestojím! Vyprovodíš je zpátky na dvůr Malého prince. Pokud ale chceš některé z nich pod sebe, je to tvé rozhodnutí. Za jejich činy budu volat k zodpovědnosti tebe! Jen doufám, že jsem se nezmýlil!“

Zítřka ti oznámím druhý zkušební úkol. Snídani čekám v obvyklý čas!“

S tím odešel po schodech do svého pokoje.

~ ~ ~

Byla noc a Ema ležela schoulena do klubíčka na svém malém koberečku. Podvědomě si kartáčkovala ruce. Dráždivost snění ztlačně polevila, nebo si začala zvykat. Od dnešního večera je přijata k Čaroději. Žádný ubohý dvůr strašidel, oprýskané bláznivé divadlo a kejkle komediantů. Ale věž obsahující skutečné snění. Přestane si na vílu hrát a skutečně se jí stane. Ona, lady Ronwain, Meluzína a dcera Ledové královny.

Služka, kterou čeká výprask za každou chybu, opravilo ji zlomyslně podvědomí. Výprask rákoskou od skřetů, jako dostávala Aspen. Než ji Čaroděj odvede do Temného lesa.

S podrážděním zaplašila tu nesmyslnou myšlenku. Ona není neurozený koňský skřítek a navíc zná tajemství skřetů.

Ale měla by si nechat někoho pod sebou. Druhý Čarodějův úkol jistě nebude snadný. Jen jednoho, potřebuje také nějaké soukromí. Nechat si tu A-Sheda, ta možnost v sobě měla cosi hřejivého. Oba dny jí pomáhal, zasloužil by si to. Jen to nemohla přiznat ostatním, jak by to vypadalo? Raději si tu nechá Eryn. Je šikovná a hlavně je to dívka. Před ní se nebude tolik stydět. Stovky skřetích pohledů se již naučila nevnímat.

Kapitola V.: Srub

Ale ráno mělo své vlastní plány. Ronwain žádné ze strašidel neposlala zpět na blok F. Naopak, nejraději by se tam vrátila ona sama. Čaroděj odešel ještě za tmy a nechal je ve věži samotné. Na stole od něj ležel dopis adresovaný služebné Ronwain.

Když jej s obavami rozevírala, měla strach, co ji čeká. Ovšem ne tak panický, jako když si přečetla svůj další úkol.

„Služebná,

- 1. Z pokoje mého klíčů svazek vezmi. Jimi truhlu první odemkni a sobě z ní 5 štůčků na náklady cesty přijmi.*
- 2. V Putyce pro sebe i pomocníky své potřebné vybavení na cestu nakup a mulu Prašinu najmi.*
- 3. Jako náklad balíky v druhé truhle uložené vezmi.*
- 4. Mula pro náklad určena není, sežeň jiného nosiče!*

5. Z jitra tohoto na cestu Černým lesem vyjdi. Mula povede tě. Na heslo ABADARA cestu ukáže, na heslo ATOR zastaví.

6. Nikde se nezdržuj! Zpět se nedívej!

7. Za dva dny zvečera do tábora Hord dorazíš. Tam náklad tomu odevzdáš, kdo tě čekat bude!

Náklad dobře střež!

Čaroděj“

Ještě měla v živé paměti výpravu na Bojiště, občas se jí o ní zdávalo. A teď měla strávit v lese skoro týden? Vůbec si neuměla představit, co všechno se za tak dlouhou dobu může stát. A jak přenocují?

Pět štučků, které jí připadaly jako obrovské jmění, nebylo mnoho pro nakoupení vybavení pro pět skřítků na týden. Zvláště, když museli zaplatit i pronájem muly. A Klíč přinesl z Putyky jen několik dek, oblečení a základní vybavení. Na boty zase nezbylo. Ema mu moc nevěřila, ale mlčela. V Putyce nikdy nebyla.

~ ~ ~

Slunce leželo ještě napůl v peřinách a ranní rosa stále zdobila lesní stín, když se rozhrnulo jedno z křoví nedaleko sanatoria a na nezřetelnou stezku vyšla šedivá mula. Šla pomalým, ale vytrvalým tempem umíněného zvířete, které se pranic nestará o to, co se děje okolo. Přesto nebyla obyčejná. Na jejím hřbetě byla bílou barvou nakreslena pětice složitých symbolů. První z nich od začátku cesty zářil stříbrným svitem, občas se rozdvojl a jeho kopie se

rozeběhla k čumáku zvířete. Ale vždy se odpařil dříve, než se tam mohl dostat.

Za mulou se křovím protáhla útlá víla mrazu. V jejích šedivých očích se mísil strach s umíněností dokázat splnit i ten nejnesmyslnější úkol. Pohledem těkala okolo po zeleném tichu, ale neustále se vracela ke zvířeti před sebou. V divoké krajině to byl pro ni živý maják bezpečí a jistoty. Ještě se lekala každého zvuku a pohybu. Bála se i míst, kde se nic nehýbalo, protože i to bylo podivné. Litovala, že nemají stopaře, muly se nedalo na nic zeptat. Nemohla jim říct, aby byli opatrní, lezli po čtyřech nebo nešlapali na určité listy. Následovat umíněné zvíře v sobě mělo tupost, která ignorovala nebezpečí lesa. A až temní tvorové poznají, že nejsou tak silní, jak vypadají, sežerou je.

Opatrně se rozhlédla okolo sebe a pak zpátky k mule před sebou. Ale ta se ztratila. Ještě před okamžikem se zvíře stočilo mezi dva stromky pod jednu z nízkých větví. Ale teď bylo pryč!

Ronwain se v šoku zastavila. V blízkosti nebylo žádné křoví, nic, co by ukrylo tak velké zvíře. Někam se propadla. Nebo ji stáhlo cosi do podzemí v té vteřině, kdy se otočila.

„Co je? Kudy šla mula?“ optala se Eryn, která zrychlila krok, aby dohonila zmatenou Emu. Klíč s A-Shedem nesli náklad a zaostávali i s malou Lilu. Ale i oni se již vynořili ze křoví.

„Tudy,“ ukázala nejistě Ronwain mezi stromky a opatrně se protáhla pod větví. Zřetelně ucítila snění, které zbortilo prostor okolo ní do spirály. Zamotala se jí hlava a ztratila pojem, co je vpřed a co zpátky. Krajina okolo zároveň potemněla. Stála v úzkém kaňonu, kterým protékal

potok. Jeho příkré svahy pokrýval souvislý porost hloží a ostružin. Mula Prašina šla proti proudu v nezměněném tempu. Byla úplně někde jinde.

„ATOR,“ křikla na ni Ronwain a podívala se zpátky. Na začátku cesty si umínila, že nebude přemýšlet jako člověk, že bude skřítek. A že se nebude ničemu divit. Ale tohle nemělo logiku. Bylo to nesmyslné. Nemohla se objevit jen tak jinde.

Udělala několik kroků zpět a čekala, že pocítí znovu ten pocit zamotání. Nic takového se nestalo. Zůstala v kaňonu. Napadla ji šílená myšlenka, že se ztratila. Že si Eryn nevšimla, kudy prošla, nebo že ji chtěl les uchvátit. Představa, že zůstala na této straně jen ona a to tupé zvíře, v ní vzbudila až panický strach.

Už se odsud nedostane, bude bloudit, dokud nepřijde večer a něco ji nesežere.

V té chvíli se objevila Eryn. S naučenou jistotou prošla vírem a počkala na Lilu, která prošla za ní.

„Lilu, víry jsou jednosměrné brány lesa,“ zašeptala k rozhlížejícímu se děvčátku. „Dají se rozeznat snadněji než obousměrné, ale znejistí směr. Je dobré se po projití znovu zorientovat podle slunce nebo hvězd. Což nám teď zjednodušuje mula.“

Ema si otřela chladný pot z čela a vyrazila proti proudu za Prašinou.

„ABADARA!“

Následující dvě hodiny šla mula pravidelným tempem bez podivností. Ronwain uklidňovalo, když se věci chovaly tak, jak předpokládala. Žádné průchody nikam nebo podivné zvuky. Dokonce i ptáci zpívali stejně jako v kterémkoliv jiném lese.

Protahovala se za mulou pichlavým křovím a nadávala na hloupost zvířete vybírajícího tuhle cestu, když křoví nečekaně skončilo. Nevelký prostor vznikl pod rozložitým stromem, který pokrývala silná vrstva napůl rozpadlého listí. Co ale Ronwain překvapilo, byly figurky z větvíček a trav svázané do tvaru lidí. Visely z větví stromů v různých výškách a vyplňovaly celý prostor. Muselo jich být víc než několik set. Všechny měly rudkou nakreslené kroužky v místě očí, a co bylo děsivější, všechny se dívaly přímo na ni.

Překvapeně umlkla a sledovala ty přísné tváře, těkala z jedné na druhou a narůstala v ní panika.

„Eryn?“ zašeptala opatrně, ale ta ji nemohla slyšet.

Jedno z bílých písmen na boku muly sestoupilo níže a rozložilo se v trojici jednodušších stříbrných znaků. Okolo nich vyrostl kruh a tenké linky vkreslily trojúhelník.

Ve stejném okamžiku se celá stovka stříbřitých trojúhelníků zaleskla okolo hlavy každé z figurek. Vzápětí pohasly, i kresba na mule se odpařila.

„Bůžkové,“ zašeptala překvapeně Eryn, jak se protáhla z křoví. Ronwain jen přikývla, panenky volně visely z větví natočené náhodným směrem. Prašina na druhé straně vlezla do křoví, jako by se nic nestalo. Ema rychle přešla mýtinu za ní, ale dávala si dobrý pozor, aby se žádné z těch podivných panenek nedotkla. Ostatní ji v tichosti následovali. Jen Eryn šeptavě vysvětlovala Lilu:

„Lesní bůžkové mají vliv na lokální místa, otvírají a zavírají cesty, probouzejí nebo odhání predátory. Často nejsou tak snadno rozeznatelní, mohou mít oltář jako osamělý kámen, strom, kůl, otvor, úplně cokoliv.“

Ronwain si začala po cestě lépe všímat bílého písma na boku muly. Ale mimo lehkých pohybů prvního se nic nedělo. Až k večeru zazářil poslední znak a přesunul se před první. Ronwain se obezřetně rozhlížela okolo, ale nic neviděla. Nic se nedělo, i Prašina dál pokračovala v cestě. Teprve po několika minutách si Ema uvědomila, že ostatní začali zaostávat. Připisovala to ale únavě, byli na cestě celý den.

Unaveně popoběhla za umíněným zvířetem a křikla.

„ATOR!“

Ale mula nezastavila. Ronwain se dokonce zdálo, že naopak ještě zrychlila.

„Co to do toho zvířete vjelo?“ rozeběhla se za ním a chytila je za ohlávku. Na chvilku ji zastavila, ale pak se mula znovu rozešla a táhla dívku za sebou.

„ATOR! ATOR! Proč neposloucháš, ty hloupé zvíře!“

„Co tak ženete?“ křikl našťavaně Klíč. Na zádech měl přivázaný jeden z balíků a už sotva šel. Od rána se zastavili jen dvakrát a na kratší dobu, než aby si stihli odpočinout.

„Nevím, to Prašina neposlouchá. Nechce se zastavit,“ pokrčila rameny Ronwain.

„Třeba ví proč,“ rozhlédla se okolo Eryn. Všichni obezřetně zapátrali v lese. Nezdálo se, že by se něco změnilo. Přesto raději zrychlili.

Mula je hnala ostrým tempem snad hodinu šerým lesem, když do listů keřů udeřily první kapky.

„Poběžte!“ křikla zoufale Eryn a rozeběhla se stezkou vpřed. Mula byla první, kdo na ten výkřik zareagoval. Se zahýkáním vyrazila po cestě. Ronwain chtěla protestovat, jenže než se zmohla na slovo, proběhl kolem i A-Shed.

A pak to ucítila. Pach krve, který se zvedal z vlhké země. Celý les utichl, najednou byl prázdný, vše se někam ukrylo. I všudypřítomné snění se stáhlo.

Ronwain se rozeběhla za ostatními. Za zákrutou se na malém náspu objevila mechem porostlá chatrč obklopená trojicí totemů. Mula právě zaběhla do nízké stáje a poplašeně hýkala na ostatní. Jako by je volala. Déšť začal nečekaně a těch několik posledních metrů Emu promáčel, než jako poslední vběhla do chatrče. A-Shed hned uzavřel dveře a zasunul silnou závoru. Venku cosi zapištělo, ale zvuk byl hned ukončen praskáním kostí. Dovnitř prosákl silný pach vnitřností a hladové agrese.

„Co se to děje?“ nejistě se snažila popadnout dech Ema.

„Les se krmí,“ zašeptala Eryn a rozsvítila lampu u stropu. „Jak začne pršet, otevrou se požeráky a stahují do sebe vše, co se pohne. Za deště se jít nedá.“

„Já bych už taky nikam nešel. Měl jsem toho dost tak před hodinou,“ shodil Klíč ze zad balík a posadil se ke stolu.

Ronwain se rozhlédla po šeré místnosti. Byla osvětlena jediným malým oknem a skoro prázdná. Jen v rohu stála malá pobořená kamna a uprostřed stůl s lavicemi. Z místnosti vedly mimo dveří, kterými se dostali dovnitř, ještě jedny hlouběji do srubu a v rohu poklop zajištěný řetězem. Na všem byly vyryty drobné ochranné symboly. Každý z nich vrhal do místnosti uklidňující ticho.

Pokud tady mají zůstat, měli by vědět, co tu je, rozhodla se Ema a otevřela druhé dveře. A-Shed se hned zvedl a postavil se za ni. Úzká chodba s párem oken propojovala hlavní světnici s dalšími dvěma místnostmi. Do oken bušil

děšť a větve stromů, navíc jak vstoupila Ronwain do chodby, zablesklo se. Začínala bouřka.

Za prvními dveřmi v chodbě byla malá ložnice. Sotva tak na postel a stolek pod oknem. Druhá místnost vypadala podobně.

„Tak teď už jen sklep!“ zašeptala Ema. Do toho se jí vůbec nechtělo. Ale cítila nutnost udržet si pozici někoho, kdo ví, co dělá.

Sklonila se k řetězu, aby jej uvolnila.

„Já bych to neotevíral!“ zašeptal A-Shed.

„Proč?“ otočila se k němu.

„Je to zajištěné odsud.“

„A pokud tam něco je, nemáme kam utéct,“ doplnil Klíč.

Opatrně přikývla. To byl dobrý důvod.

Znavena se posadila ke stolu a vybalila z tlumoku několik sucharů. Jak se jim vracely síly, cítili se lépe. Venku se mezitím setmělo, ale déšť neustával.

„Slyšel jsem kdysi takový příběh,“ přerušil unavené ticho Klíč svým tajemným hlasem. „Bylo to o hospodě, která se nacházela v lese na jedné ze zapomenutých kupeckých křižovatek. Nechodilo tam moc cizích hostů, spíše známé tváře. Občas se tam někdo z těch cizích, co neznali podivné zkazky, které se o tom místě vyprávěly, ubytoval. Byly tam pokoje v přízemí, stejně jako tady, krásně zařízené. Postele měkké a teplé pokrývky. Žádné problémy se štěnicemi, nebo tak něco. Kdepak, na to, jak zapomenutá hospoda to byla, přímo luxusní spaní. Ani šlechtic by si nestěžoval. A také to nikdy žádný z hostů neudělal. Když totiž všechno usnulo, hospodský sešel do sklepa a tam spustil zvláštní mechanismus. Všechny

postele pak velmi tiše zajely do podlahy, a než se stihli hosté probudit, byli probodáni a rozčtvrceni čepeli.

V té hospodě neměli nikdy o maso nouzi. A žádný z hostů si nikdy nestěžoval.“

„Proč nám to vyprávíš?“ přerušila jej rozhořčeně Eryn. Lilu se k ní se strachem tiskla.

„Abych vás rozptýlil,“ pokrčil rameny Klíč. „Je to hezký a poučný příběh.“

„Já jdu spát!“ pronesla Ronwain a zvedla se od stolu.

„Ty jdeš spát vedle?“ optala se vystrašená Lilu.

„Jo. Přece nebudu spát tady na hromádce se všemi a v nepohodlí. Vedle mě je ještě jeden pokoj volný, kdyby někdo chtěl.“

Nechtěl. Byla jediná, kdo měl odvahu se zavřít v pokoji. Ostatní se uložili na stole a lavicích. Klíč si ustlal pod stolem a A-Shed ulehl na poklopu u dveří, zbraně připravené. Jen doufali, že se nic nestane Prašíně v chlívků. Ale dokud nepřestane pršet, nijak jí nemohli pomoci.

~ ~ ~

Ema zavřela na závoru a svlékla si všechno propocené oblečení. Nesla si náhradní a teď jí přišlo vhod. Vodou, která prosakovala pod oknem, si trochu umyla obličej a zuby a pak se spokojeně zachumlala do deky. Trvalo jí, než usnula, protože do okna každou chvíli udeřil příval deště nebo narazila větev. A ten déšť byl chvílemi tmavý a hustý. Neochotně stékal po skle a v záři blesku barvil celou místnost do karmínova.

Kapitola VI.: Sklepení

Uprostřed noci ji probudilo zavolání. Spíše tiché a opatrné zašeptání.

„*Emo.*“

„Co je, Andrewe?“ odpověděla v polospánku. Odhrnula z obličeje deku a zamžourala do ložnice. Co se jí to zdálo? Její bratr tady nemůže být.

Nedaleko od chatrče sjel blesk a ozářil otevřené dveře do místnosti.

„*Emo!*“ zaznělo z chodby.

Vstala a opatrně nahlédla ven. Nikdo tam nebyl.

„Andrewe? Kde jsi?“

Otevřela světnici, kde spali ostatní. Ale ta byla prázdná, jen poklop uprostřed zůstal otevřený. Co se to děje a kam všichni zmizeli? Rozhlédla se po tmavé místnosti.

„*Emo, pomoz mi, prosím,*“ zaznělo z otevřeného sklepení.

„Andrewe, tak ses konečně vrátil!“ přistoupila k poklopu, ale ten se před ní sám od sebe zabouchl. Řetěz jako had se protáhl ocelovým kruhem a zamotal.

„*Pomoz mi!*“ zaznělo zoufaleji zespodu. Vykřikla a vrhla se zápasit s řetězem.

Ozvala se hlasitá rána a praskání dřeva.

Ležela v posteli a v rozbitých dveřích stál A-Shed.

„Co je?“ zvedla překvapeně hlavu.

„Křičela jsi,“ zašeptal omluvně válečník.

Ema se rozhlédla po malé ložnici a pak se beze slova protáhla kolem něj do chodby.

„Andrewe,“ zašeptala nejistě zakousnuta do rtu, jak přemáhala pláč.

Těžce poklekla u poklopu a rozvázala řetěz, který jej zajišťoval.

„Co to děláš?“ optal se ospale Klíč.

„Je tam dole,“ hlesla plačtivě a nadzvedla těžký poklop. Než se jí podařilo vlézt dovnitř, chytil ji A-Shed.

„Co je, Ronwain?“

„Je tam dole. Pust' mě,“ vytrhla se mu a seskočila do tmy. Na dlouhou vteřinu válečník ztuhl. Jestli je sklepení hluboké, rozbije se někde v temnotě.

Ale to již slyšel její kroky v mokrému blátě. Rychle sňal z háku u stropu lampu a zvětšil plamen. S ní se pak protáhl do sklepa. Nezpevněná chodba vykutaná v hlíně mírně klesala pod zem. Ještě zahlédl Ronwainina záda špinavá od bahna, jak mizí ve tmě.

„Nechod'te tam,“ křikla na ně probuzená Eryn.

Klíč se rychle vysoukal zpod stolu a nahlédl dolů. Světlo lampy se již ztrácelo v dálce.

„Jsou pryč,“ zašeptal a přibouchl víko. Potmě nahmatal řetěz a rychle jej protáhl železným okem na poklopu.

„Co to děláš, Klíči? Jak se vrátí?“ překvapeně protestovala Eryn.

„Jestli tam něco je, já se od toho sežrat nenechám. Vždycky to můžeme otevřít!“ zatáhl řetěz a posadil se na víko.

„Ale když je to bude pronásledovat, nebudou mít kam utéct.“

„Pak tam neměli lézt!“ pokrčil rameny Klíč.

~ ~ ~

A-Shed následoval Ronwain bahnitou chodbou. Nesledoval ani tak její záda jako stopy před sebou. V měkkém jílu znatelně rozeznal otisky jejích bosých nohou, jenže ty nebyly jediné. Občas se mu zazdálo, že rozeznává ještě další bosé šlépěje.

Ema klopýtala tmou a slepě tápala rukama v prostoru před sebou.

„Andrewe,“ šeptavě volala do ticha. A cítila strach. Strach, že se jejímu bratříčkovi něco stane.

Chodba před ní skončila. Nikam dál nevedla, nebo se zasypala. Klekla do bahna a rukama zkusila hrabat. Nešlo to. Pak zůstala na všech čtyřech a hleděla na menší stopu po bosé noze. Byla zaplněná vodou zabarvenou do ruda krví. První její slza vyčarovala na hladině kruhy.

„Andrewe!“

Její bratr zemřel.

Rozplakala se. Už nemohla skrývat svůj smutek uvnitř, když jej nenašla. Utekl jí sem dolů. Volal ji na pomoc a

ona ho ztratila. A předtím vypadl z okna. Nikdy mu nesvede pomoci. Pro svou neschopnost zůstane navždy lama, drhla si kartáčkem dlaně. Slzy jí tekly po nose na bradu. Popotahovala a tiše opakovala jeho jméno.

A-Shed seděl mlčky za ní. Nevěděl, co udělat, a tak čekal. Tiše, jak bylo jeho zvykem. Teprve po mnoha minutách, když se její pláč změnil v občasné popotahování, ji uchopil za rameno.

„Vrátíme se,“ zašeptal a lampou ukázal zpět. Nechala se vést jako loutka. Už neplakala, ale byla prázdná, nic ji nezajímalo.

Trvalo to celou věčnost, než zabušil jílcem do poklopu.

„Otevřete. To jsme my,“ zašeptal.

„Jak můžeme vědět, že se za ně jen něco nevydává?“ otočil se k Eryn Klíč. Ta jej pobouřeně odstrčila a za pomoci Lilu uvolnila řetěz. A-Shed vytáhl apatickou Ronwain do místnosti a rozhodně uzavřel sklep. Byli venku, a co bylo dole, patřilo lesu. Nad tím nechtěl přemýšlet. Klíč protáhl řetěz ocelovým okem a zajistil jej.

„Co se jí stalo?“ optala se vyděšeně Lilu, ale válečník jen pokrčil rameny. Odvedl ji zpátky do postele a zabalil do pokrývky.

„Zkus spát. Budu přede dveřmi,“ pronesl tiše a posadil se před místnost.

V nočním tichu hleděl do deštěm zkropeného okna chodby a přemýšlel o Abigail. Kdysi ji zabil a ona zabila jeho. Teď se vrátil, zatímco ona nikdy neodešla. Nějakým podivným způsobem les zachoval ji i její nenávist k němu. Někdy mu vstupovala do snů, mohutná a sebevědomá válečnice s černým jednorožcem na otlučeném pancíři. Volala jej do lesa k sobě, sváděla i vyhrožovala. Možná se

nemohla vrátit do sanatoria. Ale teď je on hluboko v lese. Přijde si pro něj?

~ ~ ~

Celý další den propršel. Nepřestalo ani na krátký okamžik, aby se mohli podívat po něčem k snědku. Takže jediné, co jedli, byly suchary.

S blížícím se večerem v nich rostla nervozita. Strávit další noc ve srubu se jim nechtělo, ale neměli na vybranou. Vyrazit do lesa představovalo sebevraždu.

Nikomu nebylo do řeči a všichni šli spát velmi brzo. Ema seděla v malé ložnici a celou noc sledovala déšť za oknem a tučné těžké kapky líně slézající po skle. Měla strach usnout, přesto se jí to k ránu podařilo.

Nazítří se počasí zlepšilo. Mraky se protrhaly a déšť ustal. I nálada celé skupiny byla jiná. Mule se naštěstí také nic nestalo, a tak se rychle balili na další cestu. Nový den je zachytil už daleko v lese. Uvědomovali si, že se zdrželi, a tak postupovali rychle. Zastavili jen dvakrát, aby se najedli. Večer sotva začínal, když se před nimi znovu objevil srub.

Ema se rozhlédla po ostatních a pak zpátky na napůl zarostlou stavbu. Je možné, že by Prašina zabloudila? Že by je zavedla zase zpět?

Mula spokojeně vlezla do stáje a pustila se do sena.

Strašidla opatrně vstoupila do srubu. Měl stejné uspořádání místností a dveře od první ložnice chyběly.

„Předpokládám, že nikdo nechce spát v ložnici?“ zeptala se Ronwain.

Všichni jednotně odmítli.

„Pak vám přeji dobrou noc,“ rozloučila se a zabrala zadní místnost, která měla dveře. Zavřela se na petlici a pohlédla ke špinavému oknu. Třetí den, který strávila v lese. Co neměla propocené, to zamazala od bahna. Už aby ta hrůzná výprava skončila.

Zítřka už snad potkají Čaroděje. V té myšlence poprvé necítila obavy, ale vysvobození. Jeho přísnost dávala věcem řád a jistotu.

~ ~ ~

Uprostřed noci kdosi zabušil na dveře srubu. Cizí hlas něco vykřikl neznámým hrdelním jazykem. Ema potmě nahmatala oblečení a rychle se oblékla. Okenní tabulka se rozletěla na střepy a do podlahy se zabodl šíp. Byl mastný a zdobený rudými kroužky.

Ronwain se vrhla ke svému luku, ale jak jej zvedla, rozletěl se zbytek okna pod nápořem mohutné postavy.

Cosí ji udeřilo do hlavy a svět se roztančil v rudém crescendu. Upadla na zem a snažila se chytit okolo běžící události. Marně, jen naprázdno hmátla do prostoru, než ztratila vědomí.

~ ~ ~

Slyšela vlak, vysoký pískot jeho brzd. Vše na dlouhé vteřiny utichlo. Kde to je? A pak se začal s rachotem otevírat vagón po vagónu.

„Ven! Vylezte ven, prasata!“

Peklo prosáklo do světa lidí jako černá plíseň.

Probudila ji prudká bolest, se kterou se zkroutila na podlaze. Zoufale křičela a zároveň se snažila popadnout dech. Zkusila se vymanit ze sevření, ale čísi ruka ji strhla zpět k zemi. Rozhodný hlas něco zabručel a druhý mu na to cosi odpověděl.

Nic neviděla, cítila krev, bahno a zatuchlinu. Svou krev, která jí tryskala z rány na křídle.

Bolest pomalu odeznívala a otupovala. Uklidnila se a se zakňučením zkusila vstát.

Záblesk čepele, a tělem jí znovu projel purpurový zášleh. Rvala a slepě hrabala okolo sebe. V té chvíli ji odstrčili. Převrátila se volně v prostoru a narazila do podlahy. Ten úder jí milosrdně vzal vědomí.

Kapitola VII.: Souzena

Kapající voda pravidelně odpočítávala pomalu se vlekoucí čas. Vlhko a tma. A právě tam, uprostřed podzemního vězení, ležela víla mrazu Ronwain. Krev na křídlech jí již zatvrdla v těžké černé strupy. Kůže chladem ještě více zbledla.

Ztěžka se posadila a pohlédla vzhůru. Tam někde byl otvor překrytý mříží. Občas shora zazníval šepot v neznámé řeči. Hlídali ji?

Nemohlo to být vysoko, mohla by tam dolétnout. Zkusila narovnat křídla, ale jen bolestí zakňučela. Něco vedle ní se poplašeně pohnulo.

„Co jsi?“ otočila se vyděšeně do tmy.

„Já – být – Ide,“ omluvně odhláskoval dívčí hlas vedle ní.

Stáhla okolní snění a vykouzčila přízračně barevnou zář. Její citlivý skřítkův zrak rozeznal skoro o hlavu menší skřítku zabalenou ve špinavých hadrech. Umolousaný

obličej s několika jemnými náznaky zvířecích rysů si ji opatrně prohlížel jako zjevení.

„Jak to, že jsem tady? S tebou?“ zeptala se jí Meluzína.

„Já – tady – být – ...zavřená,“ špitla nejistě.

Ronwain se s námahou rozhlédla. Ta díra neměla víc jak tři metry v průměru.

„Výborně, zavřeli mne tady s blbem,“ postěžovala si nahlas. „Jsi alespoň inteligentní?“

„Já – mít – pána – mrtev! Zavřená – než – mne – umřít.“

„Horší, jak bavit se s Lilu. Za to určitě může Eryn!“ bouchla Ronwain pěstí do hliněné stěny. To Eryn může za její problémy.

Mříž nahoře se otevřela a obě dívky oslepila jasná zář plamene. Dolů se spustil žebřík. Jak jej Meluzína spatřila, rychle se ho chytla a zkusila vyšplhat nahoru. Jenže dostala ránu tyčí. Spadla a před očima se jí roztančila rudá kola bolesti. Kdosi prošel okolo a zazněl vyplašený výkřik Ide.

„Co to děláte?“ zeptala se slepě Ronwain, ale nikdo jí neodpověděl. Během pár okamžiků se mříž zpátky zasunula a vše utichlo.

Trvalo jí chvíli, než uklidnila bolest a svedla se zvednout ze země. V místnosti byla sama. Ve světle na zemi ležel kus polosyrového masa, zhnuseně se od něj odvrátila. Co jí udělali?

„Než mne umřít,“ vytanula jí slova skřítky.

„Co se to stalo s tvým životem, Emo Hockaday?“ zeptala se šeptavě sama sebe. Proč nemůže být obyčejnou holkou zavřenou v blázinci? Mít bílou košili, zamčený pokoj a studenou sprchu, kde bude se zbytkem stáda tupých pacientů?

Proč tu jsi? Musela jsi sem jít? Vzpomněla si na radost, kterou zakusila z přijetí k Čaroději. Chtěla dokázat ostatním, co umí, a zapomněla přitom na úkol, který jim dal Malý princ. A teď ji tu umřít...

„Nesmíš přemýšlet jako člověk! Jsi víla mrazu, Meluzína!“ napomenula se. A-Shed jí pomůže.

„A-Shede!“ zašeptala prosebně sama k sobě.

Ten tichý kluk by ji v tom nenechal.

Ale nechal, odporovala si s bolestným uvědoměním. Nechal ji v tom, nic neudělal.

V temném vězení se nedal čas nijak odhadnout, ale muselo uplynout několik hodin. Ronwain seděla na zemi a do otevřených úst chytala kapky padající z kamenné stěny. Jediná voda, která tu byla. Odvrhnuté maso dávno snědla. I když jej rukou zkusila otřít, vrzalo jí kamení a bahno pod zuby. Ale na to se dalo zvyknout. Samota a strach byly horší.

To si myslela, než zavrznul poklop a dolů slezl skřet šlachovité postavy s výrazně ještěrčí tváří.

„Být – čas – na – tebe. Připravit – se!“

Nechtělo se jí umírat, ale nevěděla, jak tomu zabránit. A-Shed ji opustil. Ale třeba jej také uvěznili, nebo o ní neví. Neví, že Ronwain vedou na popravu.

Jaké to je, když umírá skřítek? Vzpomněla si na bolest v křídlech a nechtěla znát odpověď.

Skřeti lovec jí natáhl na krk smyčku. Pak ji za ni vytáhl po žebříku z vězení. Poslušně jej následovala, nebránila se. Na konci jeskynní chodby zářilo jasné oslepující světlo dne. I když hustá klenba stromů bránila slunci prozářit přítmí lesa, stokrát odražené světlo dávno zaplašilo noc v šero. Snění se trochu zklidnilo a v mlhavých cárech

poletovalo vesnicí. Jak babí léto ulpívalo na předmětech a kmenech. Skřet ji vedl podél skály, ke které se tlačila celá vesnice tvořená drobnými chatrčemi postavenými z klacků a kůží. Den byl pro tyto bytosti časem spánku, přesto se seběhlo několik mláďat, která jí spílala ve svém hrdelním jazyce. Párkrát po ní hodila i kamenem, ale strážný je okřikl.

Skřet zabočil do jiné jeskyně ve skále a okolo se rozprostřela tma. Slepě tápala, než ji zastavil a stáhl za smyčku na zem. Pak jí sundal provaz a odešel. Opět byla sama. Alespoň si to myslela, než vedle ní kdosi promluvil.

„Přivedli tě za mnou, abych tě připravil na smrt. Nejsem katem ani soudcem. Nemám právo po tobě cokoli žádat. Ale než zemřeš, řekni mi, kdo jsi?“

„Nikdo,“ zašeptala vzdorovitě.

Za tu chvíli přivykla tmě. Z černi okolo pomalu vystoupil přízrak stěn a silueta vytáhlého skřítky s hadrem přes oči.

„Přijali jste krátký život v lidském těle jako naději. Podvrženci,“ zašeptal to slovo s opovržením. „Ale co vidím já, slepé tápání a plácání se na mělčině. Většinou ani nestihnete zjistit, kdo jste byli. Je tak zoufalé se na to dívat po celá ta staletí!“

Mlčela. Nechtěla být jinou, ale Emou. Procitnutí podvržené duše jí sebralo vše, co měla ráda.

„Čeká tě smrt. Co jsi dokázala? Jaký smysl mělo toto podvržení?“

Pokrčila rameny.

„Máš přátele, kteří by se za tebe obětovali? Bude někdo vzpomínat na tvé jméno?“

Mlčela. Nechtěla mu odpovídat, i když jí jedno jméno hlavou běželo. Jako naděje, bez jistoty a s hořkou pochybností.

Skřítek přistoupil ke stěně, kde visela nějaká tkanina. Odtáhl ji. Za ní bylo zrcadlo.

„Podívej se sem! Jsi tím, kým jsi řekla! NIKÝM!“

Ema zvedla oči, jenže v hladkém odrazu místnosti cosi chybělo. Její obraz. Ani náznak její siluety, jako by byla neviditelná.

„Je rozbité!“ pokrčila unaveně rameny.

Šaman se zvedl a bez odpovědi odešel.

~ ~ ~

Lilu a Eryn stály v rozsáhlém jeskynním komínu. Světlo zvenku osvětlovalo střední část prostoru, okraje tonuly v šeru. Ale právě podél kraje byly navršeny hromady kostí. Podél okraje a naproti vstupu, kde stála vyskládaná pyramida z lebek a šlach.

Přišly blíže ke stěně a jednu zvedly. Byla lidská. Mohla patřit i skřítkovi, ani jedna z nich neměla odvahu se na to kosti ptát.

Na vrcholu pyramidy se rozhořel oheň.

„Kněžko Černého jednorožce, je mi ctí se s vámi setkat po vašem přerození. Šamani lesa se nepokořili temné královně jako zbytek, pořád tu jsme, připraveni vám sloužit.“

Na vrchu hromady seděl až neuvěřitelně špinavý kluk. Oči měl zavázané hadrem, oblečen byl do potrhane tkaniny, ze které mu lezly útlé nohy a ruce.

„Po zradě jednorožce se řád rozpadl. Zůstalo jen pár věrných, stopaři a šamani, společenstvo moudrých. Černá královna se nás snaží zničit, avšak máme přátele.“

„Kosti?“ rozhlédla se okolo Lilu.

„Nejen je, ale i kosti mohou mít svou cenu. Mám tu kost každého tvora, který kdy zemřel v Temném lese a nevzal si jej požerák. Skrz kosti mohu vysát mrtvé vzpomínky a tajemství. Naučit se dovednostem, jež jsou zapomenuty. Někde tu je i ta tvá, divoká Rhi-O-Ghain!“ Jeho hlas se zvedl v přísnou, hlasitou výhrůžku.

„Nevíte, co se stalo s Ronwain? Odmítají ji přivést, i když je žádá A-Shed. A tomu jako válečníkovi přinesli skoro cokoliv,“ zeptala se Eryn.

Šaman přikývl.

„Zákon hordy. Válečník je ceněn a má právo si u sebe nechat všechny své otrokyně, pokud o ně nepožádá vůdce kmene. Ale Pgrim se zdržel v horách, prší tam, a tak nebude moci cestu zpět vykonat dříve, než bude pozdě.“

„Pozdě?“ pohlédla k němu Eryn nejistě.

„Dle zákona hordy se žena nesmí dotknout zbraně. Horda raději tomu válečníku zaplatí omluvu v několika jiných otrokyních, než by připustili její přežití. Ceká ji smrt. Sedí tu vedle, přivedli ji pro rozhřešení.“

„Chci ji vidět!“ požádala prosebně.

„To bohužel není možné. Byla tu, ale už ji připravují na cestu mrtvých.“

„Musíte tomu zabránit!“ protestovala zoufale Eryn.

Šaman pokrčil rameny.

„Zákony hordy jsou tvrdé. Mne se ale netýkají, nemám tu žádná práva. Prokazují mi úctu jen natolik, aby mi nezkřížili cestu. Zapomeňte na ni, již je mrtvá! Důležitější

je budoucnost lesa a pevnosti, pro ni bude umírat ještě mnoho skřítků.“

„Musí být nějaká šance! Řekněte mi ji! Přikazuji vám to jako kněžka!“

Kluk chvíli mlčel, jako by cosi zvažoval.

„Vždy je cesta, ale tahle ohrozí život vás všech. Válečník ztratí úctu a tím ochranu tradic. Stvoří mu to mnohé odpůrce, kteří jej budou chtít zabít, byť zákeřně, zezadu!“

„Jaká?“ zeptala se Eryn.

„Musí prohlásit, že jí tu zbraň dal on. Že to on z ní učinil válečnou otrokyni. K tomuto porušení tradic již v jejich historii párkrát došlo. Vypráví se jako odstrašující pohádka dětem. On musí vzít vinu na sebe. A ona se k němu musí přiznat jako ke svému pánovi.“

Eryn přikývla, ale neměla sílu poděkovat. Věděla, že Ronwain nikdy nepoklekne před nikým. A navíc bylo žalostně málo času. Přesto se rozeběhla chodbou zpátky do chýše, kde střežili A-Sheda.

~ ~ ~

Obloha se barvila do ruda v začínajícím večeru. A les v očekávání krvavé energie. Ronwain šla pomalu a odevzdaně vstříc svému osudu. Mohutný dub stranou od vesnice ji již čekal. Z jeho větve visel konopný provaz zakončený smyčkou. Všude bylo ticho, žádní diváci. Nikdo, kdo by ji oplakával. Jen les, jeho šumění a dva strážní za jejími zády.

O kmen stromu se opíral tenký žebřík, dostatečně dlouhý, aby dosáhl až k oné větvi. Dívala se na něj a

pochopila, že tohle je opravdu její konec. Kdesi uvnitř tomu ještě před chvílí nechtěla věřit. Své dětství prožila ve městě. Ve škole, v kroužcích a s kamarády. Když ji uzavřeli do ústavu pro choromyslné, bylo v tom cosi překvapivého.

„Jak jsi mohla takhle zabloudit, Emo?“ zeptala se šeptem a sledovala smyčku. Jak se může stát, že chovanec sanatoria skončí oběšen na obrovském dubu hluboko v lese?

Z myslí se jí vynořila vzpomínka. Ležela tam po celé roky ukrytá, zapomenutá, zastrčená, zatlačená hluboko do podvědomí.

~ ~ ~

Někdo ji šťouchl do žeber. Bolestivě sykla a podlomila se jí kolena. Bylo časně ráno a syknutí se hned změnilo v malý obláček tepla. Uchopila příčku žebříku a pocítila chlad jinovatky. Ne všude, jen na několika místech, kde se jej nikdo před ní nechytíl. Smyčka se jí houpala pár centimetrů nad hlavou, ale aby se k ní dostala, musela se postavit na prkno hned vedle neznámé ženy. Příliš blízko. Sama byla stejně špinavá, v hadrech a od bahna, jako její sousedka. Podívaly se na sebe. Cítila její teplo a sama se přitom chvěla chladem. A ona, cizí žena, se na ni usmála.

~ ~ ~

V té chvíli se vzpomínka ztratila. Druhý strážný pohlédl ke kmeni a zastavil ji.

V křoví pod stromem seděl šaman se zavázanýma očima. Ve světle se nijak nepodobal skřítkům okolo, spíše jen špinavý kluk. Sama nebyla čistší, ale to si neuvědomovala.

Strážní se jej na něco zeptali a on jim stejným jazykem odpověděl. Protestovali, jenže on jim v klidu odpovídal. Nakonec přivázali konec provazu ke stromu a vzdálili se.

„Posad' se!“ vybídl ji šaman a ukázal na místo vedle sebe.

„Nepopraví mne?“

„To není jisté,“ pokrčil rameny kluk. „Být připoutána ke stromu je špatné znamení. Žebřík by byl nadějnější. Přesto i smrt musí počkat, než odejdu.“

Přikývla a posadila se. Pohledem sledovala smyčku visící vysoko nad ní.

„Ty jsi v zrcadle nikoho neviděla, ale já tě tam viděl. Tví přátelé se za tebe postavili, i když to přinese problémy vám všem. Musíte se odsud co nejdříve dostat, nemůžete čekat. Ať válečník žádá okamžité dopravení k Pgrimovi! A pak doufejte v jeho laskavost.“

Od vesnice se pomalu šoural další skřet. Byl našťvaný a oháněl se zbraní po všem, co se mu pletlo do cesty. Kluk jej spokojeně pozoroval.

„Je po všem, pokud se přiznáš k tomu klukovi jako svému pánu. Než tě odvedou, věz, že jsem strážce paměti mrtvých. Mám i kost vyzvednutou z tvého hrobu na BOJIŠTI. Mám část tvých vzpomínek. A z nich ti svěřím varování a radu. Něco tě pronásledovalo a nedalo ti pokoje. Něco silného a dávného. Dávej si pozor. A požádej Malého prince o flétu z kosti stromu. Určitým způsobem ti kdysi patřila.“

Šaman zmlkl. Třetí lovec došel k ostatním a něco jim se vztekem vysvětloval. Ti dva nejdříve nechtěli věřit a pak jeden odsekl uzel od kmene a zlostně smýkl s Ronwain k sobě.

„Jít!“

~ ~ ~

A-Shed stál před velkou chatrčí, dál jej strážní nepustili.

„To – být – ona?“ zeptal se jeden z lovců, který Ronwain přivedl.

„Ano, to je moje válečná otrokyně! Děkuji, že jste mi ji přivedli, ale příště by vám to nemuselo tak trvat!“ přikývl přísně.

„Ona – musí – dokázat – také – že – to – být – tak!“ slabikoval rozhořčeně válečník a v jeho hlase zazněla naděje.

Ema tam stála se smyčkou na krku, špinavá, vyděšená troška s rozbitými křídly. A před ní čistě umytý a odpočinutý A-Shed. Za ním lampami osvětlený stan vystlaný barevnými koberci. Ve vyřezávaných mísách čekalo chutné ovoce a v prostoru visela lehká vůně medu a květin. Nepatřila k nim. Nemohla to udělat. Nemohla to vyslovit, když ji nechali napospas šílenství a mučení.

Proč opustila sanatorium a vydala se do lesa? Měla službu u Čaroděje odmítnout.

Jeden ze skřítků lovců se pousmál.

„Ona – se – k – vám – Pane – nepřiznat!“

A-Shed pohlédl na skřeta a tvář se mu stáhla v hněvu.

„Vy nemáte co rozkazovat mojí otrokyni! Pokud o tom někdo pochybuje, ať mne vyzve k souboji! Jinak než s mečem se s vámi nemám co bavit, prašivci!“

Vytrhl lovcí provaz a vstrčil Ronwain za sebe do stanu. Sám zůstal venku a hrozivě sledoval strážné, kteří rozzlobeně přemýšleli, co udělat.

Uvnitř se k Emě vrhly Lilu a Eryn. Snažily se ji ošetřit a odstrojit ke koupeli, zatímco se s hořkostí rozhlížela okolo. Luxus a přepych.

Kapitola VIII.: Kostěný prach

Za těch několik nočních hodin, které prospali, se vesnice skoro zdvojnásobila. Přibylo několik dalších shluků tvořených převážně stany z rudozelené tkaniny a kůží. Uprostřed vesnice pak stálo několik gigantických tvorů připomínajících hlemýždě. Ke každé z ulit byla připevněna masivní konstrukce z klád a provazů. Obrovské dobývací věže. Zvířata byla svázaná k sobě a čtveřice velkých věží tvořila základ nepravidelné a ponuré stavby. Silný pach slizu a potu čpěl okolo a koncentroval snění do nebezpečných vibrací.

A právě tam je v časném ránu odvedli. Lezli po žebřících a sledovali obrovská zdobená tvořená korálky a lebkami natřenými rudou barvou. Konečně se dostali na dobývací plošinu a žebřík ověšený zvonečky a cinkátky byl vytažen. Strážný pokynul do tmavých útrob věže a sám obratně vyšplhal po stěně kamsi nahoru.

Nevelká místnost uvnitř byla vystlána rudozelenými koberci a zdobena korálky a krvavě rudou kresbou na

kožešinami pokrytých stěnách. Celý prostor osvětlovalo několik lojových lamp. Mimo silného pachu ohně a zvěřiny byl cítit i slabší pach omamného pižma. Z kožešin a protější stěny se zvedla mohutná nahá postava a skoro vzápětí se vedle ní rozhořel drobný modrý plamínek. Byla to Pgrimova vodní víla, Světýlko. Rychle uvázala muži bederní roušku a sama se pak tiše stáhla do pozadí. Na chvíli ale její modravý plamínek ozářil svalnatou postavu pokrytou tmavým spirálovým tetováním. Měl tvář černého psa zdeformovanou jizvami. Paže porostlé srstí stejně jako i břicho. Muž popošel blíže k nim a při každém kroku slabě zachřestily rudě zdobené kostěné kroužky, které měl navlečené na delších pramenech srsti.

„Válečník – původ – pevnost, rád – jej – potkávám.“

A-Shed přikývl s lehkou úklonou. Eryn a Lilu poklekly. Ronwain sklonila hlavu, ale zůstala stát o krok za válečníkem.

„Ty – být – můj – vězeň. Tvé – zbraň – uložena – zde! Tvé – otrokyně,“ pomalu je všechny obešel a jeho zvířecí pohled sklouzl po Eryn a Emě, „od – teď – patří – mne!“

„Protestuji, pane! Přišel jsem sám a patří mně!“ zašeptal nekompromisně A-Shed.

Psí skřet se pobaveně rozesmál a sevřel Ronwain pod lícními kostmi. Pozorně si ji prohlížel čelně i z profilu. Ema sledovala jeho zvířecí oči a vdechovala silný živočišný pach. Sklouzla pohledem po svalnatém těle k bederní roušce a se strachem rychle zvedla pohled ke stropu.

„Jaké – být – tvé – jméno?!“ Ema už chtěla odpovědět, když si všimla, že se muž nedívá na ni.

„A-Shed!“ To nebylo obvyklé zašeptání. Byla v tom výhružka.

„Já – být – Kostěný – prach. Po – svém – zemřít – bratru – Pgrimovi – vůdce – sjednocených – hord! Válečník – mít – právo – na otrokyně! Zákon – neříkat – které! Já – mít – právo – co – chtít!“

Sjel majetnický rukou Ronwain po těle k zadku a pak ji nečekaně srazil k zemi k ostatním otrokyním. Štítila se jej. Jak si ji přivlastnil a dotýkal se jí!

„Poslední – zima – pro – pevnost! Ty – se – připojit – k horda! Návrh!“

„Poslal nás Čaroděj! Jsme v jeho službách!“ zkusil válečník.

Ale náčelník hord jen pokrčil rameny.

„Čaroděj – mne – nezajímat! Můj – bratr – jednat – Čaroděj – a mrtev!“

Cosí pronesl ke dveřím hrdelním hlasem a dovnitř vešli strážníci.

„Odejít – do – cela!“ A-Shed pohlédl na ostatní a povzbudivě se pousmál, než jej odvedli. Kostěný prach je nechal připoutat řetězem za nohu ke stěně. Když pak ležel v kožešinách, napůl zvíře a napůl muž, obklopen čtyřmi dívkami, něco si šeptal pro sebe ve svém jazyce. Ema klečela na kožešině a ve slabém světle cítila jasněji tu omamně pižmovitou vůni stoupající ze zvířecího těla náčelníka. Snění okolo se stávalo rozmarnější a lehkým dotekem klouzalo svádívě okolo. Patřily mu, teprve teď to pochopila.

Lilu začala šeptavě fňukat.

Kostěný prach sklouzl srstnatou tlapou po kotníku Eryn. Ta se tvářila, že si toho nevšimla. Ema sledovala černé

zvířecí prsty a rudé linky lehkých škrábanců po drápech na zlatavě lesklé kůži. Mlčela a styděla se. Za to, že je svědkem toho pochybného namlouvání. Že mlčí a nesvede Eryn pomoci. Tlapa ladně sklouzla vysoko pod rudé sukně ohnivé víly a Ema se otočila ke zdi. Zoufale sevřela rty. Ozvalo se plesknutí a náčelníkovo spokojené zavrčení. Nemohla nic udělat. Jedině snad nalákat jej na sebe, jenže k tornu neměla dost odvahy.

Napadlo ji, že nechce být svědkem, jak si vezme Eryn. Jak si vezme ji. Musí se něco stát! Musí něco udělat. Ale věděla, že tak to nebývá.

Přesto se její toužebné přání naplnilo. Z tábora zaznělo zatroubení a náčelník se rozmrzele zvedl. Urovnal si bederní roušku a přehodil přes sebe kožešinu. Beze slova opustil místnost. Ema se otočila zpět k ostatním a studem sklopila oči. Nevěděla, co říct.

„Musíme se odsud dostat co nejdříve!“ zašeptala rozladěně Eryn.

„Napřed musíme doručit Čarodějův balík!“ připomněla opatrně Ema a pohlédla do rohu, kde ležely složeny jejich věci a zbraně.

„Nechme to plavat. Mně se tu nelíbí,“ odsekla Lilu.

Ronwain chtěla odpovédět, ale už se neovládla.

„NESNÁŠÍM LES! Mám ho už plné zuby!“ vykřikla svou zlost. Nenáviděla les i Čarodějův úkol. Každou další špinavou hodinou víc než předtím. Hlavou jí vířila panika. Pryč! Pryč! PRYČ! Ale chladná arogance ještě vítězila. Odmlčela se a pak klidnějším hlasem dokončila:

„Nechci se sem vracet. Sem jsme je měli přinést, tak to předejme a pak se co nejrychleji vraťme do sanatoria!“

„Ale komu?“ zeptala se Lilu.

„Ani nevíme, co to je, jak poznat, komu to patří?“
přikývla Eryn. Všechny tři pohlédly k balíkům u stěny. A Lilu, jako strašidlo koutů a šera, se snadno uvolnila z pout a přinesla jeden z nich k nim. Byl pečlivě převázán, nedal se rozdělat tak, aby nebylo poznat, že se dovnitř dívaly. Ale Eryn přitáhla snění a propůjčila věci uvnitř hlas, který jí umožnil odpovídat.

„Kdo jsi?“ zeptala se a věc obezřetně odpověděla:

„To býti tajemstvím.“

„A víš, komu tě máme dát?“

„S určitostí někomu moudrému,“ odpověděla znovu věc.

„Jak vypadáš?“ zkusila to z druhé strany Lilu.

„Obrátme raději list,“ vyhnul se balík odpovědi.

„Pak se ale může stát, že tě dáme někomu, kdo tě zničí,“
zkusila výhružku Eryn.

„Neohnu hřbet před planými výhružkami.“

„Kniha,“ zašeptala vítězně dívka.

„Co máš v sobě napsané?“ zeptala se Lilu.

„To jest střeženo zámkem na vazbě z kůže.“

„Kdo to utajil?“ nevzdávalo se děvčátko.

„Mí autoři.“

„Jakým jménem?“

„Jménem prastarého společenství strážců Temného lesa,
řádu jednorožce.“

„Kdo mohl něco takového chtít?“ rozhlédla se Ema okolo.

„Někdo, kdo umí číst,“ navrhla Eryn.

„Šaman,“ odpověděla ihned Ronwain. To znělo logicky, o nikom jiném, kdo by mohl potřebovat knihy, zde neslyšely. Šaman nebyl součástí hordy, nemohl jim

rozkazovat. Nemohl vznášet nároky na žádnou věc, kterou divoši sebrali.

„Lilu,“ otočila se k děvčátku. „Myslíš, že bys dokázala donést balíky šamanovi?“

Lilu přikývla.

~ ~ ~

Uplynula celá věčnost a děvčátko se pořád nevracelo. Co když ji chytili? Co když se vrátí Kostěný prach a nenajde ji zde? Ale Emě v hlavě bloudila i jiná pochybnost. Co když měly být balíky doručeny někomu jinému?

„Myslíš, že Čaroděj zabil Pgrima?“ zeptala se Eryn. I když to Kostěný prach naznačil, pamatovala si, jak pečlivě se měli o divocha starat. Ale pokud by něco změnilo jeho názor, možná mohl obětovat i je. Nechal je napospas hordám.

„Ne!“ zaprotestoval hlásek za nimi. Obě se otočily. Na druhé straně sedělo Světýlko.

„Co o tom víš?“ zeptala se Eryn.

„Pgrima – zabít – jeho – bratr. Aby – vést – hordy. Pgrim – se – vracet – sem – než – zemřít.“

Možná chtěl dát knihy Pgrimovi, napadlo hned Emu, ale v hloubi duše doufala, že ne. Divoch neuměl číst, k čemu by mu byl takový dárek? Ale vzápětí ji napadla odpověď. Obchod. Možná se chtěl Čaroděj zavděčit Černé královně. Vždyť jí slouží a dávný řád Jednorožce vystupoval proti lesu. Určitě by si nenechali jen tak vraždit v pevnosti, kde sídlili. Rozladilo ji to. A tak, když konečně Lilu proklouzla zpět, hned se jí zeptala:

„Měl ty balíky dostat on?“

Děvčátko na ni překvapeně pohlédlo.

„To jsem se neptala.“

Než stihla položit další otázku, zaslechly na plošině hlas vůdce hord. Po chvíli vešel Kostěný prach dovnitř a za ním přivedli A-Sheda. Vypadal vyhladověle a unaveně. Ale v očích mu plálo odhodlání.

„Trvám na svých právech válečníka.“

„Žádná – nebýt!“ mávl rukou náčelník.

„Pak chci souboj mezi vámi a mnou.“

Kostěný prach usedl na kožešiny a všechny čtyři dívky se opatrně vzdálily, nakolik jim to umožnil krátký řetěz.

„Já – být – velitel – hord! A – mít – právo – volby. Pokud – chtít – souboj. Pak – bojovat – jízda – Zloškrv.“

Divoký nelétavý pták lesa byl jeden z obávaných dravců. Jejich mohutné svalnaté tělo a ostrý zobák byly postrachem mnoha stopařů. A-Sheda do této doby ani nenapadlo, že by se na nich dalo jet. Sám neměl mnoho jízdních zkušeností ani na obyčejném koni.

„Pane,“ zašeptal A-Shed, „pusť mne i mé otrokyně a ušetři si problémy. Nenechám se jen tak zabít, vezmu s sebou mnoho tvých bojovníků, kteří ti budou v nastávající válce chybět!“

„Kam – chtít – jít?“ rozhodil ruce vůdce hord. „Nemít – stopař. Nenalézt – cestu – ven. Les – vás – pozřít.“

„Tím je to pro vás snadnější. Zmizíme vám z cesty, navždy.“

„Za – několik – den – hordy – jít – na – zimoviště. Tam – armáda – lesa. Až – být – jaro – les – rabovat – pevnost. Ticho – vládnout – a mrchožravec! Ty – chtít – varovat?“

„Nepatřím ke dvoru Rudé královny! Patříme k Čarodějovi!“

„Horda – bude – zabít – každého! Nehledět – přítel – nepřítel.“

„Čaroděj nebude čekat na útok v obléhané pevnosti. Do jara je daleko.“

„Zima – brzo – začít!“ kývl Kostěný prach na strážného a ten sňal A-Shedovi okovy. „Zahrát si – o tvá – svoboda! A – o tvá – otrokyně! Prohrát – zapomenout – nechat zde!“

Válečník pohlédl na hru ležící vedle trůnu. Nebyla mu úplně neznámá a nebyl špatný hráč. Pgrim vypadal mnohem zkušeněji, přesto jej porazil v jeho královské hře. Kostěný prach vypadal divočeji, méně civilizovaně.

Pokrčil souhlasně rameny. Vůdce hord přitáhl dřevěnou hrací desku s důlky a rozdělil do ní kuličky.

„Kterou – vsadit – první?“

A-Shed ukázal na Ronwain. Měl ve tváři smutek. Ema hořkost. Co když prohraje? Nechá ji tu napospas jejímu osudu. Celou zimu stráví v posteli zvířete a na jaře ji přiková ke svému slimákovi, až půjde do války.

„Já – začít!“ oznámil Kostěný prach a hned provedl první tah.

Oba hráči si dávali na čas. Pečlivě rozmýšleli všechny možnosti a noc pomalu plynula. Strážní několikrát vyměnili lampy a otrokyně nakonec usnuly. Jen ti dva, sklonění nad hrací deskou, spolu tiše rozmlouvali.

Kostěný prach shrábl několik posledních důlků a tvář HO mu roztáhla do úsměvu, který odhalil množství ostrých zubů.

„Já – vyhrát!“

Ema se probudila a nechápavě pohlédla ke dvojici. Co tím myslí? Ale nikdo si jí nevšímal. Byla sázkou, věcí, jež má nového majitele.

Zaťala zuby, aby nekřičela vztekem. Ale jak utlumila nenávist, zůstala jí jen ubohost a ponížení. Ona, Ronwain, ze vznešeného rodu, zůstane hluboko v Temném lese k pobavení zvířete. Cítila silný pach pižma šelmy, která se na ni těší. Sbalila se do klubíčka a skryla tvář za trůn. Po tváři jí stékaly slzy. Proč jí to udělal?

„Kterou – vsadit?“ zeptal se Kostěný prach.

A-Shed ukázal na Eryn.

„Ale teď začínám já!“

„Jak – chtít.“

Uplynula další půldruhá hodina tichého rozhovoru a A-Shed znovu prohrál. Kostěný prach nebyl diplomat rovný svému bratru Pgrimovi, ale stratég, který věděl, kdy a proč obětovat. Ema jen ležela za trůnem a přemýšlela, jak by mohla sama utéct. Nedostane se z okovů jako Lilu. Křídla se lepšila, ale létat ještě nemohla. Snad za měsíc by měla větší šanci. Jenže to znamenalo měsíc patřit divochovi.

„Prohrát! Ty – moci – odejít, ony ne!“

„Vrátím se pro ně,“ přiznal A-Shed.

„A pak – sloužit – Čaroděj?“ zeptal se Kostěný prach válečníka.

„Možná.“

„Čaroděj,“ pohrdavě pronesl vůdce a odstrčil hrací desku. „Velekněz – použít – každého. Nevěřit – nikomu. Ctít – jen – své!“

„Jako i ty a já,“ chmurně přikývl A-Shed.

„Vy nést – jeho znamení – smrt! A ta – být – blízko. Já – nechtít – proplést – můj – osud – s vaše – smůla,“ vztekle stiskl pěst. Pak dlouho mlčel a hleděl na obrovský znak hordy na stěně, než s povzdechnutím přikývl.

„Pustit – tě. I – otrokyně. Být vy – šílený – věřit-li – Čaroděj!“

„A necháte nás promluvit se Šamanem?“ přidala opatrně Ronwain. Velitel Hord přikývl.

„Pokud – chtít – on? Rozluč se – Světýlko! Už – je – nikdy – nepotkat!“

„A náš společník, Klíč?“ zeptala se Eryn.

„Ten – odejít – včera!“

~ ~ ~

Rozednívalo se, když vyvedli mulu Prašinu ze srubu. Slepý šaman se pomalu přišoural, hledaje cestu svou holí. Ronwain se k němu rozeběhla.

„Je to správně, že jsme dali knihy vám?“

Slepý hoch se usmál a přikývl.

„Je to v nejlepším pořádku,“ uklidnil ji.

Knihy, které mu předali, obsahovaly jména bývalých členů řádu Jednorozce. Pozorný úředník by v nich lehce vyhledal ty, co přežili. Šamany a ostatní členy jejich tajného společenstva moudrých. Ať měl knihy původně převzít kdokoli, nebezpečí bylo zažehnáno. Zůstal z nich jen popel dohořívající v jeskyni kostí.

„Máme vás pozdravovat od Čaroděje,“ dodal A-Shed již připravený na cestu.

„Přiznám, že mne jeho pozdrav překvapuje, ale přijímám jej. I vy jej pozdravujte ode mne a že děkuji za ten dárek,“ vzkázal po nich šaman.

Kapitola IX.: Cesta zpět

Zapadající slunce barvilo les do ruda a ten lehce ševelil. Nic nenapovídalo tomu, že by tu hrozilo nějaké nebezpečí, nebo že je obýván mnoha tvory lačnicími po kořisti. Po celodenní chůzi netečným lesem si Ema neustále připomínala světlou stránku téhle výpravy. Úkol splnila, jak to jen šlo, a byli na cestě do sanatoria. A ze dvoudenní cesty měli první den skoro za sebou. Zítra večer ji čeká teplé jídlo, možná i sprcha. Vzpomněla si na postel na F18 a pocítila nekonečnost této výpravy. Už aby byli zpátky.

A jak tak přemýšlela, málem narazila do muly Prašiny, která se nečekaně zastavila. Bílé znaky na jejím hřbetě se s tichým ševelem odpařily. Cesta, kterou po celou dobu sledovali, se roztrhala a zmizela. Čarodějovo kouzlo, jež je po šest dní provázelo, skončilo. Spolu s cestou jako by neznámý tvor strhal i malovanou oponu okolo, obrázek pěšinky v parku. Lesem zavládla lačnost, kterou se snění zbarvené v karmín stáhlo okolo překvapených skřítků.

„Támhle je srub,“ ukázala Lilu.

Opravdu, jen pár desítek kroků před nimi spatřila napůl zarostlé stěny srubu. Ema zaváhala. Kdo ví, kam ta cesta vede? Ale když zůstala poslední, rozeběhla se také. V té chvíli ucítila silnou ránu do zátylku. A vzápětí zazněl vzdálený A-Shedův výkřik.

~ ~ ~

Osamělý dům, jeho tmavé pokoje a zčernalé dřevěné sloupy pokryl sníh. Panoval tam chlad a mráz, který pronikal skrz netěsná okna do místností.

Stála uprostřed haly a zpívala. Dlouho necvičila a bylo to poznat. Hlas jí lehce ujížděl ve výškách jako nepokojně dovádívý vánek. Ale svůj díl měl na tom samozřejmě i chlad.

Na podestě haly se otevřely dveře a zleva na ni shlédł Andrew. Jak jej spatřila, zakolébal se jí hlas falešným tónem.

Pak vrzly další dveře a zprava na ni shlédł druhý Andrew. Dvě identické kopie jedné osoby. Znala svého bratra dobře a žádný z těch dvou nebyl méně skutečný. Umlkla uprostřed písni a nevěřícně si je prohlížela.

„Já mám jen jednoho bratra!“ namítla tvrdě.

„Máš dva bratry,“ řekl ten zprava. Levý jen přikývl.

Podezřívavě založila ruce v bok.

„Ema a Andrew!“ připomněla jména. Žádné další nebylo.

„Ronwain a JA!“ odpověděl znuděně pravý. Její nesmrtelný bratr ze světa skřítků.

~ ~ ~

Byla noc. Ema otevřela ztěžklá víčka a trochu překvapeně pohlédla na dopravní značku zákaz vjezdu nad ní. Napůl zrezlá značka stála nakřivo. Zvedla hlavu, ale okolo byl pak už jen les. Žádná silnice, ani cesta.

„Probouzí se,“ zašeptala vedle sedící Eryn.

„Co to bylo?“ zeptala se namáhavě Ronwain. Jazyk měla podivně ztěžklý.

„Šlahouny břechťanu podobající se hadu,“ zašeptal A-Shed. Jeho unavená tvář na ni starostlivě hleděla. „Zakousl se ti do zátylku a chtěl tě vytáhnout na strom.“

Ema si hned vzpomněla na Černou královnu a její břechťanové hady.

„A cesta?“ zeptala se, i když předem znala odpověď.

„Ztratili jsme se. Prašina je pryč, srub také. A kdo ví, kolik dalších takových potvor tu číhá?“ zhodnotila situaci sarkasticky Lilu. Jen kvůli Ronwain není v bezpečí srubu. Proč se jen vracela zpět za ostatními? Kdyby běžela dál, dostala by se k němu před příchodem noci. Než se večerní brány uzavřely.

„Najdeme nějak cestu?“ zeptala se těžce Ema. Ale Eryn odmítavě zakývala hlavou. „Noční cesty a les nikdo z nás nezná. Dokud se neotevřou cesty dne, nikam se nedostaneme.“

„Támhle je plot,“ ukázala Lilu do tmy.

„Neměli bychom nikam jít, je to příliš nebezpečné,“ varovala Eryn. Ale A-Shed se sklonil k Ronwain a zvedl ji.

„Také tu nemůžeme zůstat, zvlášť takhle,“ podepřel Emu a vydal se k plotu. Lilu jej hned následovala. Eryn šla poslední. Ač nebyla úplná tma, byl každý krok hazardem. Po dvanácti krocích prošla bohatě zdobenou kovanou

bránou porostlou šípkem. Za ní, v zahradě plné keřů a soch, stál zpustlý letohrádek.

A-Shed složil Emu na zem a zahalil ji do deky, zatímco Eryn rozbila suchary. Hrst jich rozdrobila okolo, jako dárek místnímu bůžkovi.

„Mňňau, bůžka už jsem poprosil. Můžete tu zůstat.“ Z okna na ně hleděl vyhublý černý kocour.

„Kdo jsi?“ optala se podezíravě Eryn.

„Mňňau, Slepý šaman mne poslal vás pohlídat. Říkají mi Věštec,“ zapředl kocour.

„Víš, co nás čeká?“ zeptala se zvědavě Lilu.

„Vím. Trest od Čaroděje,“ zamžoural Věštec. „A pak zmatek a nejistota, ve které ukradnete Čaroději smrt.“

„A dál?“ optala se Eryn.

„Mňňau. Dál vede mnoho cest. Raději se prospěte, brzy ráno vám ukážu kratší cestu do sanatoria. Cestu rozednění,“ stočil se kocour do klubíčka a přivřel zářivé oči. Ale nespál. Skrz zavřená víčka hleděl ke sněním Otrávené Ronwain. Nedalo mu moc práce vstoupit do její blouznící mysli.

~ ~ ~

Jedoucí vlak vypouští mraky páry a žene se krajinou. Pak utichne a Ema se zmateně rozhlíží okolo. Hrubě postavena betonová umývárna nacpaná davem žen. Po vzoru ostatních se svléká a odkládá věci stranou. Stojí nahá v houfu dalších. Příliš těsně.

Je apaticky klidná. Nechce bojovat, jen přijmout cokoliv. A to je po ní i chtěno.

Posadí se na židli a sleduje hromadu vlasů, na které dopadají ty její. Je v tom cosi kouzelného, jak se míchají barvy. Postaví se a zvedne ruce, několika tahy jí oholí podpaží. Nakonec vyleze na židli, aby jí stejně hrubě vyholili pohlaví. Bolest ignoruje, nezajímá ji. Celé okolí ztrácí úhly ve své nesmyslnosti. Svět je křivý a ztratil smysl. Vnímá štípání chemické lázně i tetování čísla. Dostává oblečení, lehké šaty, které jsou jí velké, a dámské boty. Dav opic, vše lidské zmizelo.

Vak nečekaně zůstává sama. A několik kroků před ní černý kocour.

„Mňau. Tvůj sen o vlaku a tomto místě je zapomenutá vzpomínka nesmrtelné duše. Lidská minulost tvaruje podvržence“ rozhlíží se kocour po hrubé místnosti „A tvé sny mění tvůj rodný svět. Odmítnutá minulost, nenávist, strach, to vše tam proniká a ničí. Tam někde čeká i tvůj skutečný bratr! Dej si na něj pozor!“ zapředl varovně.

~ ~ ~

Když se v časném ránu probudili, bylo Emě lépe. Znovu se pokusila ujmout vedoucí pozice, ale Eryn byla proti. Jen ona zná les a ví, kudy mají jít! A bez dalšího slova vyrazila do lesa. Černý kocour pohlédl na ostatní, jak ji rychle dobíhají.

„Mňňau. Už to začalo,“ zapředl nespokojeně a překryl si oči huňatým ocasem.

Po celý den chůze lesem spolu Eryn s Ronwain nepromluvily ani slovo. A když konečně pozdě odpoledne našli starou silnici, dosáhl spor vrcholu. Eryn se bez

vysvětlování vydala vlevo, ale Ronwain se zastavila a rozhlížela se na obě strany.

„Jak víš, že tam je to správně?“ zeptala se podezřívavě.

„Intuice,“ odpověděla jí dívka přes rameno a pokračovala svou cestou.

Což ale nebyla pravda. Věštec jí popsal cestu, po které se dostanou nejbezpečněji do sanatoria. Větší část měli za sebou, teď už jen zbývalo dojít po staré silnici až k bráně. O tom se však nemínila s Ronwain bavit.

Ema se uraženě odvrátila a schválně se vydala vpravo. Když se asi po sto metrech otočila zpátky, byla sama. Nikdo se k ní nepřidal. Od Lilu to čekala, od A-Sheda ji to zabořelo.

Ale nic ji nemohlo přesvědčit se vrátit. Naopak, o to i rychleji šla tvrdohlavě dál svou cestou. Nejdříve si říkala, jak budou litovat, až poznají, že pravdu měla ona.

Později se chtěla ztratit a doufala, že ji nikdy nenaleznou. Už nechtěla zpátky do sanatoria. Raději být kdekoliv jinde. Začne někde znovu, bez těch otravných strašidel ze země Beznaděj. Někde, kde bude moci vládnout ona a nebude muset nikoho poslouchat.

Mezitím se v prvních známkách stmívání před Eryn, Lilu a A-Shedem vynořily zdi sanatoria. V několika oknech se již svítilo, ale jinak uvnitř panovala obvyklá umírněná činnost. Temný les, který je po celou dobu svíral úponky tmavých snů, ustoupil obyčejnému pracovnímu dni. Stáli na podzimem vyhřáté silnici na kraji úplně obyčejně vypadajícího lesa.

„Skočím pro Ronwain,“ zašeptal A-Shed a vydal se lehkým klusem po cestě zpět. Asfaltová silnice byla postavena lidmi, měla v sobě dost banality, aby neměnila

svou pozici s měnícím se dnem a nocí. Pokud ji Ronwain neopustila, za několik hodin ji dostihne. Doufal, že ji nenapadlo nic tak ztřeštěného, aby se vydala sama zpátky do lesa. U ní si však nebyl jistý ničím.

~ ~ ~

Ema nešla tak rychle jako ostatní. Ovázaná křídla a tupá bolest připomínající prožité hrůzy oslabovaly již tak unavenou dívku. S večerem, zrovna když ostatní strašidla konečně spatřila sanatorium, se před ní vynořila stará budova napůl utopená v lese. Okolo ní se tyčil pevný kamenný plot doplněný na vrcholu kovanými hroty z černého železa. Nad zdobenou brankou stála kamera a sledovala ji svým skleněným okem.

Na sloupku, hned nad zvonkem, byla do měděné destičky vyryta jmenovka. Zdobené písmo informovalo, že v tomto domě bydlí *dr. Simon*.

Zazvonila.

„Přejete si?“ ozval se ze starého reproduktoru praskavý hlas.

„Vstoupit!“ odpověděla Ema.

„Máte domluvenu schůzku?“ protestoval hlas někoho, kdo ví, jak zní odpověď.

„Ano, mám!“ sebejistě odpověděla.

Na druhé straně bylo chvíli ticho, ale pak se kovaná branka skřípavě otevřela. Ema prošla krátkou cestičkou mezi stromy. Dveře jí otevřel sluha a přísně se na ni podíval.

„Koho mám ohlásit?“

„Jmenuji se Ema Hockaday!“ vstoupila do haly vyzdobené loveckými trofeji. Sluha za ní zavřel dveře a zamkl.

„Mám vám přinést něco k pití?“ ukázal úslužně ke stolku v hale.

„Přineste mi čokoládu,“ přikývla a se zájmem si prohlížela obrazy. Pak pohlédla na sebe. V domě nebylo žádné snění, jen snobská strohost. Měla na sobě jen špinavou košili. Sama vypadala ještě hůř. Rozhlédla se po dveřích, až našla koupelnu. Tam ze sebe svlékla špinavé oblečení, odskočila si na skutečný záchod a nakonec se osprchovala. Teplá sprcha, voňavé mýdlo a měkký ručník byly věci z jiného světa. Zabalena do županu a s ručníkem na hlavě se vrátila ke stolku. Neměla v úmyslu se obléci zpátky do zabahněných hadrů, které nosila skoro týden.

Sluha přinesl čokoládu, aniž by se zabýval její proměnou.

„Budete si přát ještě něco?“ zeptal se úslužně.

„Když budete tak laskav, dala bych si lívance s jahodami,“ přikývla.

„Bohužel, jahody došly. Mohl bych nabídnout ostružiny.“

„Ano.“

Komu asi tento dům patří? Rozhlédla se znovu okolo. Musí to být někdo zámožný. Dům mu nejspíš slouží jen pro občasný letní pobyt. Dopila svou čokoládu a potulovala se podél haly. Měla by zjistit, kam se to dostala. Tak opatrně pootevřela jedny dveře a nahlédla dovnitř. Byla to pracovna. Masivní dřevěný stůl s mnoha zásuvkami, pohodlné měkké křeslo, lampa, dýmka, pár soubojových

pistolí na stěně. Na stole několik dopisů a v jednoduchém rámečku fotka staršího muže.

A pak si všimla snění. Pokoj nebyl úplně obyčejný, některé z loveckých nástrojů nebyly skutečné, byly stvořeny ze snu. Stejně tak psací potřeby, narovnané pergameny i pečetní vosk.

Rychle přelistovala v pergamenech, na posledním z nich bylo jméno. *Baron Gaskon*. Připadlo jí, že jej již někde zaslechla, ale nevěděla kde. Nespojovala si jej s lesem, nýbrž se dvorem Rudé královny.

„Ehm!“ upozornil na svou přítomnost sluha.

„Kde bych našla barona Gaskona?“ otočila se k němu Ema.

„Bohužel, baron Gaskon je již několik dní nezvěstný. V jeho nepřítomnosti spravuji jeho majetek i záležitosti já. Jestli chcete, můžete mu nechat vzkaz. Lívance s ostružinami jsem servíroval dole v hale. Chtěl bych vás požádat, zda-li byste byla tak laskavá a nevzdalovala se z haly, než si pro vás přijedou. Také bych poprosil, pokud by se to obešlo bez hluku a problémů.“

„Samozřejmě,“ odpověděla povýšeně a pomalým krokem sešla zpátky do přízemí. Tam se pustila do teplých lívanců, jídla, které neměla snad víc jak sto let.

~ ~ ~

A-Shed rychle kráčel po silnici, když za sebou uslyšel zvuk motoru. Jen o pár vteřin později zahlédl i světla prodírající se nočním lesem. Ustoupil ke straně a zvedl ruku. Stopne je, a tak ji rychleji dohoní.

A měl štěstí, auto opravdu přibrzdilo a zastavilo jen několik kroků před ním. Ven vystoupil zřízenec a pohlédl na chlapce ve špinavé košili.

„Doufám, že nechceš dělat problémy. Je vás tady víc?“

Stopl si sanitku ze sanatoria.

„Ještě jedna,“ kývl před sebe a nastoupil.

Kapitola X.: Hanba tvá

Sanitka se zastavila u budovy sanatoria a v ústretu jí vyšli dva zřízenci. Otevřeli dveře a pohlédli na mladíka a dívku uvnitř. Vypadali unaveně a vyhuble.

„Vykoupejte je a dejte na nějaký pokoj, než je vyšetří lékař! Já zkusím zjistit, kterému oddělení chybí!“ přikázal doktor zřízencům a zamířil rychlým krokem do budovy. Ti pohlédli na dvojici pacientů a podezřele si je měřili.

„Doufám, že vám ten výlet stál za problémy, které vás čekají. Nemáme rádi ty, co utíkají. Protože nám to přidělová starosti!“ sáhl první pro A-Sheda. Hoch se nebránil a nechal se vytáhnout ven. Pohroužen do své vnitřní apatie najednou působil neškodně a poslušně jako malé dítě.

„A když máme problémy, chceme si na někom vybit zlost!“ upozornil druhý a vytáhl Emu. Ani ona se nebránila. Odvedli je na umývárnu, do bíle vykachlíčkové místnosti s ostrým světlem. Jejich skřítky těla vybledla a zůstal jen silnější hoch a hubená dívka.

„Svléknout a hod'te to sem!“ ukázal dozorce do kouta. Druhý již roztácel hadici se studenou vodou. Procedura bez logiky, jen naplnění řádu.

Podívali se krátce na sebe a lehce se pousmáli. Rošťáctví skončilo, byl čas zákazů a trestů. Rychle se svlékli a hodili oblečení do rohu. Pak ustoupili ke stěně, kde je zasáhl chladný proud vody. Poslušně se otočili, znalí zvyklostí a řádu sanatoria.

„Namydlit!“ hodil k nim dozorce mýdlo.

Nikdy předtím nebyla v jedné místnosti s nahým klukem. Natož aby se dobrovolně před nějakým svlékla. Nepovažovala se za hezkou, byla příliš hubená, vytáhlá, aby se líbila klukům. Alespoň si to myslela. Zkušenost neměla žádnou.

Rychle se namydlila a podala mu mýdlo. Krátce se při tom podívali na sebe a stydlivě sklonili hlavu ke kachličkám na zemi. Ve skřítkách podobě působil hubeněji a nepřístupněji. Teď to byl jen urostlý a silnější dospívající kluk. Ve své lehké kulatosti působil až neohrabaně. Nahý vypadal trochu zranitelně a nezvykle. Na rozdíl od Malého prince ale dospěle. Ema se cítila dobře a sledovala blátivé otisky nohou. Jinak byla čistá, ale sanatorium mělo své navyklé postupy.

Zasáhl ji proud z hadice a smyl z ní zbytek snů lesa. Pak je v zelených košilích bloku D ještě napůl mokré odvedli na pokoj s číslem 3. V místnosti nebyl žádný nábytek, jen dvě matrace poskládané jako postele a tenké přikrývky. Ema seděla na té své a sledovala sterilně prázdnou místnost a malé zamřížované okno. Po čase stráveném v divokém snění lesa, pod silou skřítkách kouzel a věcí, tak dlouho od reality či jakékoliv normálnosti, bylo v té strohosti cosi

uklidňujícího. Lidská mysl Emy, pod vlivem stability a řádu, s požitkem odpočívala a sledovala prázdnou stěnu před sebou. Skříťčí svět měl v sobě cosi rošťáckého, co se jí někdy zamlouvalo. Ale svět lidí potřebovali také. Svou stydlivost a nejistotu, se kterou se pozorovali v nočním pokoji. Usnuli pár minut před půlnocí.

Čaroděj přišel v 5 hodin a 28 minut ráno. Probudil je, jak rozsvítil ostrou žárovku u stropu. Jeho plášť byl pokrytý deštěm, stejně jako boty. Odkudsi z neznáma vytáhl bílou dívčí košili a bílé pyžamo. Beze slova je hodil doprostřed místnosti a otočil se k odchodu.

Rychle se převlékli a následovali jej ztichlou chodbou. Službě v sesterně ukázal doktor kus prázdného papíru, který ony pečlivě ofotily. Pak si je odvedl na blok F. Hned u dveří je přivítal posměškem pokřivený skřet.

„Odved’ jej k ostatním!“ přikázal Čaroděj a s Emou pokračoval do své kanceláře.

Stála tam uprostřed místnosti, prochladlá a napůl ospalá, ale hlavně vyděšená. Co ji čeká? Že nebude pochválena, pochopila, tím nejistější však byl její osud. Jak ji potrestá? Dostane výprask, nebo ji čeká něco mnohem horšího? Najednou se cítila děsivě sama. Nikdo z ostatních nebude za to, co se stalo, potrestán, jen ona. Řekl jí to ten večer, kdy jej viděla naposledy.

Čaroděj sundal svůj plášť a pověsil jej vyschnout na stojanový věšák. Pak se posadil za stůl a z šuplíku vytáhl bílou složku. Na ní stálo její jméno, *Ema Hockaday*. Doktor nalistoval jednu ze stran a pomalu do ní něco psal. Trvalo několik minut, než skončil a odložil ji stranou.

Opatrně se nadechla, aby potlačila vyděšené chvění. S rukama za zády tiše čekala a bylo jí zle. Nechtěla dostat

výprask. A připadalo jí nespravedlivé, že dostane jen ona. Přitom se snažila nejvíc ze všech.

Čaroděj vytáhl ze stolu další složku, podle jména patřila Eryn, nesla nadpis Marn Mc Kennit. Když dopsal, položil ji hned vedle její. Nebude jediná potrestaná. Mělo to v sobě cosi uklidňujícího, i když to nijak nesnižovalo strach, který z trestu měla. Doktor pokračoval se záznamy Lilu a nakonec A-Sheda. Všechny ale skládal do komínku na složku Eryn. Jen její zůstávala stranou od ostatních, samotná.

Čaroděj dopsal poslední větu a pečlivě zašrouboval své plnicí pero. Pak pozvedl přísný pohled k dívce.

„Kladu si otázku, je-li to způsobeno dědičnou tupostí tvého lidského těla, které nedovolilo dostatečně rozvinout dokonalost skřítkčí mysli, nebo jde o nakažení lidským protestem dospívání, které jako mor zahlcuje tuto dobu. Poškození po posledním přerození jsou možná zjevná, leč neomlouvají tvé činy. Skřítkčí jemnocit chápající souvislosti u tebe asi zakrněl spolu s poslušností.

Mohu alespoň vědět, kam byla moje zásilka vyhozena?“

„Dali jsme ji Slepému šamanovi,“ zašeptala opatrně Ema.

„Mohl bych vědět proč?“ zeptal se bezbarvě Čaroděj.

Nejdříve pokrčila rameny. Najednou se jí to zdálo nesmyslné. Přesto se chtěla ospravedlnit. Vysvětlit.

„Nikdo jiný tam neuměl číst.“ Jak to dořekla, žalostně se kousla do rtu. Kdyby raději mlčela, jak mohli vědět, co je uvnitř? Tahle odpověď jí moc nepomohla.

Doktor vstal a přešel k nočnímu oknu.

„Odložíme-li pro začátek přímé porušení mého příkazu, je logické propojení tohoto činu uboze lidsky infantilní.“

Přešel zpátky k dívce a prsty jí zvedl hlavu. Jeho ostrý pohled se opřel do Eminých šedivých očí. Cítila, že pláče, polykala slzy a přitom neměla odvahu uhnout.

Jindy klidný hlas Čaroděje přešel v autoritativně přísný tón.

„Mnozí z podvržených se drží mezi oběma světy a ve strachu nežijí ani jeden. Ubohost takových poloexistencí je nejen urážkou jejich původu, ale urážkou celé geniality obřadu přerození. Mistrovské dílo podvržení je tak stádem zbabělých degradováno ve vykleštěné, pokřivené torzo. Je mi špatně, když to musím sledovat nebo s někým takovým jednat.

Naše gilda konstruktérů a vědců nedala skřítkům ubohost položivota, ale stvořila plně duálního tvora nesoucího výhody obou světů!“

Čaroděj luskl prsty a stvořil tak modravě zářící jiskřičku. A ta jako přílivová vlna zavalila sněním celou kancelář. Proměnila Emu v Meluzínu a doktora v mistra magických praktik i skřítčích konstrukcí. Na skříni vyrostlo jemné zlatavé zdobení, na zemi se spletl tlustý koberec a stůl i stěnu za ním pokrylo množstvím úhledně poskládaných či vylepených plánů. Ale to vše byl jen okrajový vliv snění. Hlavní síla snění pronikala do ledově chladných očí dívky. Viděla, jak se věci okolo probouzejí. Každý předmět ji zdravil svým osobitým dotekem. Už nikdy nenalezne samotu a ticho. Navždy bude slyšet jejich šepotavé hlasy. Dotkla se zapomenutého.

~ ~ ~

Její skřítkčí duše zasténala žalem, slyšela svůj hlas, který se jak stříbrný vítr zvedl k polární záři. Zpíval o touze vidět jiné světy, milovat a vládnout.

Ona sama zpívala. Klečela na zemi a teskné tóny neznámého jazyka braly okolnímu snění barvu. Kolikrát se milovala od těch dávných dob na úsvitu lidstva.

Tisíckrát a nespočetně víckrát. S jedním jediným mužem, intenzivně cítila jeho pach, ale nemohla uchopit podobu jeho tváře.

Kolikrát plakala, mnohem víckrát. Viděla slzy dopadající do deštivých louží, horkého písku i na šedivý kámen. Slzy tříštící se v rachotu moře a svůj křik nenávisti. Svě zoufalství, se kterým odcházela od něj, aby tak více trýznila svůj žal.

Kolikrát doufala a čekala. A kolikrát zbytečně. Celé lidské životy promarnila čekáním na něho, a když přišel, bylo její lidské tělo staré a nemocné. Čekala celých tisíc let, ten pocit byl nekonečně hořký, stejně jako kouzelně skutečný.

Kolikrát ji zbili a ponížili. Tisíckrát a nespočetně víckrát. Nahá, bez vlasů stojící v řadě lidí připomínajících už jen opice. Klečela v bahně a polykala krev. A přitom čekala na další ránu. Byla zvyklá na bití. Bili ji často, po celá staletí, kdy žila v Evropě i ve Skotsku.

A kolikrát zabila ona sama. Těch obětí nebylo tak málo. Nejdříve nevědomky, kdy ji každá vina trýznivě trápila. Později v tom byla určitá vznešenost a přehlížení. Pýcha. Ruce potřísněné krví, která slepuje prsty.

Před očima jí vytanula malá stavba, hrobka její rodiny. V nízkém prostoru tam stála mramorová bílá socha anděla

neurčitého pohlaví. Se skloněnou hlavou shlížel na přicházející, nadpozemsky krásný a věčný.

„Sbohem, Emo,“ zašeptal anděl. Její skřítkův pohled našel v té tváři rysy bratra.

„Sbohem, Andrewe. Sbohem navždy a pozdravuj tam někde naše rodiče. Já tam nepřijdu, tak na mne nečekejte. Nejsem člověk. Nejsem tvoje sestra, i když to tak vypadalo. Jsem podvrženec.“

~ ~ ~

Umlkla a chytila se reality. Tvrdohlavě odtlačovala snění od sebe. A to nečekaně povolilo. Klečela na zemi a mlčela. Ruce si třela zmateně o sebe a smutně polykala slzy. Čaroděj jí pustil hlavu a vrátil se za stůl. Pomalu odšrouboval kryt svého pera a přelistoval její složku. Pak do ní vepsal několik dalších poznámek, než znovu promluvil svým chladným hlasem.

„V mých službách není místo pro ty, co nevyrostli! Stejně tak nebudu podporovat dvůr, který se skládá z pokřivených oblud bez kázně a vůle! V mé zemi zavládne nový řád a pořádek.

Můžeš jít. Ode dneška bydlíš s ostatními skřítky na pokoji F12.“

Nenáviděla jej, a přesto mu patřila, stejně jako celý blok F.

~ ~ ~

Tu noc stál v ponuře tichém divadle nahý hoch. Ač stál na trůnu země Beznaděj, nebyl to Malý princ. Tento měl

černé kučeravé vlasy, rozčuchané a mastnotou spleené do trsů. Ostře řezaný obličej s černýma očima plnýma žalu. Z rozpažených rukou, jež měl omotané hadry, mu po špinavém těle stékaly tmavé stružky krve.

„Strrašidla! Strrašidla! Co jste to prrrovedla?“ zakrákal plačtivě.

S prsty v prostoru tápal po divadle, které rychle ztrácelo své snění. Rozpadalo se a spolu s ním umírala i země Beznaděj.

„Prrroč jen má křřřídla žalu dnes přřřekrrrrývají Zemi za zrrrcadlem? A zítřřek, ten patřří umírrrání...“

Krákoravý hlas umkl, jen Krvepírkova krev dál kapala na trůn.

A o patro výš kdosi odemkl dveře na konci chodby. Byl to Klíč. Karavana z tábora hord, ke které se přidal, šla pomalu a nepřímou. A tak až po třech dnech dorazil k sanatoriu. Odemkl dveře od Temného lesa a prošel šerou chodbou. Jediný, kdo jej viděl, byla Eryn. Ještě stále ji budila nepřítomnost snění.

„Kde je Malý princ?“ zeptal se jí a dívka pokrčila rameny. Nikdo z nich jej neviděl od jejich návratu. Divadlo bylo prázdné a žalostně tiché. Prosakoval jím smutek a beznaděj, raději do něj přestali chodit.

„Já věděl, že nás opustí,“ přikývl Klíč a došel si do patra pro Mary Lean, pacientku patřící Malému princovi. Pokud tu vládce nebyl, nebylo za ni komu zaplatit. Pomalu svedl apatickou dívku do přízemí, kde na něj čekala Eryn. Podal jí své kopie klíčů od většiny dveří v bloku F a odešel ze sanatoria zpátky do lesa, kde na něj čekali podivní kumpáni. Dívka se za ním smutně dívala. On nepatřil Čaroději. Byl svobodný.

Druhá mezihra: Bílá sokolice Nianda

Tehdy, na začátku nového věku, se toulala se svým druhem po severních krajích. Divoké kmeny Piktů, Germánů a Keltů jim ustupovaly z cesty. Věděly proč. Vyprávěly si o nich u večerních ohňů. Septem předávané historky. Vysoká víla mrazu, jejíž krása okouzlovala muže, stejně jako její zpěv. Teprve později ji budou pro její křídla připodobňovat k andělům, teprve až křesťanství roztáhne paže své vlády nad většinou Evropy. Ale tam na počátku se ještě vědělo o skřítcích a jejich divoké moci.

Její síla pramenila ze sněhu a chladu. Tehdy ještě lidé rozuměli jejímu zpěvu, když začala zpívat v ledové noci o touze a tanci barevných světél na nebi. O síle překonat moře, když burácí v zimní bouři. O touze jít vpřed a nenechat se zastavit. Snažili se neposlouchat a nenechat se zlákat jejím čistým hlasem.

Ti, kterým se to nepodařilo, si nesli její píseň v srdci. Lačně pak poslouchali vyprávění o vzdálených krajích, klouzali prstem po prvních mapách a dřevěném boku lodě.

Hluboko v sobě měli vražený rampouch bolestivé touhy, ale zatím se mu bránili. Zatím věděli, kde je jejich místo.

Než potkali jejího druha. Tuláka bez domova. Střechou mu byla obloha, postelí lesní zem. Domem jeho nezdolné tělo. Moře bylo pro něj jezerem a nekonečná pláň loukou. Neznal vzdálenosti ani nebezpečí. On byl krovem chránícím ty, kteří se vydali na cestu bez cíle. Byl stěnou i jejich domem, dokud mu věřili.

Ten, kdo zaslechl zpěv Meluzíny a spatřil tuláka, odcházel. Odplouval na moře, opouštěl rodinu. Našel svůj nový dům tam venku, v síle jejího druha. Toho, který za celý svůj divoký život nepřekročil žádný práh lidského obydlí.

Přesto ani oni nebyli absolutní. Byli mocnější skřítki, vládli kmenům a krajům tehdejší doby. Ale ty nezajímal dva vyhnanci odvádějící si s sebou snílky a dobrodruhy, co zapomněli na své místo a určení.

Jednoho večera seděla Meluzína na kamenech a sledovala zasněžené údolí pod sebou v jednom z fjordů, domky rybářů a jejich drobné loďky vytažené na břeh. Z komínů se kouřilo a byla cítit vůně rybího tuku. A tehdy se na obloze, jako sněhová vločka, rozzářil bílý bod. Rychle klouzal směrem k ní.

Bílá sokolice zručně manévrovala v chladném větru vanoucím od severu. Zakroužila nad hlavou Meluzíny a pak přistála na větvi pokřivené borovice. Ocelově šedý zobák otřela o kůru, než upřela své rudé oči k ní.

Jak promluvila, zazvonil její hlas ledem.

„Ledová královna poslala po tvé stopě zabijáka. Věčný spánek opustil ledovou zemi a jde tvou stopou. Mniši Času k jeho zrození stvořili věštbu. Po tisíce let mu můžeš

unikat, ale on tě oddělí od poutníka. Vaše planety se nesetkají, dokud nepřijde konec Ledového světa. Tehdy vám bude dán čas se rozloučit.“

Meluzína pohlédla zpět k severu a zaplakala. Bylo určeno. Bílá sokolice jí přistála na zápěstí, již jen němý svědek jejího prokletí. Dole v údolí skřítcí krev zkropila chladné kameny a pomalu tuhla v led. Sněhová bouře se stočila vzhůru a přibližovala se k ní.

Část III.: Střepy z ledu

Kapitola I.: Světloplach

*Co dala mi výchova, co vzalo mé toulání,
kdo s večerem sebral mi zítřejší svítání,
kdo vhodil do stoky má vlákna osudu?
„To JÁ! Skřet Naschválník, ze země Černých vran...“*

*K čemu jsou slzy a k čemu mé doufání,
když někam vezou mne, bez přání, bez ptaní.
Kdo mne dnes potěší, kdo zítra pohladí?
„To JÁ! Skřet Hrubián, ze země Těžkých bran...“*

*Smích mne již opustil, zoufalství dohání.
Kam strčí mne, kde zabijí, neznámí, nezvaní?
Kdo ukrad mi tělo, klín a srdce zahodil.
„To JÁ! Skřet Učitel, ze země, v níž jsem Pán...“*

*Do Černé země, do země POZNÁNÍ...?
Veze mne Učitel, Hrubián, Naschválník.
Prosím jej, žádám, škemrám i brečím...*

ticho...

*(JESSICA ROW, jedna z pacientek na bloku F,
složeno při převozu do sanatoria Darkwood a
nazváno skřítky z divadla
CESTA DO ČERNÉ ZEMĚ)*

„Malý princ se ztratil a divadlo potřebuje principála,“ namítla těžce Eryn a mávla neurčitě kamsi ke dveřím pokoje. Srdce se jí přitom sevřelo steskem i strachem. Zmizení jejich vládce bylo záhadné a děsivé. Jako by tím umřelo i něco v nich.

A slábnoucí snění již nestačilo udržovat plnou existenci všech věcí v divadle před drtivou silou banality bloku F. Opona nepřírozeně rychle chátrala, trhala se při každém dotyku jako starý plakát. I prkna jeviště ztmavla a trouchnivěla. Oni sami se začali vyhybat sklepu a zůstávali často ve svém společném pokoji.

„Ať zvolíme kohokoliv, Ronwain jej neuzná!“ špitla Lilu a kývla k Emě. Ta seděla na posteli uzavřena depresí do sebe. Mlčela a nezdálo se, že někoho vnímá. Mlčela již několik dní a zatím se její stav nelepšil. Jedinou aktivitou bylo její neustálé tření rukou o sebe.

„Tak zvolíme Ronwain!“ navrhl A-Shed. „Ať nám vládne ona!“ zašeptal s jistotou logického argumentu.

„Vždyť jen mlčí a nereaguje,“ protestovala Lilu. Skoro jí připadalo, že by bylo lepší, kdyby je raději arogantně peskovala. Ema vyzařovala apatickou prázdnotu, kterou cítili i ostatní. Měli ji v sobě, ukrytou uvnitř. Hlas, který je zrazoval, ukazoval marnost jejich počínání. Co se nakazilo, už nejde zachránit. Divadlo loutek umírá.

Eryn pohlédla k Emě a pokrčila rameny.

„Malý princ také seděl mnohdy celé dny beze slova a pohybu. Nebude v tom tak velký rozdíl. Než se vrátí, ať vládne Ronwain.“

Věděla, že bude. Malý princ byl principál svou duší, Meluzína je naopak arogantní a rozmarná. Jenže někdo vládnout musí. A malý princ se přeci musí vrátit, je to jen na přechodnou dobu.

~ ~ ~

Ema se probudila uprostřed noci. Rozhlédla se po společném pokoji a ostatních spících. Než vstala, upravila si košili, která se jí ve spánku shrnula až někam pod ramena. Někdy měla podezření, že je v tom neznámý záměr, proč se jí snaží každou noc dostat ke krku. Možná ji chtěla uškrtit ve spánku. V sanatoriu si zvykla spát bez ní, i když jí to nepřípadalo přirozené. Ale to měla vlastní pokoj. A pyžamo tu měli povolené dle řádu jen kluci.

Tiše se zvedla z postele a vyplížila se na chodbu. Sešla po schodech do přízemí. Jediná žárovka na ni několikrát mrkla, než její přízračné světlo opět začalo souvisle svítit. Do sklepení vedly schody utopené v noční černi. Zesponu nebylo cítit snění, ale jakýsi mnohem hlubší prostor. Neznámý, skoro neslyšitelný hlásek frázoval podivnou říkanku. Byla to hra. Cítila skupinu dětí a na signál čekající vystrašené dušičky. V té hře šlo o mnoho.

*„Já i ty jsme krysí krev,
krev, co žije v těchto zdech.
Naše kroky kráčí tmou,
koho dříve utichnou?!“*

Pak se rozeběhli všemi směry. Ema je neviděla, ale vyrazila za kroky. Zřetelně slyšela zoufalý dech prchajícího a paniku, se kterou kličkoval. Tvrdý náraz ji vzápětí srazil k zemi. Několikrát vztekle udeřila do podlahy, než bolest otupěla. Zvedla dlaně a nahmatala před sebou stěnu. Přesto pronásledovaný utekl právě tam. Nebo ji již klamal její skřítcí cit. Zřetelně vnímala rozsáhlé bludiště chodeb a pater táhnoucí se všemi směry okolo a hlavně mnoho pater dolů, do podzemí.

Snažila se uklidnit. Nesmí zešilet jako Tanečnice. Když se stala součástí dvora, řekli jí, že Tanečníci nikdo nerozumí, protože je příliš citlivá na snění. Žije neustále pod jeho vlivem, vymýšlí si svou vlastní realitu a tu míchá do skřítcího světa. Už nerozeznává hranice.

Pomalu stoupala zpátky po schodech do pokoje, když v patře potkala Čaroděje. Jeho parní golem a několik pokřivených skřetáků se snažilo vtlačit obrovskou uzavřenou bednu do jejího dřívějšího pokoje. Chuchvalce páry se tříštily o strop, jak mohutný stroj obíhaný drobnými pokřivenými těly opatrně postupoval dovnitř. Skrz otevřené dveře si Ema všimla, že okno v místnosti je zazděné.

„To je můj pokoj!“ namítla smutně, ale Čaroděj se k ní ani neotočil. Jako by neexistovala. Vzдорovitě sevřela rty a šla do společného pokoje, kde teď musela bydlet.

„Zdálo se mi, že jsem vládyní země Beznaděj,“ zašeptala do tmy. Kdesi uvnitř ji ta věta naplnila smutnou samozřejmostí. Kdo jiný by mohl vládnout této zemi?

„Sen,“ zašeptal rozespale A-Shed. Ronwain pokrčila rameny. „Možná ne,“ špitla sama pro sebe. Na chodbě

mezitím utichl rachot a doktor odcházel následován sykvým krokem svého parního golema.

„Co to bylo?“ zeptala se zvědavě Lilu.

„Čaroděj přestěhoval na F18 nějakou bednu,“ pokrčila Ema rameny a opatrně vyhlédla z pokoje. Chodba byla prázdná. Eryn vytáhla zpod matrace svazek klíčů, které dostala od tuláka Klíče, než odešel. Oficiální svazek musel na příkaz doktora viset celou noc na věšáku v kartotéce. Navíc byl protříděn jen na ty nejnnutnější.

Opatrně odemkly dveře a otevřely celu F18.

Uvnitř se cosi pohnulo a žalostně zamručelo. „To světlo pálí, zhasněte ho!“

„Co jsi zač?“ zeptala se Eryn a zastínila bledého tvora před osvětlenou chodbou.

„Světloplach,“ odpověděl hlásek. Na otevřené bedně seděl podvrženec v těle sedmnáctiletého kluka. A jestli bylo jeho lidské tělo bez pigmentu, ve své skřítki podstatě byl skoro bezbarvý. Snad jen šedavé růžky mu dodávaly dojem existence.

„Jak jsi se sem dostal?“

„Přivezli mne sem. Já se dost stěhuju. Od ústavu k ústavu, doktoři se snaží nalézt lék na mou nemoc. Nevědí, že jsem jiný. A já si s nimi nepovídám.“

Pak jeho oslepené oči přivykly tmě, rozeznal podvržence ve dveřích. Jeho smysly byly citlivější ke snění, stejně jako ke zbytkovému světlu. I přes banalitu rozeznal nelidský chlad vyzařující z Meluzíny, oheň z Eryn, sílu z A-Sheda a temný stín z Lilu. A nutno říci, že ta temnota v drobné holčičce byla přesně to, co našlo v jeho srdci odezvu. Pro temnotu se zrodil.

„Moc našinců jsem neviděl. Po pravdě jsem většinou sám, zvykl jsem si na to.“

„Tady příliš světla není. A nikdo se zatím odsud nestěhoval,“ zašeptal A-Shed přátelsky.

Ema tomu cizinci nevěřila. Připadal jí podivně jiný. Podezíravě se na něj dívala a on hleděl svýma vodnatě bledýma očima na ni. Napětí mezi nimi bylo až hmatatelné.

A-Shed podal Světloplachovi přátelsky ruku.

„Ona je trochu nafoukaná, ale jinak fajn,“ pošeptal mu dobrácky.

Kapitola II.: Smrt lady Ellois

Lady Ellois, lidským jménem Katie Fisher, byla hlavní špiónkou na dvoře Rudé královny. Přímým nadřízeným ji byl samotný první rádce dvora, baron Edward. Jejím úkolem bylo sledovat každý náznak organizovaného povstání či spiknutí proti trůnu. K této činnosti měla obvykle volnou ruku, plus několik svých podřízených agentů.

Měla.

Před dvěma dny ji zatkla stráž a zavřela na samotku bloku C. Jediný, kdo k ní měl přístup, byl kat, který nic nevěděl. Navíc se zdálo, že mu bylo důkladně vysvětleno, jaké nebezpečí mu hrozí, pokud by se dal s dívkou do řeči.

Její svět se smrskl na malou místnost bez oken a vybavení. Jen betonová stěna poškrábaná množstvím vzkazů a masivní železné dveře utěsněné s podivnou pečlivostí.

A v této místnosti měla Katie k dispozici jen čtyři věci. Špinavý, páchnoucí nočník, který zastrčila do protějšího

kouta. Přes citlivé smysly, tak typické pro strašidla stínů, jej svedla povětšinou ignorovat.

Starý vojenský slavník. I na něm se podepsali dřívější vězni. Dívka jej radši ani moc nezkoumala.

Pak kousavá deka. Nehřála, většinu svého umu vkládala do snahy být co nejnepříjemnější.

A vzdálená mžourající žárovka visící těsně u stropu. Její zář na zem skoro nedopadala. A Katie byla ráda, že tomu tak je. Nepotřebovala se dívat na špinavou podlahu, vlhké stěny ani zaprášenou deku, která na ni čekala určitě dost dlouho, uložena někde na půdě nebo ve sklepě. Snad kdyby ji dokázala vyprášit? Ale deka byla těžká a místnost příliš malá. Když to zkusila, málem převrhla nočník, a tak toho radši nechala. Prostě si toho přestala všímat.

V zámku nečekaně zarachotil klíč. Kat nahlédl dovnitř, ale když zjistil, že je vše v pořádku, ustoupil a úklonou přivítal její návštěvu. Baron Edward se rozhlédl po místnosti a pak se posadil naproti ní, zády ke dveřím. Jeho sluha postavil mezi ně na podlahu dva poháry a zaprášenou láhev vína. Beze slova pak uzavřel celu zvenku a postavil se jako stráž před dveře.

„Lady Ellois, musím připustit, že jste velmi nadějná agentka a že jsem si vaší práce vždy cenil. Vaše zprávy jsou vždy podrobné a přesně vystihují podstatu věci. Neopomněla jste nikdy žádný detail, nezapomněla uvést přesné časy a jména. Musím přiznat, že jsem si na vaše služby zvykl a považuji je za nepostradatelné.“

„Děkuji, pane. Mohla bych vědět, proč jsem byla uvězněna?“

„Pro neuposlechnutí mého rozkazu. Samostatnost, kterou jsem vám udělil glejtem, nezahrnovala ignorování rozkazů.“

„Váš rozkaz byl splněn a všichni mí agenti pracovali plně na vámi požadované věci. Pokud jsem pokračovala v šetření jiného případu, tak takovým způsobem, aby nebyla vaše věc nijak zdržena,“ uctivě se uklonila Katie.

„Jaký máte důvod pro pokračování ukončených šetření?“

„Všechny jsem uvedla ve své zprávě. Jedna z frakcí Bratrstva Černého draka nemá dle mne svůj původ v Temném lese, ale přímo na dvoře Rudé královny. Bohužel k tomu nemám žádné důkazy, ale pokud dostanu trochu času, znám již většinu jejich hierarchie, abych se dostala k čelní pozici...“

Baron se smutně usmál.

„Vaší vinou je neuposlechnutí rozkazu a přílišné přiblížení k Bratrstvu. Čím blíže se dostáváte, tím menší důvěru mám ve vaši loajalitu.“

„Toto nebezpečí si uvědomuji. Sestavte komisi a já prokážu svou nevinu.“

„To bych samozřejmě mohl, ale rozhodl jsem se uzavřít celou věc jinak. Před dvěma dny jsem nechal obvinít vaši agentku Strigu ze zabití svého nadřízeného, vás. Soudem Rudé královny byla odsouzena k trestu smrti a úplnému odstranění ze sanatoria! Tím je vše vyřešené!“

Striga. Děsivá čarodějka temnot byla kdysi jako atrakce dvora uzavřená ve zvěřinci. Tam zůstávala nepovšimnula a zapomenuta poté, co se dvůr nabažil její škaredosti. A právě tam ji našla lady Ellois. Dokázala jí zajistit určitou svobodu za slib, že nad ní převezme záruku. Bylo to

riskantní gesto, které se jí ale později mnohokrát vyplatilo. Striga pro ni pracovala s nasazením vlastní existence. Postupně mezi nimi vznikl vztah hlubší než přátelství. Katie si ji oblíbila a Striga k ní vzhlížela. Nemohla tušit, že jí zajistí svobodu jen na několik měsíců.

„Nic takového neudělala!“ namítla šepem vězeňkyně.

„O pravdu tu dávno nejde. Každá informace je subjektivní, co je pro jednoho pravdou, jiný považuje za lež. Vaše samostatnost vás odklonila od toho důležitého, poslouchat rozkazy. Ale nekažme prohřešky, které jsem již odpustil, tento vzácný okamžik,“ mávl rukou baron a otevřel láhev vína.

„To víno je jedno z nejlepších v sanatoriu. Pochází z doby před dvorem a svou kvalitou dalece překonává víno, jež se pije na dvoře Rudé královny. Než vám vyjevím celou vaši vinu, připijeme si. Nebude to na zdraví, protože řeč cynika mi není vlastní. Ve vašem poháru je jed z mého prstenu. Samozřejmě stejně kvalitní jako víno, nikdy bych nezneuctil tak vzácný nápoj něčím podřadným. Nezmění nic z jeho chuti, vůně či barvy. Je spolehlivý a rychlý. Tímto se také vzdávám vašich služeb. Protentokrát. Třeba bude po vašem přerození naše spolupráce zase o něco lepší.“

Podal rudou sklenici Katie a sám si nalil do modré.

„Doufám, že omluvíte drobnou netaktnost, ale nepřitůkneme si. Nerad bych, aby se obsah sklenic smísil.“

K vaší budoucnosti jen krátké vysvětlení. Nechal jsem změnit záznamy a podle nich jste od včerejška, ale zároveň již dva roky, sirotkem. Bez příbuzných, bez návštěv. Jinak po všech stránkách zdravá. Ideální materiál pro doktora Rabbla. Zrovna vyřizuje listiny k vašemu převodu.

Slyšela jste, lady, někdy o bloku F? Místo, odkud se nikdo nevrací. Místo, kde se umírá.

Budiž vám uklidněním, že stejným způsobem byl před dvěma lety ze dvora odstraněn i právoplatný následník trůnu, sir Edmund. To místo je pokřivené, první tam umírají zdraví. Co je ale důležité pro mne, je na to spoleh. Pijte a nenechte si kazit chuť tím, co žádnou chuť nemá.“

Baron pozvedl číši a upil ze své sklenice.

Katie pohlédla na barona. Pokud se neotráví sama, zabije ji baron nebo jeho sluha. Beze svědků, zde dole. A ona byla lady, pokud má odejít, pak s grácií a vznešeností šlechty. I tento rozhovor patřil k určitému koloritu rozloučení. I když nebyl nutný, měl styl. A na to baron dal. Smrt skřítky byla u většiny stoprocentním způsobem, jak odstranit z paměti poslední okamžiky. Smrt lidského těla pak odstraněním na několik desítek let. Než se její duše přerodí a vyrostе v novém lidském těle. Pohlédla na víno skrze světlo žárovky u stropu a pak přičichla. Mělo lehce omamnou vůni doplněnou o nasládlou příchut' bezstarostných snů. Ochutnala a nahořklý začátek v ústech rychle zesládl. Bylo těžké a omamné. Polkla a znovu upila.

„Je opravdu velmi dobré, barone,“ zašeptala.

„Ano, poctivost svých služebníků neodměňuji podřadným zbožím. Byť se jedná, dá-li se to tak říci, o jejich propuštění. Důvod, proč jsem vás nenechal pátrat dále, jistě již sama tušíte. Ale jelikož vám nikdy nestačilo dozvědět se půl, máte právo před svou smrtí vědět vše. Ano, některé frakce Bratrstva Černého draka jsou řízeny přímo odsud ze sanatoria, dokonce přímo mnou. Na vysvětlení důvodů už nemáme dost času a ani nejsou pro náš rozhovor podstatné. Řekněme, že můj pobyt v pevnosti

dalece přesahuje tento dvůr. To, co je pro většinu legendou, zakázaná doba před dvorem, je pro pár jedinců osobní minulostí. Skoro bych řekl rutinou.“

Katie cítila, jak se jí pomalu zamlžuje vědomí.

„Byl jste jeden z těch, které jsem podezírala,“ ztěžklý jazyk slova trochu komolil.

„Jsem rád, že jsem se nemýlil ve vašem důvtipu. Sbohem.“ Pozvedl svou číši a dopil, zatímco rudá sklenice Vyklouzla lady z rukou a roztříštila se o podlahu vězení.

Jak se skřítek stínů kácel ke straně, vybledla její nesmrtelná podstata. Zůstala jen jedna z pacientek sanatoria. Baron zatřásl na dveře a dovnitř vstoupil jeho sluha.

„Mološi, dones ji na pokoj D13, pátá postel vlevo. Jmenovka je již nadepsána na Katie Fisher. A pospěš si, předpokládám, že doktor Rabble si tam pro ni přijde tak do půl hodiny.“

Kapitola III.: Bezvládí

Ronwain seděla na trůně Malého prince a čekala na ostatní. Byla vládcem. Zpustlé divadlo a pocit nekonečného bludiště chodeb a pater měly v sobě cosi strašidelného. Sen o dvoru se drolil jak hrad z písku. Ztrácel svůj tvar, stejně jako divadlo.

Šeptající Lilu a A-Shed přišli jako první. S překvapením pohlédli vzhůru, k Ronwain sedící na trůnu.

„Já sem patřím!“ řekla přísně a sledovala, jak si sedají na jeviště. Nikdo neodpověděl. Eryn prošla okolo s lehkou poklonou, uznáním stavu. Ale možná jen skutečnosti, že nikdo jiný vládnout nechtěl. Usedla k ostatním a s očekáváním vzhlédla vzhůru k ní.

Ronwain shlížela mlčky dolů. Zdálo se tak dávno, co byla jednou z nich. Strašidlo v zemi Beznaděj, role, kterou hrála ve své dávné minulosti.

Vstala a pohlédla arogantně k A-Shedovi. Zaťaté pěsti jí zbělely, přesto nemohla uhasit svíravý pocit v hrudi. Nikdy

nemohli patřit k sobě, i kdyby byl králem. Nesnášela jej, i vše okolo, a zároveň se za to sama nenáviděla.

„Předávám ti vládu!“ rozhodla povýšeně.

Udělala krok ke kraji trůnu a ucítila vzdáleně horký pach koňských boků. Nejistě se otočila zpět ke kobercům.

„Předala jsi mi vládu,“ zašeptal A-Shed.

Ema jej neposlouchala, zpátky uchopila snění. A jako chladný dotek uklidnění k ní promluvila bílá flétna Malého prince. Tichý zpěv o barvách pod nebem. Ten nástroj jí kdysi patřil. Nikdy na něj neuměla hrát, přesto jej nosila po celá staletí s sebou.

Znovu zaslechla klidný hlas slepého šamana.

„Požádej Malého prince o flétnu z kosti stromu. Určitým způsobem ti kdysi patřila.“

Hmátla po ní a přitiskla ji k sobě.

„Ta flétna patří Malému princí!“ křikla Lilu, ale Ema ji neposlouchala. Vyběhla z divadla a ve svém zoufalství pocítila naději. Cestu ke své minulosti.

A-Shed obřadně vylezl na trůn a pomalu se posadil. Teď bylo na něm dokázat ochránit a vystavět dvůr snů. Úkol hodný válečníka. Pohlédl k Eryn a pak Lilu, která ještě pořád ukazovala ke dveřím.

„Jdi za ní, ať přinese flétnu zpátky!“ přikázal jí šeptem.

„Jdi si sám, pitomče!“ odsekla a utekla z divadla. Eryn pohlédla bezvýrazně nahoru k trůnu a beze slova odešla. Válečník zůstal v divadle sám.

~ ~ ~

Ronwain přejela prsty po těle flétny, ale teprve když se dotkla bílých žíní, které obtáčely její konec, vybuchlo jí v

hlavě tisíce vzpomínek. Pach koňského potu, bílá hříva a velké citlivé oči. Pocit silných boků sevřených stehny, které ctí každý její příkaz. Jezdec a kůň, dva pohyby splývající v jeden.

Pomalu a jemně je odmotala. Silný pramen žíní ukryval hedvábně tenké proužky skřítčího papíru. Vzkaz psaný okrasným, ale rozevlátým písmem, tak podobný jejímu, stejně jako odlišný. Ale ona cítila s každým tahem hlubokou sounáležitost. Trvalo jí chvíli, než dokázala u okna sestavit proužky za sebe ve správném pořadí. Dopis, který na ni čekal již druhou desítku let.

„Posílám tuto flétnu skrz čas, po který budu tápat v zapomnění. Již nemám žádného přítele, zůstala jsem sama! Proto svěřuji svůj dopis jediné věci, artefaktu, jenž jsem si kdysi přinesla ze své země, flétně z kosti stromu. Jdu na Bojiště zahynout, a tak zachránit svou duši před skutečnou zkázou. Snad mi zbývá ještě těch několik hodin na cestu, než mne dostihne.

Všechno o sobě jsem vymazala, donutila jsem místa i předměty zapomenout Tak snad konečně ztratí mou stopu. Neboť proč mne pronásleduje, to již bylo zapomenuto. Pravdu zná jen On. Probuzená smrt přezdívaný Konečný, skutečný nepřítel. Podepsána lady Ronwain.“

Přečetla si ten vzkaz několikrát, než jej ukryla i s flétnou pod matraci. Teprve pak odemkla dveře od pokoje a zalezla zpátky do postele. Zítra ji čekala služba, stejně jako každý den. Od té doby, co se vrátili z lesa a Čaroděj je odvrhl, vzal si na zkoušku Tanečnici. Neviděli ji již několik dní, asi byla poslušnější než oni, když ji zatím nevyhodil. Pro ni a Eryn to však znamenalo, že zůstaly na

celý blok jen ony dvě. A práce nebylo. Podařilo se jí usnout dříve, než přišli ostatní.

Tenká vlákna špinavých pavučin ulpívala na divadle i všem snovém v zemi Beznaděj. Přinesla je strašidla ve svém srdci z Černého lesa. Agresi, nenávist, zlobu. Nezřetelná a skoro neviditelná rozdmýchávala v srdcích marnost a nenávist.

~ ~ ~

Od toho rána se strašidla začala navzájem vyhýbat. Ema je vzbudila a odešla probudit zbytek bloku. Setkali se až u snídaně, ale nikdo z nich neměl náladu odpustit. V tichosti jedli s pohledy upřenými do misek. Spěšně pak opustili jídelnu, každý za svou prací či starostmi. Jen Lilu odnesla svou misku k umyvadlu a naštvaně pohlédla k Emě myjící nádobí. Snad chtěla něco říct, ale rozmyslela si to. S pokrčením ramen se otočila k odchodu. Jen neadresně pronešla do místnosti své zjištění.

„Ta nová je podvrženec.“

Ema se dál věnovala nádobí a neodpověděla. Teprve když děvčátko odešlo, otřela si ruce do utěrky a otočila se ke zbývajícím pacientům. Že na blok přibyl nový pacient, věděla. Ráno jej přivedl doktor Rabble a zařadil na pokoj F01. Už jí podal první dávku preparátu. Někým takovým bylo lepší se nezabývat. Odsouzena k smrti, rozsudek vykonán. Snad to byl důvod, proč si toho sama nevšimla. A Rabblova banalita, která udržovala snění a vše kouzelné mimo jím řízený blok. Chátrající torzo divadla mu nemohlo vzdorovat.

Dívka seděla v rohu a byla nezdravě bledá. Dle karty, kterou ráno Ema zařadila do kartotéky, se jmenovala Katie Fisher. Bylo jí šestnáct a zdravotní údaje ji přímo doporučily do spárů Rabblova a Čarodějova nevybíravého výzkumu. Podvrženec, jemuž nebyla dána šance si vzpomenout.

Ema necítila žádný smysl v tom, pomoci jí. Ale cítila nespravedlnost, že ji drží mimo snění.

„Katie?“ oslovila ji. Dívka zvedla překvapeně oči od jídla a tázavě k ní pohlédla.

„Odkud jsi?“ dokončila otázku Meluzína.

„Nevím,“ pokrčila dívka rameny. Nevýrazné zašeptání skoro zaniklo v ťukotu lžic o plast misek.

Ema přikývla.

„Pojď!“ přikázala jí a vzala za ruku. Odvedla ji do koupelny, kde teď nikdo nebyl. Sevřela ji za ramena a natočila ke skvrnami začernalému zrcadlu.

„Podívej se pozorně na sebe! Jak vypadáš?“

A ke svým prstům svírajícím kostnatá ramena přitáhla snění. Musela je vytáhnout z torza svých snů pohřbených hluboko v sobě. Nebylo toho moc, nemělo sílu, kterou jí ukázal před několika dny Čaroděj. Ale bylo dostatečně silné, aby probudilo strádající podvrženou duši. Ramena pod prsty se teď zdála ještě hubenější a již tak nepřirozenou bledostí prostoupil popelavě šedý nádech. Jen oči, pronikavé a černé, se zdály zářivější a nebezpečně vnímavé.

Jak Ema ustoupila, všimla si i hnědých mŕších křídel. Část pelu z nich jí ulpěla na prstech.

„Jak ti říkají?“

Bledá dívka zalovila v paměti. Ještě před pár dny byla lady Ellois. Ted' se to zdálo jako nesmyslně vzdálený příběh.

„Haide,“ zašeptala první jméno, které jí přišlo na mysl. Lady v sobě pohřbila. Ani sama nevěděla, proč to udělala. Měla neodbytný pocit, že zapomněla na důležitou událost před svou smrtí. Jenže mezi službou baronu Edwardovi a probuzením na tomto místě ležela mlha zapomnění.

„Co tu děláte?“ do místnosti vstoupil doktor Rabble a přísně pohlédl na Emu.

„Je jí špatně,“ odpověděla pomocnice.

„Tak ji odved' zpátky na F01!“ přikázal a odešel na ošetrovnu. Celé kouzlo snění v přítomnosti doktora shořelo. Zůstala jen přiotrávená Katie a pomocnice bloku F.

Ema ji poslušně odvedla na pokoj a uložila do postele. Než stihl cokoli říct, vrátil se doktor.

„Nemáš co na práci?“ vyhodil pomocnici a sám odměřil další dávku preparátu pro skřítku stínů Haide.

~ ~ ~

Ema se připravovala na odpolední vizitu, když se do kartotéky protáhla Lilu.

„Co tu děláš, všichni pacienti mají být na pokojích!“

„A-Shed rozhodl, že má být nový podvrženec přidán ke dvoru. Máš to zařídit!“ odseklo jí děvčátko.

„Jak se to dozvěděl?“ zvedla podezíravě Meluzína hlavu, ale děvčátko jen pokrčilo rameny. Řeklo všechno, co mělo, a více se bavit nehodlalo.

Ema vybrala z hromádky kartu Haide a otevřela ji. Zběžně ji pročetla, než se dostala na stránku lékařských zápisů. Poslední byl od doktora Rabbla. Jeho těžko čitelný rukopis zanesl čas poslední dávky, množství a typ.

Pomocnice vzala pero a na další řádek vytvořila nový záznam. Obvyklé příznaky, při nichž měli příkaz subjekt okamžitě vyřadit.

Na další řádek pak přerazení subjektu na pokoj ostatních skřítků. Složku zavřela a dala stranou. Zvláštní události musela dle řádu nahlásit ihned. Ale pro laboratoř platil přísný zákaz vyrušování. Zvedla oči k nástěnným hodinám. Měla posledních třicet minut, než doktor opustí laboratoř, aby provedl vizitu. Půlhodinu k přestěhování Haide a úklidu pokoje F01.

Kapitola IV.: Malý princ

Bylo časně zimní ráno a venku napadl první sníh. Včerejší barvy sanatoria zmizely, zůstala jen monotónní bílá pokrývka, černé kmeny a černé vrány posedávající na zasněžených větvích. Hlasitě krákaly, když se rvaly o zbytky plodů. A jejich řev se odrážel od zamrzlých oken bloku F.

Ale za nimi, v zemi Beznaděj, byl chlad visící mezi strašidly mnohem mrazivější. Divadlo se rozpadalo, ale jeho zkáza nebyla tak hluboká jako nevraživost ležící mezi bývalým dvorem Malého prince. Čaroděj nad nimi zvítězil! Co začalo jako hádka o vládu, se dávno změnilo v nenávist.

Nízké dveře vedoucí do lesa se neochotně otevřely a sníh zavrzal pod kroky muže v černém plášti. Dotyčný za sebou zamkl, než se otočil ke křovinám, a pečlivě si prohlédl les tonoucí v temnotě. Pak zvedl svou stříbrem okovanou vycházkovou a ťukl s ní o zem. Hladový les se k němu otočil, věřil možnou kořist a odhadoval svoje šance.

Napnutý a rozdrážděný teplou krví, každý mužův pohyb sledovaly úzké zorničky predátorů.

Ale on klepl do země důrazněji. Les se zavrčením ustoupil a otevřel se. Tam, kde ještě před chvílí rostlo jen neprostupné křoví šípků a ostružiní, se odkryla tenká stezka. Muž, kterým nebyl nikdo jiný než sám Čaroděj, vyrazil rozhodným krokem do tmy. Divoké snění lesa, vířící v agresí pulsujících smyčkách, zhmotnilo jeho stín. Co banalita sanatoria skrývala, les vykreslil v celé své zrůdnosti. Desítku pokřivených, hrbatých a kulhajících skřetů, kteří se v poklusu snažili udržet tempo se svým pánem. Což se jim nedařilo pro handrkování, strkání a kopání do všeho, co se jim připletlo do cesty. Vzápětí se cesta uzavřela, trny opět čněly vstříc každému zbloudilému poutníkovi.

Ve stejné chvíli se na pokoji F12 probudila Haide. Celou noc blouznila v horečce a s ránem se její stav ještě zhoršil. Bylo jí zle a dusila se. Sípavě dýchala, nedostávalo se jí kyslíku. Preparát doktora Rabbla stihl poškodit lidské tělo podvržence a nemoc postupovala nezadržitelně dál. Její marný zápas probudil ostatní skřítky.

Společně ji dověkli na ošetřovnu. Eryn se ji s A-Shedem snažila rozdýchat, zatímco Ema připravovala lék. Preparát, který občas užíval i Malý princ.

Poněkud násilím jej vpravili do dívky a počkali, až se dýchání zklidní. Mlčenlivě seděli okolo, občas přelétli pohledem ostatní. Ještě v nich zbýval zbytek spolupráce, ale jen když se jednalo o někoho jiného.

Pomocnice věděly, že dívka nemá velkou naději přežít. Údaje v její kartě byly zkreslené oproti skutečnosti. Ať se

sem dostala odkudkoliv, někdo se pojistil, aby toho moc neřekla.

Trvalo hodinu, než se stav Haide stabilizoval natolik, že ji mohli odvést zpět do postele. A s ní se vytratili z ošetrovny i ostatní skřítki. Jeden po druhém, beze slova či pozdravu odešli za svými starostmi. Do budíčku zbývalo posledních pár minut.

~ ~ ~

A-Shed seděl na kraji jeviště a Světloplach se procházel po troskách divadla. Občas si musel zaclonit oči před světlem obrovských světlušek, jež posedávaly po stěnách.

„Když tu vládl Malý princ, bylo to tu krásnější,“ zašeptal válečník ke svému příteli. „Divadlo strašidel, kde jsme hráli strašidelné hry.“

Světloplach se opatrně dotkl opony, ale ta se přesto pod jeho prsty trhala jako pavučina.

„A proč se to změnilo?“ zeptal se.

A-Shed zvedl zrak k trůnu. „Jak zmizel Malý princ, nebyl žádný vládce. Ronwain nikoho neuzná a sama vládu odvrhla. Mne neposlouchají, už sem nikdo z nich ani nechodí.“

„Já tě uznávám jako svého vládce,“ pravil Světloplach a lehce se poklonil. „A jeden poddaný je lepší než nic. To už se dá nazvat dvorem. Třeba můžeme vše znovu vrátit a obnovit,“ dodal s nadějí. Přes dráždivou zář světlušek se mu to místo líbilo. Většinu času strávil po různých sanatoriích, bez možnosti snít skutečnost, a tady byl najednou kus země patřící jemu podobným, podvržencům.

Ema strávila večer v knihovně Akademie při hledání nějakých podrobností o své minulosti nebo zabijákovi, o němž se zmiňovala ve svém dopise. Ale knihovna byla příliš rozsáhlá. I když to zkoušela hluboko do noci, nenalezla více než krátkou zmínku, která s oním tvorem ani nemusela souviset. V knize „*Pozorování tvorů lesa lovci a stopaři řádu jednorozce*“ byl záznam číslo 382 ze dne 8. ledna napsán lovcem jménem Dubový stín. Poslední záznam řádu.

„Prvotní ledový – Nalezen na hranici Dubové zátoky a Skalnatých monumentů. Samotný tvor nebyl zpozorován, pouze stopy a příznaky ve snění. Silná zóna chladu a smutku. Les na něj reaguje nepřátelsky, ale zatím bez úspěchu jej vypudit či pohltit. Tvor se usídlil v Jeskynním požeráku, z velké části jej ochromil a poškodil.

Dle stop se jedná o tvora z počátku věků pocházejícího zpoza hranice věčného ledu. Přesněji zatím nezařazen.

Předpokládané chování: Projevuje se cíleným postupem. Po dosažení svého cíle pravděpodobně opustí les.

Doporučené jednání: Nechat volný průchod.“

Možná hledal ji. A řád pro ni nebyl ochranou. Tak utekla na Bojiště, kde sama skončila svůj život. S tou myšlenkou se vrátila zpátky na blok F.

Tam už na ni čekala Lilu. Děvčátku se nechtělo s Ronwain bavit, vlastně z ní mělo trochu strach, ale rozpad, který se šířil divadlem, ji trápil nejvíce ze všech strašidel. Pro svůj věk tíhla silněji ke snění a snové realitě než ostatní skřítki. Rozpad dvora vnímala s bolestivým smutkem po

každé zmizelé částěčky snu. Snad proto se nakonec upnula k poslední naději, nalézt Malého prince. Kdo jiný by mohl znovu obnovit strašidelný dvůr? Kdo jiný je mohl znovu spojit? Musí se vrátit zpět původní principál divadla a vládce země Beznaděj. Dříve, než se jim pod rukama rozpadne i ten zbytek. A k tomu potřebovala věc, která byla s bývalým vládcem co nejtěsněji spojena.

„Ronwain,“ zašeptala prosebně, „mohla bych si půjčit tvou flétnu?“

„Proč?“ otázala se podezíravě Ema. Ten nástroj byl pro ni dost osobní, i když to nejdůležitější již nebylo jeho součástí, dopis.

„Zkusila bych od ní zjistit, kde je Malý princ,“ špitla opatrně. Měla trochu strach, že jí to ostatní zakážou. Třeba se A-Shed nebude chtít vzdát své vlády. Třeba si ani Ronwain nepřeje jeho návrat. Třeba jej nesnáší, stejně jako nenávidí ostatní.

Ale Ema jí podala flétnu, kterou nosila za pasem. Malý princ byl pro ni vládcem této země. Ačkoliv mu nesložila přísahu, cítila se návštěvnící v jeho domě. V domě, který se najednou proměnil v rozpadlé trosky.

Lilu odnesla flétnu do divadla a tam pod zbytky snění vyvolala své kouzlo. Před očima se jí zjevil obraz místnosti, slyšela tikat hodiny, ale neviděla víc než siluety nejasných předmětů. A jediné okno, které zakrýval těžký závěs. Cítila, že to místo není daleko. Ale nenalezla nic, podle čeho by se dalo poznat.

K hledání se připojili všichni. Přesto jim trvalo skoro hodinu, než to místo našli. Jak Eryn odemkla svůj bývalý pokoj, přivítalo je pravidelné tikání. Otevřeli opatrně dveře a ve světle z chodby spatřili šestici těžkých mechanických

rakví, výtvar Čaroděje. Měly spirálově ostré detaily, tvar, ve kterém si on liboval. Kruh zpomaloval čas, snění skrz středový prostor dostávalo nádech rudé barvy, zvuky se stávaly hlubšími.

Všichni obezřetně přestoupili hranici kruhu a obklopili jednu z rakví. Za kulatým, lehce vypouklým průzorem byla nehybně prázdná tvář Malého prince.

„Je mrtvý?“ zeptala se vyděšeně Lilu.

„Nemůže!“ sklonila se Eryn nad neživým sarkofágem a zapletla kouzlo. Pod jeho vlivem se prostor okolo ní naplnil oranžovým přísvitem, který dodal živost i nehybné tváři prince.

„Malý princi?“ zašeptala zoufale.

„Ano, sestřičko moje?“ promluvil kouzlo ospale skrz nehybné rty.

„Proč tě uvěznil?“ zeptala se.

„Nevím. Ale tato malá smrt má hřejivou náruč. Spím v jeho zakletí, jako spí dítě v lůně matky. Já mu odpustil,“ zašeptal vyrovnaně.

„Musíme tě dostat ven!“ rozhodla Eryn, ale Malý princ ji zastavil.

„Je mi dobře a vše má svůj čas. Přišel by na to a přestal by vám věřit. Dohrajte hru!“

Jak mu měla říct, že žádnou důvěru nemají? Že je Čaroděj zbavil práv i výhod a uvěznil v jejich vlastní zemi. Jak mu mohla říct, že divadlo umírá?

V přízemí zavržaly dveře, Čaroděj se vrátil z lesa.

„Ještě přijdu,“ rozloučila se rychle Eryn a strašidla tiše přeběhla zpátky do pokoje. A-Shed zamkl podivnou místnost a chystal se také vrátit do postele, když zaslechl funění a nadávání pokřivených skřetů. Něco těžkého nesli a

skuhravě protestovali. Válečník opatrně sešel schodiště do mezipatra a nahlédl do chodby. První prošla vysoká silueta Čaroděje. Za ním desítka jeho sluhů nesoucích veliký obraz zabalený v plátnu. Alespoň to tvarem obraz připomínalo a muselo být značně těžké, podle toho, jak se pod svým nákladem prohýbali.

Ještě mu poslední z nich nezmizel z očí, když jeden vyjekl. Zoufalý křik plný strachu naplnil chodbu. A-Shed se okamžitě rozeběhl do pokoje. Ale jeho oči oslepilo množství duhových záblesků doprovázených zvukem tříštěného skla. A zároveň pocítil chlad. Mrazivý průvan, který se protáhl blokem.

„Posbírejte to všechno a doneste do laboratoře!“ oznámil chladně Čaroděj.

„Ano, pane,“ zakňourali skřeti a s nadávkami se dali do sbírání.

A-Shed se protáhl do pokoje a zavřel za sebou.

„Co se tam stalo?“ zeptala se Lilu.

„Čaroděj přinesl z lesa nějaké zrcadlo,“ pokrčil válečník rameny.

Kapitola V.: Tisíc ledových střípků

Neklidný spánek Lilu se přetrhl a děvčátko pohlédlo do nového rána. Na vedlejší posteli těžce dýchala Haide, jejíž stav se ještě pořád nepodařilo plně stabilizovat. Ale mysl děvčátka zaměstnávalo něco úplně jiného. Její citlivé smysly zastřel šedivý přízrak rubáše. Lilu cítila přicházet smrt. Nepřicházela si pro jednotlivce, ale pro všechny bez rozdílu. Pro podvržené, stejně jako pro obyčejné pacienty.

Tiše vylezla z postele a pohlédla na dusící se dívku. Měla horečku a těžká dušnost se každou chvílí zhoršovala. Přešla k Emě a vzbudila ji.

„Ronwain, cítím přicházet smrt,“ zakňučela teskně. Probuzená Meluzína pohlédla na děvčátko a pak k chvějící se Haide. Hned poznala, že je na tom špatně. Vstala a opatrně ji probudila.

„Pojď se mnou dolů!“ přikázala a podepřela ji.

Na ošetřovně pak dle lékařské knihy připravila lék, zatímco se chladem chvějící Haide nejistě rozhlížela okolo.

To místo mělo v sobě chlad, stejně jako vysoká dívka, která ji přivedla dolů. Pozorovala její soustředěné pohyby a útlou postavu pod bílou ústavní košilí. Měla v sobě zvláštní krásu. Její odtážitá vznešenost jí připomínala něco z její minulosti. Lady Ellois.

„Kde to jsem?“ zeptala se šeptem.

„Na bloku F,“ odpověděla Ema a donutila ji vypít další dávku léku zředěnou vodou.

„Kdy zemřu?“ optala se ještě tišeji. I smrt mohla být krásná.

„Možná dnes, možná ne,“ pokrčila Ronwain rameny. Pokud to ani tentokrát nezabere, jiná možnost nebyla. Další dávku jí podat nemohla, už tato mohla stejně tak pomoci, jako zabít. Ema neměla žádné lékařské vzdělání, jen zkušenosti Eryn. Ta kdysi zachránila Malého prince. Byl na tom podobně a přežil. Jen občas musel dostat svůj lék.

Poslala Haide zpátky do postele a sama se šla osprchovat, než Eryn odemkne ostatní pacienty.

V umývárně ji přivítal nepřírozený chlad. Zrcadla pokrývala jinovatka, stejně jako popraskané dlaždičky na podlaze. Dívka se překvapeně rozhlédla a zrak jí utkvěl na odpadové jímce zamrzlé tenkými plátky ledu. Zvědavě přišla blíž a dřepla si k ní. Chlad opravdu vycházel z jímky. Opatrně prsty vylomila plátek ledu a zanořila prsty do jinovatky. Ucítla ostrý předmět vzpříčený pár centimetrů od vrchu. Skoro pálil, jaký chlad z něj vyzařoval. Vylomila několik dalších plátků ledu, aby jej podebrala, a vytrhla střep ven.

Střep z ledového zrcadla dosahující šířky dlaně. Obraz v jeho lesklém povrchu se křivil a mlžil. Na jeho hraně namrzala rudá krev. Řízla se.

Přehodila střep do košile a pohlédla na dlaň. Rána nebyla hluboká, ale nepříjemně pálila.

„Co jsi našla?“ Byla to Lilu, která se v překvapení zastavila na prahu umývárny. Zvědavě se rozhlížela po zamrzlé místnosti.

„Ale nesmíš to říct A-Shedovi!“ ohlédla se po ní Ronwain. Děvčátko zvědavě přikývlo, a tak mu Ema ukázala střep ležící na rukávem překryté dlani. Překvapená Lilu pohlédla na střep a okamžitě zapomněla, co slíbila. Ihned se rozeběhla nalézt A-Sheda a sdělit mu tu novinu. Mají střep z Čarodějova zrcadla.

~ ~ ~

Válečník v té chvíli stál ve sklepení před divadlem, kde byla do podlahy zaražena těžká zbraň. Napůl shnilé toporo a rzí pokrytá čepel na jeho konci. A-Shed ji neviděl poprvé. Setkal se s ní na Bojišti, když se krátce utkal s lady Abigail a její naganou. Zbraň, která jej tenkrát zabila, teď čekala vražena do podlahy v samotném srdci země Beznaděj. Válečník svíral a předčítal si vzkaz, který byl zanechán u ní, když seběhla do sklepení Lilu následovaná zpovzdálí apatickou Ronwain.

„Co to je?“ zastavilo se děvčátko překvapeně při pohledu na zlověstně vypadající zbraň.

„Výzva k souboji,“ odpověděl v klidu A-Shed a složil dopis. Neměl chuť jej nikomu ukazovat.

„Mohu si vzít sekundanta. To se dělá,“ dokončil. „Půjdu,“ zašeptala Ema a natáhla ruku k dopisu. A-Shed zaváhal, ale pak jí ho podal. Hrubé tiskací písmo bylo bez ozdob či krasopisu.

„Konec škádlení.

Jestli máš alespoň zbytek své bývalé odvahy a cti, čekám tě v pátek hodinu po večerce v místnosti C21. Přiveď si sekundanta jako svědka.

LADY ABIGAIL “

Když začne být špatně, vždy se vše pokazí tak, aby bylo ještě hůř. Čaroděj zničil jejich divadlo a teď výzva od Abigail. Ale může se vrátit to, co jednou zabil? A když ano, může přízrak opustit Temný les? Vzpomněl si na bojiště a zazvonění meče o čepel nagany. Byla to iluze nebo skutečnost? Vzpomněl si na sny, do kterých mu vstoupila, žárlivá a rozzuřená, odhodlaná zabít. Kolik nocí již strávil soubojem s ní? Nepočítané, přesto ani jednou nevyhrál.

Ale také to mohla být past někoho, kdo znal jeho minulost.

A-Shed vytrhl zbraň z podlahy a vešel s ní do divadla. Přejel prstem po zrezivělém tupém ostří a odhodil ji ke zdi.

Lilu vstoupila za ním.

„Od rána vidím černý břechťan. Blíží se smrt,“ zašeptala opatrně, ale on neodpověděl. Lilu si uvědomila, že ji nikdo nebere vážně. Ale bylo v tom něco jiného, rozpad a umírání okolo. To, že víla smrti začíná své kvílení, bylo jen logickým vyústěním jejich situace. Konec se blížil.

Ema mu vrátila dopis a on jej pečlivě složil a uschoval za opasek.

„Divadlo potřebuje hru. Budeme hrát nový kus. Tady jsou vaše role!“

Rozevřel dlaň s několika lístečky. Strašidla pohlédla nejistě na sebe. Už nechtěla hrát. Ema si vzala lísteček a rozevřela jej.

Stálo na něm slovo, *Lilu*.

Měli hrát sami sebe navzájem. Vyměnit si role.

Ale to, co se mohlo zdát na první pohled komedií, byla hluboká tragédie jejich společenstva. Spatřit sebe jako arogantní namyšlenou vládkyni. Lilu jako kňučící škemrající uzlíček strachu. Své vlastní pokřivení, karikatury nepochopení. Již se vnímali jen jako strašidla, zrůdy tohoto místa.

A role se točily dál, další pohled na arogantní tvář. Nenáviděla je i toto místo. Nejraději by utekla, ale ve své zlosti hrála dál křivé karikatury ostatních.

Dveře divadla se otevřely a dovnitř nahlédl zelený skřítek Bo.

„Co je?“ zeptal se jej A-Shed, který byl nejbliže.

„Podívejte, co jsem našel,“ ukázal obrovský kus střepu | ludového zrcadla. „Ztratil to Čaroděj.“

Světloplach v roli Ronwain odstrčil ostatní. To je moje. „Dej to sem!“ přikázal povýšeně a sebral mu střep. Ale v té chvíli se ve zlomyslně lesklé hraně odrazilo světlo jedné ze světlušek. V bolesti zavřel oči a pustil jej. Po dlani Světloplacha stékala tmavá krev.

„Musíme to zalepit,“ vzala jej za rameno Eryn. Hra skončila.

~ ~ ~

Na bloku F ležel od rána nepřírozený chlad. Nešlo jen o umývárnu, kde Ema našla střípek zrcadla, i zbylá část bloku byla to jitro chladnější. Zpočátku to připisovali příšlé zimě, ale do odpoledne už je takové vysvětlení uklidnit nemohlo. V bloku se objevily útržky neznámých snu. Byly

mrazivě chladné, lepicí lnuly k podlaze a pokrývaly okna duhově zbarvenými květy námrazy.

I pacienti byli neklidní. Septem si připomínali krvavé povídačky o strašidlech ze sklepa a o přicházející smrti. Jindy apaticky poslušné stádo začínalo být nezvladatelné.

Když Eryn s Emou poznaly, co se děje, zamrazilo je. Hranice snění a reality se bortila. Několik pacientů vidělo snění. Bylo na čase upozornit Čaroděje.

Ronwain zaklepala na dveře kanceláře a čekala na pozvání. Trvalo několik minut, než se ozvala hlasitá výzva. Opatrně stiskla kliku a vstoupila.

„Pane?“ zašeptala. V jeho přítomnosti ztrácela svou jistotu. Nedalo se říct, že by z něj měla strach, to by bylo příliš zjednodušené. Nenáviděla jej za všechno to ponížení, které si k ní dovolil s klidem vlastníka, a zároveň mu nebyla schopna odporovat. Malého prince měla v úctě a uznávala jej jako vládce divadla. Čaroděj vlastnil každého, koho chtěl.

„Ano?“ zeptal se a zvedl hlavu od svých lejster.

„Pane, někteří pacienti vidí snění. Jsou vyděšení a neposlušní.“

To poslední neměla říkat. Jako by přiznala, že to nezvládají. Mlčela.

Hleděl na ni a pozoroval ji svým nepříjemně ostrým pohledem.

„Na sekretáři vedle tebe je lahvička chimérického jedu. Otrav je!“ přikázal a sklonil se zpátky ke své práci.

Udělala nejistě krok ke stěně a uchopila drobnou skleničku z tmavého skla. Uvnitř se táhla olejovitá kapalina. Drobná cedulka na jejím boku nesla černý nápis. „Vmíchat do večere – 1 kapka na pacienta“

Ležela tam pro ni připravená, ještě než přišla. Jed zabíjející sny.

„Ještě něco?“ optal se přísně Čaroděj.

„Ne, pane,“ polkla směs strachu a protestu nad chystaným činem a vycouvala z kanceláře.

~ ~ ~

„Škoda jedu, ten se může ještě na něco hodit,“ převrátil lahvičku v prstech A-Shed a vrátil ji Ronwain. „Uděláme to mečem!“

Ema přikývla. Nebude muset zabít, jen ukázat. Dovedla válečníka do chlapeckého pokoje a rozsvítila.

Nemusela říkat nic, strach prozradil ty, kteří spatřili chladnou čepel snového meče. Válečník několika rychlými kroky prošel místností a zastavil se u zdi. Strach pacientů umkl v bezvědomí snové smrti. Na stěně zamrzly cákance krve.

„Vedle to zvládnou sám!“ A-Shed vyšel z pokoje.

Ema sledovala zakrvácené stěny a silou si drhla ruce. Z vedlejší místnosti zazněl výkřik dívek. A vzápětí utichl. Bylo po všem.

Ronwain sledující potřísněné ruce zoufale zalapala po dechu. Bez kontroly sklouzla k zemi a roztrásla se pláčem a hrůzou posledních vteřin.

Plakala v tichém pokoji a slzy jí promočily košili. Z postele vyklouzl malý Jeremy Downey a sklonil se k Emě.

„Neplakej, jsem tu s tebou,“ zašeptal a objal ji stejně, jak to mnohokrát dříve udělala ona.

Jeremy, Hillary Finn a Rémy Eliot byli její pacienti. To jim brala sny a vzpomínky, než přijde čas jejich konce.

Kapitola VI.: Hledání

Ema stála v kanceláři a nejistě si pohrávala s lemem košile. Bylo chvilku po večerce a pacienti spali. Den skončil a všichni měli konečně volno. Přesto se dnes vydala již podruhé k Čarodějovi. Stála před jeho stolem a čekala, až dopíše.

Nebylo pochyb, že veškeré problémy s pacienty i blokem způsobily střepy ledového zrcadla. V místech, kde se šířil chlad, našla strašidla jeho drobné střípky. Ale co bylo horší, zrcadlo polapilo nejen část bloku či pacientů, ale i několik strašidel. Lilu ztratila barvocit a vidění smrti se u ní posilovalo. Ráno řekla Emě, že vidí kolem její tváře černý závoj. Což by nebrala vážně, kdyby sama necítila problémy s barvami. Zrcadlo si je přivlastňovalo. Ji, Lilu i Světloplacha. A každou chvíli mohl přibýt další, drobné střípky roznesli pacienti po celém bloku F.

Čaroděj zvedl hlavu.

„Příznaky u pacientů ustaly?“

Přikývla.

„Co tedy nezvládáte?“

„Ta nemoc, nakazilo se několik podvrženců.“

„Kteří?“ opřel se Čaroděj ve svém vyřezávaném křesle se zájmem. Stiskla zuby, nemohla vyslovit své jméno, aniž by jí v hlase nezněl strach.

„Světloplach!“

„Výborně,“ pousmál se. „Namíchám pro něj do zítřka nějaký lék. Ráno si pro něj přijď. Ostatním vpíchni dvojnásobnou dávku morfia. Je ve skříňce na ošetrovně!“

„Pomůže jim to?“ nebyla si jistá, jak to myslí.

„Samozřejmě. Smrt lidského těla a přerození neumožní přenos střepu parazitujícího v oběti!“

„A snová smrt?“ optala se s nadějí.

Čaroděj se krátce zamyslel, než odpověděl.

„Můžete zkusit, ale je to nepravděpodobné!“

„Přece musí existovat nějaký lék,“ odvážila se odporovat.

„Pro vás ne! Mám důležitější věci na práci! Úmrtí zanes do karty jako obvykle.“

Čaroděj se dál věnoval svým zápiskům. Ema se otočila k odchodu. Nezajímal ji. Klidně nechá vymřít celé divadlo. Neměli pro něj takovou cenu jako jeho nový exemplář.

„Pokud naleznete některý z duhových střepů, okamžitě mi jej odevzdáte!“ přikázal ještě, aniž zvedl hlavu od tlustého bloku.

„Ano, pane!“ odpověděla a opustila kancelář.

Sešla do divadla a přetlumočila Čarodějovu odpověď. Přerození, jiný návrh pro ně nemá. Pokud si nepomohou sami zemřou. Pohlédla k Lilu, teprve teď se zdála její věštba naléhavá.

„Dojdeme pro Šťouru a s ním prohledáme knihovnu univerzity i Akademie. Musíme něco nalézt,“ navrhla Eryn.

~ ~ ~

Ale Šťoura o zrcadle nikdy dříve neslyšel. A knihovna Univerzity byla rozkradena a uzavřena Bratrstvem Černého draka. Minulost sanatoria byla pro ně příliš nepohodlná, aby se v ní mohli hrabat akademici.

O to překvapenější byl Šťoura, když jej zavedli do knihovny Akademie. Knihovny ještě starší než sbírka na univerzitě. Svým rozsahem několikanásobně překračovala, co kdy bakalář viděl.

Po pěti hodinách hledání byli na počátku. Nerozluštili systém řazení ani používané názvosloví.

„Mám ji!“ zašeptala Lilu a zbytky kouzla se rozplývaly ve spirálkách do okolního snění. Ukázala na prázdné místo mezi mnoha jinými svazky. „Někdo ji odsud odnesl.“

„Čaroděj,“ odpověděli si sami.

Tlačil je čas, a tak se rozhodli riskovat. Musí do jeho laboratoře, až budou skřetáci při rozednění spát.

Čaroděj prošel knihovnou ještě za tmy a nechal se přenést na blok F. Ale strašidla čekala, než usne věž předků. Teprve pak se protáhla do laboratoře.

Uprostřed stolu leželo ve vodní lázni ledové zrcadlo. Duhový třpyt a světlo tříštěné do barev klouzaly po stěnách i sloupech. Vedle něj pak zůstaly otevřené desky s několika pergamenovými listy.

Pečlivé zápisky a plány nového Čarodějova projektu. „*Poznámky mého učitele, Mistra masek, nejsou kompletní. Pokud pominu okrajové poškození záznamníku požerákem,*

odstranil posledních několik stránek svých pečlivě vedených záznamů sám mistr. Pravděpodobně to učinil na žádost zákazníka, pro nějž tvořil svou poslední masku. Domnívám se, že stejně jako můj projekt, souviselo jeho dílo se zrcadlem smrti nebo jeho původcem.

Jelikož není možno pokračovat tam, kde mistr skončil, provedu veškeré pokusy od začátku...

Následovaly dva volné listy, než popis pokračoval.

„Získané matérium – ZRCADLO SMRTI

Vlastnosti: Zvýšená křehkost Pohlcení okolního tepla. Ovlivnění okolního snění. Pohlcení života. Ovlivnění smrtelníků. Silná odolnost vůči magii. Netečnost k většině známých protilátek. Srůstání střepů. Vliv na oběť: Ztráta barvocitu. Časové posuny zraku v nekontrolované explozi halucinací. Zvýšená deprese a apatie. Smrt je závislá na síle střepu a váze oběti. V rozsahu dní až dvou týdnů.

Zkoumání protilátky nepovažuji za primární úkol, přesto jsem se rozhodl provést několik základních pokusů, než bude matérium připravené pro vložení do připravené konstrukce masky.

Protilátky: ...“

Následovaly celé odstavce prvků a dávek uvedených ve zkratce. Za těch několik dní jich bylo padesát dva a zabíraly přes dvacet stránek. Všechny končily stejně. Pečlivě vykresleným slovem NEGATIVNÍ. Krátká poznámka na konci byla jen návrhem několika dalších možností, které zatím nevyzkoušel.

Čaroděj protilátku nevlastnil.

~ ~ ~

Ten den měla službu Ema. Vstala chvíli před budíčkem a sešla do kartotéky pro klíče. Než se blok probudil, stihla se ještě umýt. Odemkla dívčí i chlapecký pokoj a chystala se sejít dolů připravit vydání snídaně, když si všimla, že jeden z hochů chybí.

Pětiletý Jeremy Downey nebyl ve své posteli. Ve zmatku se podívala pod postel a prohledala místnost. Bylo nepředstavitelné, že by večer zamkli pokoj bez jednoho pacienta. Zmatena sešla do přízemí ke kanceláři a opatrně zaťukala. Srdce se jí sevřelo, když zaslechla přísný hlas Čaroděje.

„Vstupte!“

Rychle se několikrát nadechla na uklidnění a otevřela.

„Problém, který nezvládáte!?“ zeptal se jí. Poslední slovo skoro frázoval.

Mimoděk přikývla.

„Můj pacient, Jeremy Downey, není na pokoji. Jak jsem ráno odemkla...“

Čarodějův zvedlý ukazovák ji umlčel.

„Jmenovaného pacienta jsem přesunul na pokoj F01. Vše je samozřejmě zapsáno v jeho osobní kartě. Na prvním místě, kam ses měla podívat.“

„Přežije to?“ Byla to hloupá otázka, ale neovládla se. Jeremyho znala, snila jeho sny. Vyprávěli si a párkrát mu i nařezala, když rozbíjel věci nebo se ji snažil něčím uhodit.

„To nevím! Ale tebe se to každopádně netýká! Ještě něco?“

Neodpověděla. Jen zavrtěla hlavou a vycouvala z místnosti.

~ ~ ~

Čaroděj se zamyslel. Jeho poslední projekt postupoval pomaleji, než původně odhadoval. Ale zatím nebyl důvod k ukvapenosti. Maska mu dá moc, která ovlivní i samotný Temný les. Stane se novým loutkářem.

Vojsko Černé královny zaútočí na sanatorium až za pár týdnů, jakmile na Bojišti roztaje sníh a opadnou záplavy v hraniční rokli.

To už bude on dávno pryč. A s ním i zbytek strašidel. Vezme je s sebou a prodá cestou na lesním trhu. Otroci se v lese platili dobře a bažiny smutku byly daleko.

Ještě pár dní a země Beznaděj utichne.

~ ~ ~

„Musíme nakazit Čaroděje. Sebe si cení dostatečně, aby jej lék zajímal,“ zašeptal A-Shed.

„Jak to chceš udělat?“ pokrčila rameny Ema. Měli několik střepů, velkých i drobných, všechny ukryté v přístěnku na košťata, ale na rozdíl od nich Čaroděj od začátku věděl, s jak nebezpečnou věcí zachází. Dával si velký pozor, aby se žádného střepu nedotkl holou rukou. Neustále nosil na pravé ruce svou vylepšenou rukavici. Pomocí ní prováděl veškeré nebezpečné manipulace.

Kapitola VII.: Souboj

Bylo již chvíli po večerce, když sešla Ema před umývárnu, kde čekal A-Shed. Válečník jí podal toulec a sám si zasunul oba meče k pasu. Do setkání s Abigail zbývala necelá půlhodina času.

Měl cítit strach, ale místo toho se na souboj těšil. Ať přízrak či skutečnost, musel se zbavit té žárlivé nenávisti, která jej pronásledovala ve snech. Možná ji měl kdysi rád, ale možná také ne. Rád Černého jednorozce byl v jeho snech jen nejasným pojmem. Kdysi jim pomáhal, než došlo k jeho rozpadu. Zrady a nože skryté za zády. A z toho chaosu nesmyslných vražd přetrvala nakonec jen žárlivost zamilované Abigail. Ostatní zůstalo pohřbeno v chladné minulosti.

Prošli sklepením bloku F a tiše se proplížili sklepením bloku E. Zde museli být obzvlášť opatrní, na bloku E sídlil dvůr Rudé královny, a pokud je chytí její stráž, odsoudí je za špionáž. Blok C byl hned za ním. I ten byl pod správou královny, ale ne tak přísně střežen.

Měděná cedulka u stropu s písmenem C byla doplněna na *City*, což znamená město. A-Shed kráčel první. Se svými citlivými smysly strašidla stínů dával pozor, aby se vyhnuli místním skřítkům. Naštěstí vládl na bloku obvyklý klid. Vystoupali do přízemí a štěstí jim přálo i tentokrát. Chodba byla prázdná.

Ema následovala A-Sheda s lehkým odstupem. Motala se jí hlava a nebylo jí dobře. Několikrát se musela zastavit a opřít o stěnu, aby neupadla, ale dávala si pozor, aby to na ní nepoznal nebo nezůstala pozadu. Odpoledne ji začala bolet hlava a přestala vidět barvy. Před očima jí chvílemi tančily podivné iluze. Mátló ji to, ale trpělivě je ignorovala. Ignorovala stíny příkrčené stráže za závěsem. Podvědomě uhnula před mříží, která přízračně zapadla přes dveře. Nebyl to skutečný vjem, jen další stín. Prošla do místnosti C21 a rozhlédla se. Jen další přízračné postavy ozbrojenců.

A-Shed stál v místnosti s rukou na jílci meče. Uvnitř nikdo nebyl. A za Ronwain se zachřestěním zapadla mříž. Závoje na oknech se rozhrnuly a zpoza nich vystoupila ozbrojená stráž Rudé královny, kuše připravené ke střelbě.

Byla to past nastražená Bratrstvem na obyvatele země Beznaděj.

„Špehové! Už jsem se bál, že se informátor mýlil,“ usmál se kapitán.

„Nejsme špehové a nepatříme k Bratrstvu!“ šeptavě odporoval A-Shed, ale nespouštěl ruku z meče. Kapitán ozbrojený kordem jej sledoval s nervózní opatrností.

„To vysvětlíte baronu Edwardovi. Jeho agenti vynesli tu informaci z Bratrstva.“

A-Shed si vzpomněl na tu noc, kdy byla osvobozena Černá královna. Nejvyšší členové Bratrstva stáli před kruhem, Lovec, Čaroděj a baron Edward.

„Dobře, co tedy chcete dělat?“ zeptal se klidně směrem ke kapitánovi.

Ema zahlédla přízračné stíny šípů srážejících A-Sheda k zemi a vrhla se k němu.

„Zastřelit!“ zaznělo vzduchem se svistem několika střel.

Křičela. Držela nehybného A-Sheda a křičela. Ostrý zápach krve prosákl sněním a zabarvil jí pohled karmínem. Bělostná křídla roztáhla do šířky a majestátní déšť skleněných střepů jí byl aurou. Rotovaly nocí a každý z nich odrážel osvětlené okno sanatoria. Temnota je zakryla černým pláštěm a les skryl do své hladové náruče. Letěla prostorem a tmou, okno nad ní se vzdalovalo. Nevnímala praskot větví, které drtila svým tělem, jen vzdalující se obdélník světla.

Dopadla do zmrzlého listí a nehybný A-Shed na ni. Vyrazilo jí to dech. Několikrát po něm zalapala, než se jí podařilo ze sebe shodit bezvládné tělo.

Sama se nemohla postavit a nehybné tělo pro ni bylo těžké. Táhla je za sebou přes hodinu. A pak, když minuty marně bušila na dveře bloku F, chladem skoro usnula. Nakonec dveře rozlomila ledovým kouzlem a bezvládně vpadla do chodby. Tam je oba našla Lilu.

~ ~ ~

Ema ležela v divadle a pomalu se jí vracelo vědomí. Z prázdné temnoty se vynořovaly zvuky. Kroky a vzdálená rozmluva. První hlas, který zaslechla, patřil Čarodějovi.

„Zranění ji oslabilo a nakažení postoupilo. Nemá cenu udržovat na bloku umírající podvržence, ukončete to! Morfium je na ošetřovně! Změny v její kartě provedu sám!“

„Ano, pane!“ odpověděla Eryn a odběhla.

Zvuky a hlasy byly zkreslené, přesto Ema rozuměla každému slovu. Musí tomu zabránit. Pokusila se promluvit, ale ztuhlé tělo protestovalo.

„Je to tak lepší, nebude už na nás nikdo rvát,“ zašeptala k ní Lilu. Nebyl v tom smutek, jen úleva.

Rozzlobila se, co si ten malý parchant myslí. Pokusila se zatnout pěst, zvednout. Ale nedokázala to. Seběmenší pohyb byl nad její síly. Jen se jí zamotala hlava a propadla se hlouběji do temnoty. Zvuky se staly ještě zkreslenější.

Přicházející kroky a lhostejný hlas Eryn.

„Škoda, že jsi byla tak protivná, mohli jsme tě mít víc rádi. Možná je to tak lepší. Haide je hodnější.“

Ostrý kovový hrot pronikl do jejího bezvládného těla. Vnímala, jak jí jed proniká do žíly. Lady Ronwain opouští divadlo loutek. Chtěla plakat, ale nemohla. Jen křivda zůstala na nehybných rtech a nespravedlnost, kterou jim ještě chtěla povědět. Ona je přece měla ráda. Divadlo i je. Co záleží na tom, že se vždy neshodli? Co na tom, že se občas pohádali? Pro to se přátelé neopouští. Vždy se jim snažila pomoc.

Vždy ne! Věděla to. Často byla zlá. Neposlouchala je a dělala si, co chtěla. Ale nikdy to nemyslela zle. Neopouštějte mne... prosím...

~ ~ ~

Přes rty se prodral bolestivý vzdech. Zkusila otevřít oči a světlo protrhlo temnotu. Eryn, která klečela vedle ní, se sklonila blíž.

„Ronwain, už je to dobré,“ zašeptala jemně a zvedla hlavu k ostatním. „Probouzí se.“

Lilu s úlevou poklekla vedle. „Měla jsem strach, že jsem to nezvládla,“ rozplakala se.

Kapitola VIII.: Čaroděj odchází

Bylo před Vánocemi. Ronwain se již cítila lépe, ale nový večer nakonec vyústil v další z mnoha hádek mezi strašidly. Zastupující vládce, A-Shed, byl teď mrtvý. Potrvá několik dní, než se probudí, a do té doby mohou někteří zemřít na nakažení zrcadlem.

Ema, která ztratila již trvale schopnost vidět barvy, se alespoň částečně zbavila přízraků v zorném poli. To Lilu na tom byla hůř. Stíny břectanů již natrvalo ovládly její svět, stejně jako stíny nad nakaženými. Svět se jí proměnil v hrobku ještě chvíli živých mrtvol. Byla vyděšená a v komunikaci klouzala do neovladatelného pláče. Ronwain se naopak cítila podrážděně. Nechtělo se jí umřít.

Přes všechen klid, obvyklý pro Eryn, měla dotyčná rychle těch dvou dost a pohádala se. Křičely na sebe své výčitky a obvinění. Ale Ema cítila, že má právo upoutávat všechny ke svému problému. Nemohla počkat jako ostatní. Ona umírala.

„Dokud se A-Shed neprobudí, patří vláda nad divadlem zase mně!“ prohlásila tvrdošíjně již poněkolkáté, ignorujíc protesty.

„Z jakého důvodu?“ zeptala se Eryn našťvaně. Sotva jí pomohou, už se sápe na trůn.

„Zvolili jste mne!“

„Ale ty jsi předala vládu A-Shedovi! On teď vládne!“ protestovala Lilu.

„Chceš čekat, než se probudí? To může být pozdě!“ namítla hlasitě Ema.

„Radši počkat, než tebe!“ odvrátilo se děvčátko.

Vzduchem zapleskala černá křídla a krvavá mlha dosedla na divadlo. Nadživotní silueta havrana se přetvařovala v člověka.

Otočily se k trůnu, na kterém stál mladší černovlasý kluk. Zápěstí ovázaná hadrem, skrz který prosakovala krev. Od krve měl i prsty a na holém těle obtisk krvavých křídel.

Krvepírko, princův posel, přísným pohledem shlížel dolů na umklá strašidla.

„Co tam děláš?“ křikla na něj Ema.

„Předali jste mi vládu nad dvorrem!“ odpověděl jí nenávisťně.

„To jsme teda nedali!“ odmítla Meluzína.

„Dali!“ křikl a rozhodil krví potřísněné ruce, až se krvavé kapky rozletěly okolo.

„Podívejte se na sebe! Podívejte se okolo! Kdo jiný tu vládne než JÁ, ŽAL!“

„My tě nechceme!“ nedala se dívka.

„Hloupost a nenávrist je ve vašich slovech! Měli jste porrazit Čarrroděje a on zničil vás. Každý jeho čin směřřoval k této chvíli konce! On věděl, prroč vás tam

prosílá! Les zasel do vrašich srrrdcí temnotu a nenávríst. Sebrrrral vám vládce a rrrozhádal. Zbytek jste zničili sami! Tento hrrrdý dvůrrr se proměnil v trrrosky a většina z vás se chystá odejít. Divadlo ŽALU!“

Mlčely. Byla to pravda. Neřekly to ostatním, ale chystaly se odejít. Opustit blok F i divadlo a jít někam jinam. Do lesa, na Dubovou samotu, kamkoli jinam.

„Čaroděj musí zemřít!“ zašeptala Ema. Pokud mohou něco ještě společně dokázat, pak tohle. „Ale jak to udělat?“ pokrčila nejistě rameny.

„Upečeme mu cukroví,“ navrhla Eryn.

„Nemáme přísady,“ pokrčila rameny smutně Lilu.

„Serrženu je!“ proměnil se Krvepírko v havrana a proletěl dveřmi do sklepní chodby. Jen déšť' krvavých kapek pomalu sedal na vše okolo.

~ ~ ~

V tichém přízemí se pomalu a líně převalovalo snění. Pokřivilo stěny, prohnulo je do nepřírozených úhlů a ozdobilo černou pavučinou prasklin. Bílé dlaždičky se napůl vbořily do zdi, aby nechaly své ostré hrany čnít do prostoru.

A tím tichem se rozeznělo těžké zabušení. Hlasitě se rozlehlo celým blokem, snad se zachvěla i sama budova. Ema s Eryn se rozeběhly do přízemí, ale dveře do lesa ležely roztráštěné v kusech na zemi. Do chodby zazářily rudé oči planoucí šílenstvím.

„PŘIVEĎTE Čaroděje!“

Přikývly a doběhly ke kanceláři. Ema zaťukala a opatrně otevřela.

„Pane?“

„Co se děje?!“ optal se chladně.

„Přišel jednorožec Glag!“

Čaroděj beze slova prošel kolem nich. Následovaly jej z povzdálí zpátky do chodby.

„Je mi ctí tě uvítat ve své zemi, Glagu!“ lehce sklonil hlavu k pozdravu.

Černý jednorožec se protáhl do chodby a pohlédl na něj svým krvavě zářivým zrakem.

„Mám tě předvést před Černou královnou!“

„Jde o něco určitého?“ optal se bez zájmu Čaroděj.

„Lovec a Kostěný prach se spojili, nemluví o tobě a Edwardovi nejlépe,“ pohodil hřebec hlavou, klepy se mu zdály příliš malicherné.

„Očekával jsem něco podobného,“ přikývl klidně Čaroděj. „Příště se mohou spojit proti tobě a vydat se na lov!“

Glag udeřil kopytem o práh.

„Pozor na slova!“

Ema je poslouchala jen na půl ucha. Stála v chodbě a v ruce svírala luk. Jako ve snách založila šíp, jeho hrot se matně leskl v mžourajícím světle osiřelé žárovky.

Připadalo jí to nesmyslné, nemohlo to být tak jednoduché. Zrak upřený do zad jeho vysoké postavy a ruce chvějící se nejistotou.

„Střel!“ zašeptala naléhavě Eryn. Kdyby mohla, udělala by to sama, ale neměla zbraň. A použít kouzlo ohně proti Čaroději? V kouzlení byla horší. Jediná šance toho okamžiku byla vložena do luku a Ronwain. Jenže ona to nedokáže. Vždyť jejich loutková vlákna svírá právě Čaroděj. Mohou udělat jen to, co po nich chce!

„Střel,“ zašeptala zoufale. I vyslovit to bylo tak těžké.

Ema držela natažený luk a ruce se jí začínaly chvět. Nemůže. Nikde v celé její arogantní duši není dost sil na něco podobného.

„Střel!“

Čeká ji Čarodějův trest, ponižující a konečný. Dlouhý, pomalý trest, než jí vpíchne morfium. Nikdo ze strašidel se za ni nepostaví. Čaroděj ji vlastní!

Uvolnila sevření a šíp proletěl vzduchem. Automaticky mátlá po dalším, natáhla a vystřelila. Druhý, třetí a čtvrtý.

Teprve pak se skácel k zemi.

Glag zvedl hlavu a chodba vzplála hrůzou. Upustila luk, když se přikrčila k zemi. Vlákna snu jí vnikla do úst, dusila ji.

Stojící Eryn se zatřátlými pěstmi a zrakem upřeným do země vykřikla:

„Myslely jsme, že to chcete!“

Snění povolilo své sevření a uklidnilo se. Oči Glaga pomalu chladly, jak sklonil hlavu k bezvládnému tělu Čaroděje. Nová situace měla v sobě aspekty, jež se mu mohly hodit.

„Naložte MI jej na hřbet!“ vycouval opatrně z chodby a rozhlédl se po nočním lese.

Ema se zvedla a trochu překvapeně hleděla k bezvládnému tělu. Zastřelila jej, nakonec to dokázala. Za to všechno, co jí udělal.

„Střípek,“ zašeptala Eryn a rozeběhla se k nehybnému tělu.

Ema otevřela přístěnek a ukryla v dlani drobný úlomek zrcadla. Umlčela jeho duhovou záři dříve, než si jej mohl

Glag všimnout. Jak s Eryn vytáhly tělo ven, vhodila mu jej za košili.

~ ~ ~

Bylo v tom cosi děsivého, porušit přímý rozkaz Čaroděje. Jeho přízrak se pořád vznášel kdesi v jejich hlavách, když vstoupily do laboratoře v hodinu, kdy je pozorují jeho kamení služebníci. Pokud se vrátí, potrestá je.

Haide a Lilu se rozhlédly opatrně po sloupech z pokřivených těl, než přešly ke stolu. Vedle vodní lázně se zrcadlem byla druhá. V ní ležela dokončená konstrukce masky, napůl ponořená se na několika místech leskla tenkou vrstvou ledového zrcadla.

Ale Haide více zajímaly záznamy. Výpis protilátek se rozrostl o několik desítek dalších pokusů, bohužel mezi nimi nebyl žádný pozitivní. Bylo v tom cosi konečného, Čaroděj byl rychlejší.

Jedinou, i když slabou naději dával jeden z preparátů, u něhož byla poznámka: *Zpomaluje průběh.*

Haide jej našla mezi několika lahvičkami na stole a sebrala.

Na truhle u zdi ležela chybějící kniha z knihovny a klíč od zakázané cely A13. Kniha měla v sobě dvě záložky. První se týkala Světloplacha. Část byla záramovaná červeným inkoustem.

„Tento velmi vzácný tvor noci nežije ze světla, ale ze tmy. Pokud je vystaven světlu, slábne a ztrácí svou sílu. Tma a její pochybná energie strachu a smrti je jím naopak transformována v životní sílu. Má plnou imunitu vůči

většině temných schopností a prokletí. Jeho krev je vzácným prvkem užívaným ke stabilizování temné síly i jako složka protijedu.“

Druhá ledového světa. Některé věty byly podtrženy.

„Severní svět je jedním z původních, počátečních světů. Pro ně jsou charakteristické silné inkarnace, které se dají inteligencí zkrotit či ovládnout a pro které je typická nekonečnost, absolutnost, se kterou se vracejí znovu a znovu. To je předurčuje jako dokonalé matérium pro mnohá bádání a tvorbu. Ale zároveň je výsadou mistrů zpracovávat něco podobného, neboť i drobná chyba vede ke katastrofálním důsledkům.“

Položily knihu zpátky, ale klíč si vzaly. Lilu zavedla Haide dolů do sklepení věže k zakázané cele. Zámek dveří byl namazán a šel hladce, v poslední době jej někdo často otevíral. Opatrně nahlédly dovnitř. V kamenné cele, na močí páchnoucí slámě napůl visela Tanečnice. Řetězem připoutaná za ruku ke stěně nejevila známky života, její tělo neslo stopy dlouhého mučení. Vedle ní stál složitý přístroj klapající v pomalém tikotu hodinového mechanismu. Tento drobný orloj připomínal lékařský stroj šíleného vynálezce. Tanečnice s ním byla propojena pětící hadiček, jejichž konce byly vbodnuté do jejího těla.

„Sined?“ zašeptala vyděšeně Lilu.

Haide se k ní sklonila, dýchala. Rychle jí uvolnila pouta a položila na zem. Pak zhnuseně vytrhla hadičky a odhodila je od sebe. Ty se krátce svíjivě zmítaly, než se zasunuly do nitra přístroje.

„Co po tobě chtěl?“ zeptala se a přitom prohlédla její zranění. Nebyla smrtelná, spíše promyšleně bolestivá.

„Dům tisíce zákoutí,“ zašeptala Tanečnice a její zrak se upínal k osvětlenému obdélníku dveří. „Bažiny smutku... klíč utopený pod křížem.“

„Musíme ji vzít do divadla,“ zašeptala Lilu. Haide přikývla.

~ ~ ~

Eryn odměřila podíl připravené protilátky a pohlédla k Ronwain. Čaroděj nezanechal dávkování, stejně tak nemohl preparát odzkoušet. Prodloužení jej nezajímalo, byl to jen jiný druh negativního výsledku.

Ema si vyhrnula rukáv a páskou zaškrtila ruku pod ramenem.

„Ráno uvidíme,“ zašeptala k ní povzbudivě. Pak sevřela rty a zavřela oči. Neznámá látka se smísila s její krví.

Menší podíl vpíchli Lilu a třetí část Světloplachovi. Lék, který mu zatím podávaly, nemoc nezastavoval. I když mu to neřekly, měly pomocnice obavu, že Čaroděj směřoval v jeho případě k jinému, jim neznámému cíli. Jeho nakažení plánoval. Jen k tomu došlo dříve, než to mohl udělat sám.

Nikomu nebylo do řeči. A-Shed ležící uprostřed ještě nenabyl vědomí, ostatní se vyrovnávali se strachem, co se stane. Ema se stáhla ke zdi a mlčela. Chtěla se rozloučit, kdyby to nefungovalo, ale neměla na to sil. A při tom ji to mrzelo.

První příznaky se dostavily po necelé hodině. Nekontrolovatelné dávení a bolestivé křeče.

Kapitola IX.: Vánoční hvězda

Bylo vánoční ráno. Ema stála pod sprchou a smývala ze sebe zápach potu a na tráveného jídla. I když nevolnost ještě neustoupila, vrátil se jí barvocit. Začínal další den.

Čaroděj byl mrtev a Rabble nepřítomen. Navlékla si košili a odemkla pokoj F01. Očekávala nejhorší, ale Jeremy žil. Byl na tom viditelně špatně a Ema jej vzala do náruče a přenesla na ošetřovnu. Opatrně jej položila na káru, aby se jí sama nedotkla, a namíchala lék. Ale chlapec jej vzdorovitě odmítl spolknout. Pral se. Rozhodně jej přimáčkla k vozíku a vpravila do něj substanci násilím.

„O co se snažíš, ten patří mně!“ zašeptal vozík.

„Nepatří!“ odpověděla mu sebejistě.

„Chtěl bych létat,“ zašeptal Jeremy unaveně.

„To nejde,“ políbila jej na tvář.

„Chtěl bych létat, prosím,“ natáhl ruku toužebně zpátky k cele.

„Když budeš brát hezky svůj lék, můžeš letět,“ zašeptala a usmála se. O Vánocích by se měly dostávat dárky.

„Opravdu? Slibuješ?“ Hoch se na ni podezíravě díval.
„Tak já budu brát lék,“ přikývl.

„Venku je zima, nejdříve musíme pro tvou košili,“ rozhodla a odvedla jej zpátky na F01. Hoch dostal strach, že jej zase zamkne a svůj slib nesplní. Vždyť už byla skoro dospělá a ti sliby neplní. Ema zvedla jeho košili a ze svého srdce vyj mula předito snu. Lehkým pohybem jej vpletla do bílého plátna.

„A teď musíš uvěřit, že mám křídla, Jeremy,“ usmála se a pomohla mu do košile. A jak si ji oblékl, spatřil hoch namísto Emy bledou Meluzínu.

„Máš křídla!“ rozzářily se oči chlapce.

„Tak tomu pořád věř!“ přikývla a rozepjala bílé perutě.
„Jestli se nebojíš, tak to zkusíme,“ sklonila se a natáhla k němu ruce. Nadšeně jí vběhl do náruče.

Venku několikrát mávla naprázdno, aby dostala jistotu, a pak se odrazila. Chlapcův nadšený výkřik splynul s jejím šťastným smíchem. Stoupali vzhůru a sněhové vločky vesele tančily okolo. Byla svobodná a volná. A smějící se chlapec v její náruči snil svůj nejkrásnější sen. Přediva snu se od něj odmotávala s lehkostí barevných pentlí rozpadajících se v duhové motýly.

„Poletíme ke hvězdám,“ křičel chlapec vesele. „Poletíme do nebe!“

Přikývla. Byla šťastná a svět snů jí patřil. Byla šťastná jako podvrženec Ronwain, neboť uměla plnit kouzelná přání.

~ ~ ~

Uložila prochladlého Jeremyho zpátky do postele. Letěla dlouho, cítila únavu v plicích i pot po celém těle. Cítila bolest v křídlech, stará zranění se otevřela a trochu krvácela. Ale to nebylo důležité, krev i pot se daly umýt. Ale pulzující slunce snění v jejím srdci zůstane.

~ ~ ~

Celé poledne si pak hrála s Rémym i trucovitou Hillary. Za Jeremym došla až po obědě. Jeho stav se znovu zhoršil. S obavou zavolala Eryn a Haide. Ale ani jedna nevěděla, jak mu pomoci. Další dávku léku mu nemohly podat dříve než zítra. Nakrmila jej a zpívala mu, dokud neusnul. Teprve pak odešla do jídelny, kde ostatní strašidla pekla placky. Krvepírko přinesl mouku a med, jak slíbil. A Čaroděj tu již nebyl. Pekli pro sebe. Ema si vzala první dvě placky a sešla dolů do divadla. Doufala, že A-Shed bude konečně vzhůru, ale nebyl. Tak jednu položila vedle něj a s druhou se rozeběhla za Jeremym.

Ten však již nežil. Zabalila jej do prostěradla a odnesla do chladného přístěnku. Nechtěla s nikým mluvit, jen zůstat sama. Tak sešla do divadla a tam se skryla za oponu. Plakala a nenáviděla se.

Ostatní přišli až po večerce. Přinesli uplakané Emě několik placek a dárky k Vánocům. Perleťový knoflík od Eryn a modrý provázek od Bo.

Krvepírko stál na trůně a vše sledoval.

„Je na čase hrrrát,“ zakrákal a rozhodil lístečky rolí. Eryn vzala dva a jeden vtiskla Emě. Nechtěla nic, přesto jej rozbalila. Bylo na něm slovo *Oslík*. Přikývla, snad se i trochu usmála. V divadle ožíval Betlém. V jesličkách ležel

malý Ježíšek hraný Haide. Nehybný A-Shed měl roli tří králů. Marie připadla Světloplachovi a Josef Bo. Stáli tam a šťastně se objímali nad svým narozeným děťátkem. Eryn jako Ovečka ležela vedle Oslíka Ronwain. Lilu byla hvězda zvěstující zrození mesiáše. A Krvepírko poletoval nade všemi jako anděl. Anděl, z jehož křídel se na všechny jako požehnání snášely kapky jeho krve. Pokřivený Betlém šíleného sanatoria.

~ ~ ~

Bylo před půlnocí. Strašidla seděla spolu na střeše, kam se dostala pomocí Komínového antiku a vikýře. Zelený skřítek Bo hrál na housle. Stál na lávce u komína a tóny jeho kouzelných houslí stoupaly vzhůru k temnému nebi. Smutné tóny pro rozloučení s těmi, kteří odchází. Ema cítila, jak jí tóny vstupují do těla a dotýkají se snů, jež jí Jeremy zanechal. Chtěla mlčet, ale nemohla. Měla v sobě příliš smutku a housle zněly tak žalostně. Tiše se zvedla a začala zpívat. Zpívala o létání a andělech. O svobodě a volnosti. Zpívala pro chlapce, který odešel. Znovu plakala do tónu houslí. V tom pláči zpívala a její smutek byl najednou čistší. Už nehledala vinu, jen rozloučení.

Haide sedící na kraji střechy ji sledovala se zalíbením. Milovala její zpěv, její pohled i vzácný dotek.

Když Ema utichla, umlkly i struny. Noc utonula v tichu a kouzlu té hodiny. Nikdo neměl odvahu promluvit nebo se pohnout. Jen Ronwain se postavila a naposledy pohlédla k jasně zářící vánoční hvězdě nad lesem. Pak slezla k vikýři a vrátila se do šera bloku F.

Eryn si přála sedět před hořícím krbem a sledovat plameny. Haide se nabídla, že ji doprovodí. Jediný krb, o němž věděli, byl v laboratoři Čaroděje. Ale když vylezly z Jonáše, přivítal je neobvyklý chlad. Dva kamenní hlídači u schodiště do věže již nestáli na svých podstavcích. Leželi přede dveřmi, mramorová těla rozsápaná. Haide opatrně přišla blíže a nahlédla do hlubokých ran. Třpytil se v nich led. Dveře do věže někdo rozbil a schodiště do laboratoře pokrývala jinovatka.

O patro výš bylo dílo zkázy ještě výraznější, sloupy z pokřivených těl skřetů zbořené a torza kamenných údů i hlav ležela rozházená po celé místnosti. Dominantou prostoru se stalo ledové zrcadlo uprostřed stolu. To z něj vyzařovala smrt a zkáza.

„Rozdělám oheň,“ navrhla Eryn a vyrazila ke krbu. Ale všechno dřevo bylo promrzlé, stejně jako i krb.

Citlivé smysly Haide varovně protestovaly. Že zrcadla měla vždy strach, stejně jako ze svého obrazu. Můry neměly rády svůj odraz. Rozhlédla se nejistě okolo, když ji upoutaly Čarodějovy účty. Pročítala je již dříve, ale najednou měla dojem, že jí něco uniklo. Našla to hned na druhé straně.

Účet číslo 358 Černému jednorožci Glagovi za dočasné otevření brány ledové hvězdy dvacet kroků od sanatoria vyplaceno v energii snu 5 štůček.

Účet číslo 359 Dranatovi...

Z rozrušení si ani nevšimla, kdy zvedla ze stolu Čarodějovu masku. Jen pár kroků do lesa byla země, kde mohli znát lék.

Nejistě pohlédla na chladný předmět v prstech. Celý vnější povrch masky pokrývalo zářivé zrcadlo z ledu. Ohlédla se po Eryn zkoumající krb. Její smysly varovně protestovaly. POLOŽ TO!

V poznámkách Čaroděje bylo jeho poslední dílo popsáno následujícími slovy:

Matérium ledového zrcadla je spojeno se světem mrtvých. V tenké vrstvě je z jedné strany kouřově průhledné, ale vzniklý obraz je ovlivněn Zásvětím. Je odbarven a doplněn o přízračné postavy mrtvých a několikavteřinový časový posun vpřed. Stíny pravděpodobného vývoje situace. Pomocí silné sebekontroly může nositel přivyknout rozpolcení vjemu a neustále tak přijímat obrazové informace s krátkým předstihem.

Poslední výtvar mistr Čaroděje. Haide svedla ocenit dokonalé dílo skřítčího umu. Proč jej nechávat v rozbité laboratoři? Rychle skryla masku pod šaty.

Kapitola X.: Tajemství zrcadla

Čarodějův lék přestával účinkovat. Lilu a Světloplach byli první, komu se znovu vytratil barvocit. Ema vnímala blednutí, jež se pomalu zintenzivňovalo. Podle záznamů v deskách se další dávka připravit nedala, byla psaná zkratkami, jimž nikdo z nich nerozuměl. Zbývala poslední možnost, se kterou přišla Haide, nalézt místo, odkud si Čaroděj zrcadlo přinesl.

Do rozednění chybělo ještě několik hodin, když se rozbité dveře bloku F pootevřely a teplé světlo lampy ozářilo nejbližší okolí. Jako první vyšla Eryn. Pohlédla na hvězdu zářící skrz černé větve opadaných listnáčů.

„Dvacet kroků?“

Ronwain přikývla. Postavila se čelem ke hvězdě a vyrazila do tmy.

„Jedna, dva, tři...“ Hlasitě počítala každý krok, který zanechala v mělkém sněhovém poprašku. Druhá šla Eryn se světlem. Za ní Lilu a Haide. Světloplach kráčel poslední a držel se mimo oslepující záři lampy.

Les si jich hned všiml, ale byl opatrný. Ještě nikdo jím nekrácel tak přímou cestou.

„Deset, jedenáct, dvanáct...“

Nevypadali ztraceně ani vystrašeně. Naopak, šli rychle a přímo do nejhustšího křoví.

Ale hlad byl větší než opatrnost. Nasytit se může jen jeden, ten první.

„Osmnáct, devatenáct...“

Slova i kroky utichly. Les znovu vyčkával. Jen hlad trval.

~ ~ ~

Ronwain klouzala po zasněženém svahu do údolí. Sníh se jí nahnul za tenkou košili i do bot, zalepil jí oči a vnikl do úst. Konečně se pád zastavil a Ema si protřela oči. Nedaleko hořel oheň. Zvedla se a oklepala ze sebe sníh. Bílá sokolice Nianda ji klouzavě obletěla a usedla na zápěstí. Byla nepříjemně ledová noc a nikdo z nich neměl zimní oblečení. Ale Ronwain chlad nevnímala. Byla Meluzína a podobný svět byl jejím rodištěm. Než utekla a matka za ní poslala zabijáka.

Opatrně přešli na dohled k ohni a Haide vytáhla Čarodějovu masku. Skrz ni pohlédla dopředu.

„Podívejte, co má!“ ukázala k ní vyděšeně Lilu.

Ema se otočila a spatřila zrcadlovou masku.

„Kdes to vzala?“

„U Čaroděje,“ pokrčila rameny dívka můra. „Nebude ji potřebovat.“

„Dej to sem,“ sebrala jí masku Ronwain. „Ještě tě neznáme, kdo ví, co jsi zač. Ani nevíme, co ta věc umí!“

uvázala si masku k pasu a pohlédla zpátky k ohni. Haide se na ni usmála. Nechala by jí cokoliv.

U ohně seděl drobný mužík s tváří trochu připomínající krysu, ale vůbec se nezdál nebezpečný. Slyšel jejich kroky dříve, než se vynořili ze tmy. Čekal, až je ozáří třepotavý plamínek.

„Rat-si ... cizinec?“ zeptal se. Mluvil směsicí místního jazyka a všeobecného, který se používal v lese. Ze strašidel jej uměla trochu jen Lilu. I pro ni ale bylo těžké vše pochopit a přeložit. „Rat-lung,“ ukázal domorodec na sebe. Přikývla a ukázala okolo s otázkou v očích.

„Or-lung.“ Mluvil s potlačeným R vysloveným bez dotyku patra. Opět přikývla a ukázala na vánoční hvězdu, která je sem přivedla. Dál zářila před nimi nízko nad obzorem.

„Tar-lung-ga ler-den-ling... mnich,“ zkusil osvětlit. „AGhe ghe-ling loir-ler... hmmm... cesta.“

„Co říká?“ obrátila se Ema k Lilu.

„Hvězda je cesta k mnichům,“ odpověděla Lilu první, co ji napadlo.

„A zrcadlo? Říkala jsi mu o něm?“ zeptala se naléhavě Meluzína.

„Nevím, jak se řekne zrcadlo,“ pokrčilo děvčátko rameny. Ema zvedla masku a ukázala na její povrch. „Hledat tohle!“

Lilu to zkusila přeložit.

„Chtít vědět o toto!“ I ona ukázala na masku.

Ale domorodec se odtáhl a jeho pohled přestal být přátelský. Prsty načrtl ve vzduchu znamení a levačkou stiskl amulet, který mu visel na krku. Pak horlivě kývl.

„Tar-lung-ga Ler-den-ling,“ řekl rozhodně a rukou zašermoval ke hvězdě.

„Mniši!“ zvedla se Lilu a pohlédla k hvězdě. Ema přikývla a vyrazila sněhovou plání za zářícím bodem. Sledovala to znamení na obzoru a bílá sokolice jí létala nad hlavou v širokých kruzích. Její ostrý zrak bedlivě propátrával okolí. Táhlým křikem upozornila a sklouzla více vpravo, kde zahlédla tmavou linii. Ema ji následovala a krátce se odklonila od směru hvězdy.

Byl to vysoký násep z kamení. Táhl se jak hradba z jihu na sever za hvězdou. Ale před čím by někdo tvořil několikametrový val, když by jej nebránil? Vyšplhala na něj a překvapeně pohlédla před sebe. Vítr zavál druhou stranu vysokou závějí sněhu, ale na horní plošině valu ho nebylo více než několik centimetrů. A tak sníh nemohl zasypat ocelovou linii železničních kolejí. Kopla do masivního šroubu na dřevěném pražci, jestli se jí jen něco nezdá. Ale byly stejně skutečné jako vše ostatní okolo.

Pohlédla na sever ke hvězdě a vydala se po nich dál. Promrzlá Eryn vyšplhala s ostatními na násep a pohlédla směrem k severu. Jak to může být daleko? Přitáhla těsněji snění a vytvořila z něj teplo. Dodalo jí zlatavý nádech a spokojený úsměv ve tváři.

Lilu a Světloplach šli jako poslední.

~ ~ ~

Po několika hodinách chůze se ze tmy vynořil mohutný stín parní lokomotivy, ztichlý a nehybný. Sníh pokrýval její nástavby i boky. Z návětrné strany byla zavátá. Z druhé strany pak ozařovalo sníh příjemně oranžové světlo

vycházející z roztrženého parního kotle. Ema sklouzla po náspu, aby ji obešla. Za lokomotivou stála celá desítka vagónů a nad posledním z nich visela jasná hvězda. Přišla blíže k zubatému otvoru a pohlédla dovnitř. Nejblíže zářila obrovská lampa a za ní pokrývaly prostor bílé koberce s tmavým tenkým vzorem. Uvnitř seděl stejně drobný domorodec, zabalen do tlusté bílé tkaniny.

„Tar-lung-ga?“ optala se Ema. Mnich přikývl a naznačil ať vstoupí. Něco jí říkal, ale nerozuměla mu. Jen pokrčila rameny a počkala na ostatní. Teprve když se ohřáli a dojedli skromné pohoštění, začala složitá a lámaná domluva s mnichem. Hned ze začátku se dozvěděli, že zrcadlo Tar-su pochází opravdu z tohoto světa. Ale detaily byly pro jazykové odlišnosti nejasné. Nakonec pochopili něco o tom, že zrcadlo stvořil tvor Tar. Když se však začali ptát po léku, rozmluva se zkomplikovala. Mnich se odmítl bavit s nakaženými. Označil je za *Klor-su* a s tím je nadále ignoroval. Když začal ignorovat po Emě i Lilu, muselo se vše překládat ještě s pomocí prostředníka. Přes neustálé opakování se dostávali pořád k tomu samému. Lék není. Tar je inkarnace smrti, Klor-su. Jediným úspěchem bylo, že mnich požadoval zrcadlo zpět a byl ochoten si pro ně dojít. Ale dokud nenalezli lék, nechtěli se vydat zpět. Museli nalézt toho tvora. Kdo jiný by měl znát protilék než původce sám?

Následovala další série pokusů o domluvu, která skončila překvapivým závěrem. Mnich ukázal za lokomotivu.

„Tar klor loir-ler! A-ghe!“

„Tar je zde, pod hvězdou!“ přeložila nejistě Lilu. Ema přikývla a zvedla se. Vylezla z vlaku a vyrazila po náspu.

Vzápětí její skřítcí duše zachytila šepot, pláč a přísně řvané rozkazy. Zastavila se a opatrně pohlédla k ztichlému vlaku. Byl plný stínů a přízraků minulosti. Něčím jí připadal povědomý, možná jej jako člověk viděla v nějaké knížce. Zvuk větru se jí míchal s klapotem kolejí. Zvedla hlavu, skrz zamrzlé okno zahlédla bohatě zařízený salón. Na jeho stěně visela obrovská vlajka. Na rudém poli bílý kruh a v něm černá svastika. Dva vagóny pro důstojnictvo a dvacet pro dobytek.

„Co je?“ optala se opatrně Haide. Měla o Ronwain starost. Najednou vypadala tak vyděšeně a zranitelně. Ten pohled se dotkl jejího srdce a vehnal krev do spánků. Tělo jí sevřel zmatek a nejistota. Raději uhnula pohledem k nedaleké hvězdě.

„Nic,“ odpověděla Meluzína. I oni museli slyšet hlasy a vzpomínky minulosti. Prošla podél celého vlaku až k poslednímu vagónu. Ničím se nelišil od ostatních, snad jen tím, že jeho vrata byla pootevřená.

Vyšplhala nahoru a nahlédla dovnitř. Mysl hned zaplavila pradávna síla konce a zmaru. Chlad pronikající do citů a vzpomínek, zmrazující naději. Ta síla deformovala prostor v neskutečně velký a klaustrofobicky stísněný zároven. Ronwain se několikrát nadechla, aby se vyznala v zahlcených smyslech. V zadní části spalo cosi obrovského bez pevného tvaru. Mrazivá sněhová bouře koncentrovaná do jednoho místa, uprostřed kterého zářilo několik ledově chladných krystalů. Rozeznávala kusy ledu, kamene, bílé srsti, ale žádný přesný tvar. Ani citlivost skřítcích smyslů neměla schopnost uchopit jeho obraz.

Ronwain sklopila pohled blíže, aby uklidnila znejistěný žaludek a rovnováhu.

Krok od ní leželo mrazem zkamenělé tělo. Nemělo hlavu, přesto připadalo Emě něčím blízké. Cítila silné pouto krve. Někdo z jejího rodu? Někdo z rodiny? Zbroj lemovaná bílou kožešinou skrývala ženské tělo. Dotkla se jej a mrtvé obrazy z něj v panice utekly do jejího podvědomí. Jen krátce zahlédla bílého koně, Bojiště a tenkou perleťovou dýku. To lidské tělo kdysi vlastnila.

Zvědavě zvedla vedle ležící modrobílou masku bez očí a přiložila si ji ke tváři. Ostatní překvapením vyjekli. Ema před jejich zraky zmrzla.

„Ronwain?“ zašeptala zbytečně Lilu.

Haide přiklekla k ní a opatrně se dotkla ruky. Jako by sáhla na sochu vysekanou z ledu. Così uvnitř její duše teskně zabořilo. Měla ji ráda víc, než si myslela.

„Ronwain,“ zašeptala prosebně.

„Třeba ji probudí polibek,“ navrhl Světloplach.

Haide pohlédla k nim a pak zpátky k nehybné Meluzíně. Obličej jí zakrývala maska, a tak rty přitiskla k její tváři. Cítila, jak se jí srdce zběsile rozeběhlo a zrudla v obličeji, přesto ji dál líbala. A duhově ledový střípek, razící si cestu k Eminu srdci, roztál.

~ ~ ~

Ledem pokryté stěny vagónu zmizely. I ledové pláně za nimi. Jediné, co Ronwain vnímala, byla tma. Stála v neproniknutelné temnotě, ale nebyla sama.

„Kdo je tu?“ zeptala se opatrně.

„Já, Tar, LeDová smrT.“ odpověděl hlasem pukajícího ledu.

„Ty jsi tvůrce zrcadla?“ Do otázky vložila zbytečně moc arogance, ale ignorovala to.

„Ano, ZrcaDlo je sTVořeno z mých slz!“ líně odpověděl hlas.

„Jak se dá zbavit nakažení!“

„SMrtí!“ odpověděl klidně mráz.

„Nic není absolutní,“ odporovala mu Ema přesvědčeně.

„Já ano! JseM smrT, koneC všeho. Pocházím z PočáTku TohoTo svěTa. Jen máloco zde je sTarší než já.“

„Jen ležíš a nic neděláš.“

„TaK. Již Po léTa jen sPím.“

„Proč?“

„Můj lov sKončil. Před leTy jsem ZTratil sToPu a vrátil se zpět sem. Do své zeMě. Kdo jsi Ty, že jsi se oDvázila rušiT mne v mém sPánku?“

„Jsem Ronwain, to mrtvé tělo před tebou, to jsem byla já.“ představila se.

„RaT-wain?“ Ta chladná otázka měla v sobě překvapení.

„Ronwain,“ opravila jej.

„Tisíce let jsem tě Pronásledoval a šTval. Tebe i tuláka. Tisíce leT, než jsem udělal chybu a ZTratil Tvou sToPu. A ty jsi teď Přišla za mnou?“

„Chceš mne zabít?!“ zeptala se.

„Chtění je pro lidi. Já To udělám!“ zašeptal on.

„Tak pojď! Skonči to hned!“ křikla do tmy. Zkusila nahnátnout nějakou zbraň, ale neměla u sebe luk jako ve vagónu. Neměla u sebe nic.

„JeN si těch Pár Dní užij. Miluj se s ním, naPosleDy ve své exisTenci, princezno TéTo země. Ale nezaPomínej, že jDu Tvou sToPou.“

„Jen si To zKus!“ křikla nenávistně.

V nicotě jeho snu si sáhla k tváři a uchopila masku. Strhla ji z obličeje a temnotou proniklo světlo odražené od sněhu okolo. Byla zpět ve vagónu.

Haide se šťastně usmála. Probudila ji.

Ema si mlčky přivázala modrobílou masku vedle Čarodějovy a strhla z mrtvolý bílý kožešinový plášť.

„Co to děláš?“ zašeptala s odporem Lilu. „Okrádáš mrtvolu?“

„Ty věci mi patří,“ odsekla Ronwain arogantně.

„A lék?“ ustoupilo děvče o tři kroky dál.

Ema pokrčila rameny.

„Neexistuje!“

Kapitola XI.: Legenda

Válečník prošel ztichlým blokem F a sestoupil do sklepení. Již třetí den střežil ticho. V divadle vyšplhal na jeviště a usedl čelem ke dveřím.

Chybělo mu mnoho vzpomínek. Nevěděl, co se stalo v posledních dnech, ale měl neodbytný dojem, že dříve nebyl sám. Nevěděl však, jestli to není jen jeho představa. Třeba byl vždycky sám.

Tanečníci, která nepromluvila ani slovo, nepočítal. Její prací bylo starat se o pacienty, jeho hlídat divadlo.

Seděl v tiché místnosti a pohrával si se zvláštní vzpomínkou. Byla velmi stará a osobní. Tehdy byl s dívkou, útlou bledou dívkou, a miloval se s ní pod polární září. Kdysi dávno byl šťastný. Možná byl odsouzen k věčné samotě zde pro to milování.

~ ~ ~

Mnich z Orlungu, přivedený strašidly, opatrně posbíral všechny střepy z přístěnku a zabalil je do kožešiny. Rozhlédl se okolo, než se se zamračením otočil k Haide. „Ling. A-Rat Tar-Su?“

„Co říkal?“ obrátila se Ema k Lilu.

Děvčátko jen pokrčilo rameny.

„Nerozuměla jsem mu. Mluvil jejich jazykem, ne všeobecným.“

Ema se skrčila k mnichovi a naléhavě ukázala na kartotéku.

„Ještě tam jedno!“

„STŮJTE! Kdo jste?“ zašeptal válečník stojící jim v cestě uprostřed chodby. S podezřením si je prohlížel, nevypadali jako pacienti. Byli to podvrženci.

„A-Shede,“ unaveně vzdychla Ema, „my sem patříme. Tak toho nech!“ Kývla na mnicha a odvedla jej do kartotéky. Tam předem vzdala nějaké vysvětlování, jak funguje Jonáš. S poklonou jej zvedla ze země a protáhla do Akademie. Haide s Lilu je následovaly.

Tiše prošli okolo roztrhaných soch a vystoupali po schodech. Jediný, kdo nejevil známky neklidu, byl mnich. Několikrát obešel zrcadlo a pokýval hlavou. Ze svého zavazadla obřadně vybalil kus srstnatého pergamenu a usedl na podlahu. Ukázal na kresbu. Ta znázorňovala kruh, uprostřed něhož byl jednoduchý obrys šelmy a člověka, vzájemně propletené. Okolo středového kruhu se pak odvíjela spirála znaků.

„A-len Se-len Tar,“ pronesl mnich slavnostně.

Lilu si ujasnila několik slov a pak to přeložila.

„Chce nám vyprávět legendu o Tarovi.“

Usedli okolo mnicha a Ema si pečlivěji prohlédla kresbu. Znázorňovala útlou dívku a šelmu Tara.

„O-o-se ake rat Or-lung. O-rat so-lur-lung sha-ghe shalir Rat-wan,“ zašeptal mnich dramaticky.

„Kdysi dávno, na počátku věku světa Or-lung, žila vládkyně Polární záře – ledová královna. Ta měla jedinou dceru, zpívající vítr – Rat-wan. Jejím otcem bylo samotné slunce. Ale jednou přišel do té země cizinec a vyprávěl princezně o dalekých krajích. Rat-wan zatoužila po těch místech a opustila svou zemi s tulákem.

Ledová královna se rozzlobila, Dala ji pronásledovat žoldáky. Pak ji dala hledat obchodníky. Nakonec jí dala vládu nad světem. Ale Rat-wan se nevrátila. Svět na ni zapomněl. Muži i ženy zapomněli. Bílí vlci zapomněli. Pro svět se stala cizincem, zapomenutá, Rat-Waln.

Zůstala jen jako symbol touhy. Nepolapitelná a nepochopitelná.

Po několika letech porodila královna syna noci. A jemu přikázala přivést nazpět právoplatnou dědičku trůnu. Ale Tar nebyl mužem ani ženou. Byl šelmou. A Tar se nechtěl sklonit před vládou své sestry. Nechtěl Rat-waln přivést, nýbrž zabít A tím se stal inkarnací smrti. Lovcem lovců. Tar ještě pořád hledá Rat-waln. Až ji nalezne, možná usmrtí touhu světa Or-lung. Možná sežere touhu světa Or-lung. A poté snad konečně opustí ledový svět a odejde za královnou.“

Mnich se zvedl a vyklepl zrcadlo na kožešinu. Opatrně do něj tůkl nožem a střepy zabalil.

„Smrt se bojí ohně srdce,“ pronesl na rozloučenou a vydal se zpět. Čekala jej dlouhá cesta.

„Co to říkal?“ zeptala se Ema.

Ale Lilu pokrčila rameny.

„Něco o tom, že smrt bude pozřena ohněm v člověku.“

~ ~ ~

Ema s A-Shedem seděli sami v divadle a hlídali. Bylo toho tolik, co mu chtěla říct, ale nemohla.

„V ledovém světě je šelma – zabiják. Jde naší stopou již po mnoho let. Co jsem s tebou... spolu...“

Umlkla. Jak mohla říct, že k sobě patří tak dlouho?

A-Shed s mečem na klíně mlčel. Před očima znovu spatřil polární záři a jejich nahá těla, na která dopadal sníh. Před tisíci lety se milovali. Bylo to tak dávno, že na sebe nakonec zapomněli. Jen láska, tichá a nesmělá, zůstala uvnitř jejich skřítčích duší. Některé věci se ale nedají vyslovit.

Ronwain položila před sebe několik šípů a luk. Cítila smutek, že to vše má skončit. A pak sáhla k pasu po masce a přiložila ji k tváři. Světla okolo se zdeformovala a spatřila ledem pokrytý vagón.

„Blahopřeji, našel se blázen, KTerý se Do Tebe zamiloval a přiTom To není Tulák. Ta dívKa zlomila mé proKletí zrcadla,“ zavyl chladný hlas.

„Prosím, zapomeň na nás. Nech nás být,“ zašeptala pokorně.

„Nechám,“ usmál se. *„HneD jaK pozřu vaši sílu! Po celá tisíciletí jsem vás pronásledoval a nikdy jsem tě nechytil. STokrát jsem sTál proti němu a bojoval s ním. Svět okolo se měnil, ale náš zápas zůstával. A pak jsTe přijali přerazení. STopy mizely a zase se vracely. Zkomplikovali jsTe můj úkol a já se posTaral, abysTe se*

míjeli. Od přerození jsTe se neseTkali v jednom čase. Dítě a sTařec, Dívka a malý chlapec. Po sTaletí až do dneška. Ted' jsTe zase spolu, než přijdu.“

„Zůstaň tam, kde jsi!“ přikázala mu s hrozbou Ronwain.

„Nenechám si PoroučeT oD někoho, KDo je menší a slaBší!“

„Jsem starší!“

„ODKDY mlaDší braTři Poslouchají?“ vysmál se Tar.

„Měli by, jinak špatně skončí!“ odušila Ema temně.

„Nejsem člověK, jako AnDrew. SKončí To, alespoň jeDen z nás Dvou!“

Ema si strhla masku a chlad zmizel.

Pohlédla k A-Shedovi, mlčenlivému válečníkovi střezícímu divadlo. Milovala jej? Nebyla si jistá. Potřebovala více času, aby pochopila pro ni tak nový cit.

~ ~ ~

Bylo tmavé ráno, když v patře zarachotila mříž výtahu. Ten lomoz probudil pomocnice. Jediný, kdo používal výtah, byl Čaroděj a doktor Rabble. A ony zaspaly budiček.

Počkaly, až se výtah rozjede, a vyběhly probudit pacienty. Výtah dole zastavil, ale o několik vteřin později se rozjel zpět nahoru.

Do chodby z něj nejistě vystoupila cizí patnáctiletá dívka v bílé košili. Vyděšeně pohlédla na Emu a pak se otočila zpět. Za ní stál doktor Rabble a měřil si pomocnici přísným pohledem.

„Může mi tu někdo vysvětlit, proč se nedodržíte denní řád?“ vyštěkl rozčileně.

„Nešla elektřina,“ zašeptala Ema.

„A co je horší, někdo poškodil zařízení bloku. Dokonce zamrzla i některá potrubí. Pokud neznáte viníka, budeme muset vymyslet, jak škodu nahradíte!“ ignoroval její odpověď doktor vedoucí svůj výhružný monolog.

„To způsobil doktor Aubrey. Nevíme proč!“ odpověděla rychle pomocnice a sebrala tím Rabblovi všechny další argumenty. Krátce, rozčileně zalapal po dechu.

„Přivedl jsem nového pacienta. Pomůžete mi se vstupním testem!“ přikázal jí rozladěně. Ema přikývla a odvedla dívku na ošetřovnu. Rabble vytáhl z šuplíku prázdné desky a na vrchní stranu napsal svým těžko čitelným písmem:

Jméno: Jessica Row

Rozevřel je a zvedl hlavu.

„Věk?“

Ema šťouchla do dívky, kterou mezitím dostrkala na váhu, a ta nejistě odpověděla:

„Čtrnáct.“

„Výška a váha?“ četl doktor kolonky, které pomocnice již dávno znaly z paměti.

„Výška 155 cm a váha 45 kg.“

Ema jí obtočila pas měřítkem a pak změřila délku chodidla.

„Košile M, prádlo M, boty 36.“

„Odeber vzorky moči, krve a stěr sliznice pro vyšetření!“ přikázal Rabble a opřel se o židli.

Ema vytáhla z police skleničku s odměrkou.

„Na moč, tolik!“ ukázala prstem na jednu ze zvýrazněných čárek.

Jessica na ni pohlédla se strachem a studem. Ale Ronwain přísně zakývala hlavou.

„Jak budeš hotová, lehni si támhle,“ mávla směrem k čekající káře. Sama cítila vinu, že ji tak ponižuje, ale uzavřela ji za arogantní povýšenost.

Kára se v slabém přísvitu snění slastně protáhla. Nová oběť do její sbírky.

„Popožeň ji, ať si na ni sáhnu!“ zavržala dychtivě.

Ema ji neokřikla, mlčela.

Celý den šířil Rabble přísný teror. Teprve večer, když odešel, mohly pomocnice vydechnout. Čekalo je jen pár hodin spánku, než s ránem přijde znovu, aby jim dokázal jejich neschopnost.

~ ~ ~

Eryn odemkla svůj bývalý pokoj a vstoupila dovnitř. Těžké rakve rozestavěné do kruhu a vysoké mechanické hodiny.

Poklekla k jedné z nich a přitáhla zkroucená vlákna snů. Skrze sklo sledovala nehybnou tvář Malého prince.

„Bratříčku,“ zašeptala, „přišla jsem pro tebe!“ A pak vstala a zastavila hodiny.

Cosí cvaklo a z úst prince se vyhrnul proud bublin.

„Pusť jej!“ udeřila Eryn do sarkofágu. „Patří mně!“

„TDEN... DJE... MŮJ!“ odpovědělo jí těžce víko.

„Čaroděj je mrtev, jsi zbytečný stroj!“

„ON... DSE... VRÁTÍ!“ odporovalo víko. Eryn vyhrkly do očí slzy a celou silou zalomcovala pákou.

„Nevrátí!“ vykřikla a v zoufalství spletla snění. Místností zableskl výboj, páka povolila a Eryn shodila víko stranou.

Kapitola XII.: Requiem

„Řád je vyvěšen dole, kde si jej může každá z pomocnic přečíst. Do zítra se jej naučíš zpaměti, abys jej mohla dodržovat!“ přikázal jí Rabble a vztekle přibouchl dveře.

„Ano, pane!“ odpověděla pro jistotu dost hlasitě, kdyby ji poslouchal, a rozeběhla se do kartotéky pro složky pacientů. Čekala ji vizita.

Svolala všechny pacienty na chodbu a zkontrolovala, zda stojí na hraně třetího prkna. Teprve pak zatřukala na dveře ordinace.

Rabble vyšel na chodbu a významně ukázal na hodiny na stěně.

„Nedodržela jsi řád o 127 vteřin. O tom si ještě popovídáme!“ Nastoupil do výtahu a ten se rozjel do patra. Ema mezitím vyběhla po schodech a postavila se na kraj řady. Svoji složku otevřenou a otočenou od sebe, aby v ní mohl doktor číst. Jak vystoupil z výtahu, předříkala údaje.

„Ema Hockaday, pokoj F12. Pomocnice. Diagnóza: F31.3...“

„Otevřít ústa!“

Otevřela a Rabble jí necitlivě stlačil jazyk, až jí vyhrkly do očí slzy. Zaťala pěsti a čekala.

„Svléknout košili!“ přikázal.

Rychle položila všechny složky na zem a přetáhla si košili přes hlavu. Chladný stetoskop ji studil na žebrech.

„Otočit!“

Uposlechla a počkala.

„Dobře, další.“

„Marn Mc Kernnit, pokoj F12. Pomocnice...“ předříkala z paměti a rychle na sebe natáhla košili.

„Otevřít ústa!“ přikázal doktor přísně.

Ema srovnala složku a pohlédla na dlouhou řadu pacientů. Nestihne vizitu dokončit dle řádu, dělá to naschvál a svede to na její pomalost. Bezmocně pohlédla na košili svlékající Eryn.

„Ať se něco stane,“ zašeptala zoufale pro sebe. Něco, co ji zachrání! Zatoužila po tom tak úpěnlivě, že ji skoro nepřekvapilo, když o vteřinu později blok F potemněl. Několik pacientů vystrašeně vyjeklo.

„Co to je?!“

„Asi bouře, pane!“ odpověděla dle řádu Ema. Doktor přešel do pokoje a pohlédl na vířící sněh za oknem. Viditelnost klesla, ale bouře teprve přicházela.

„Vizita končí! Na nový rok očekávejte detailní vyšetření celého bloku!“ otočil se k Emě stojící za ním se složkami.

„Pokud se sem zítra nedostanu, neznamená to, že můžete ignorovat řád!“

„Ano, pane!“ přikývla a vrátila se do ztemnělé chodby.

„Vizita končí, všichni zpátky na pokoj.“

~ ~ ~

V divadle na trůně seděl probuzený Malý princ a na jevišti posedávala strašidla. Jen princův drak, Modrásek, chyběl. A Haide, která odešla do knihovny nalézt něco o Tarovi. Měla strach o Emu a chtěla jí pomoci. Milovala ji.

Malý princ se pozvedl nejistě na svém trůně.

„Divadlo se otevírá, requiem pro Čaroděje. Věštete, sudičky, co nás čeká?“

Eryn poklekla před trůn a sklopila oči.

„Mráz!“ zašeptala.

Ronwain poklekla vedle a sklonila hlavu.

„Vše utichne,“ promluvila smutně.

Nemocná Lilu poklekla mezi obě pomocnice. Hlava se jí motala a černé stíny břechtanu tančily před očima. A pak velký stín chladného tvora.

„Přijde Tar a s ním hrůza,“ vzlykla.

A venku, pár metrů od dveří sanatoria, zavyla bouře žalostným zpěvem.

„Lovec lovců přichází!“

Ema ucítila bodnutí pod srdcem a přitiskla si pěst k hrudi. Strachem pobledla a ohlédla se po ostatních. Její tisíce let trvající útěk se přiblížil ke konci.

„Chce jen mě!“ zašeptala napůl pro sebe. Nechtěla být sama. Kdykoliv jindy, ale ne poslední večer.

Malý princ, ještě slabý a bledší než dříve, pohlédl k ní. Každý skřítek se zrodil ze svého příběhu, každý skřítek jej nakonec naplní. Jejich osud se vyprávěl v původních pohádkách, které neměly nikdy dobrý konec.

Šedé oči Emy hleděly se směsicí prosby a tvrdé jistoty, že se jí dvůr zbaví. Vždy zůstala nakonec sama.

„Chce jednoho z mého dvora...“ zašeptal Malý princ. „Dvůr a Divadlo je naším poutem. To nelze zrušit. Týká se to všech!“

A na včera opravené dveře v přízemí třikrát udeřila těžká tlapa. Ledový hlas přinesl pocit mrazu a smrti ze země chladu.

Těžký hlas podobný praskajícímu ledu zavolal do noci:

„NesPi a nemešKej, sesTro má,

Bílý jDe již sPáT!

Je čas hosTům brány oTvíraT!“

Les utichl. Strašidla vystoupila do přízemí. Elektřina ještě pořád nešla. A tmou se šířil chlad v podobě mlhavého oparu válejšího se po zemi. Strašidla se podívala na sebe a pak ke dveřím. Někde za bouří rudý kotouč slunce s děsivou rychlostí klesal k obzoru. Čas v chodbě se zrychlil, vteřiny hynuly po desítkách. Ode dveří zaznělo trojí zabušení a hlas drceného ledu.

„NesPi a nemešKej, sesTro má,

Rudý jDe již sPáT!

Je čas hosTy Ke sTolům zváT!“

Ema si přiložila k obličejí modrobílou masku.

Před očima se jí zhmotnily dveře sanatoria, jež rychle pokrývala námraza.

„Nech nás být!“ zašeptala přísně.

„NePozveš mne DovniTř?“ zeptal se výsměšně chladný hlas.

„Překází ti dveře?“ odpověděla stejně posměšným tónem.

„Není Kam SpěchaT! SesTRo!“ zavrčel a vrazil si drápy do vlastní pařáty.

Ema se zkroutila v bolesti a maska jí spadla z tváře. Nevěřičně zírala na krev stékající jí po ruce z hlubokých otevřených ran.

Pak zkusila masku Čaroděje.

Pohled skrze ni byl bezbarvý, ale plný stínů. Cest, kterými se chystali přítomní vykročit. Sáhla po klice.

A stíny přehlušil bílý přízrak, který ji přioslepil. Uviděla vteřinu, ve které utichala srdce lidí i skřítků po desítkách.

Zhroutila se k zemi a maska jí spadla na zem. Strach se změnil v beznaděj a marnost.

„Napočítej do dvaceti a my ti otevřeme,“ zašeptala chladně.

„Přisaháš?“ optal se chladný hlas zpoza dveří.

„Ano.“

Ronwain, Eryn, Lilu a A-Shed na sebe pohlédli. Bylo to rozloučení. Možná i vzpomínka na všechno, co spolu zažili. Němé poděkování.

Ema nejistě přikročila k A-Shedovi. Chtěla mu říct, že jej miluje, ale nedokázala to. Všechna slova v ní umkla. Znejistěný hoch se nadechl, ale než mohl cokoli říct, dívka jej umlčela dlouhým, smutným polibkem. Na úplném konci jsou všechna slova prázdná.

Jen zvenku zazníval odpočet smrti.

„Děkuji,“ zašeptal válečník.

Ema přikývla a otevřela. Do chodby hned pronikl mráz a celá závěj sněhu. Srazila strašidla k zemi, jen Ronwain držící se dveří a rozkročený A-Shed zůstali stát.

Skrz bouři venku na ně hleděly rudé oči prahnoucí po jejich krvi. Karmínová záře a přízračně chladné světlo

runových krystalů vetknutých do Tarova hřbetu. Smrt z počátku věků, bratr ledové víly Ronwain.

Eryn první přitáhla snění a přede dveřmi bloku zaplál jasný plamenný sloup s hlubokým zahučením.

„ŠesT ... seDm ... osM,“ počítal Tar.

Plamen utichl a v bouři dál zněl chladný hlas.

„DevěT ... DeseT ... jeDenácT“

Eryn se zvedla a oči jí plály odhodláním.

„Inferno!“ A do jejího hlasu vzplanul další záchvěv plamene. Tvor jej odrazil tlapou zpět k nim. Ronwain jej zastavila svým kouzlem těsně před nimi. Ohnivý proud se zbortil sám do sebe.

„Třináct a DosT!“ zašeptal Tar. Vzápětí vrazil do chodby. Řev bouře naplnil celou budovu. Pacienti zamčení v pokojích se probudili a s hrůzou pohlédli ke dveřím. Strašidla opustila sklepení, aby si je všechny vzala.

A-Shedovo tělo vybledlo a na zem dopadl mrtvý kluk. Umrzl. Jak se jeho meč odrazil od podlahy, sebrala jej Lilu a vyrazila vpřed. Světloplach se zhroutil jako druhý. Chodbou zaplála další vlna Inferna a bílá sokolice Nianda zasekla své drápy do karmínem zářícího oka. Vzápětí ji spálil mráz, bílé peří pokryla jinovatka a chimérický dravec vybledl. Zmizel. Umrzlá Lilu se zhroutila ke stěně.

V záblesku hrůzy a chladu popraskalo na ošetřovně všechno sklo. Sypalo se z vitrín s hlasitým řinkotem a hned jej pokrývaly ledové květy. Budova se zkusila nadechnout, ale vzápětí umlkla. Voda v trubkách ztuhla.

Ronwain se v bouři sněhu dostala tvorů na záda a svírala omrzlými prsty runový krystal čnějící z jeho páteře. Rvala jej ven. Přízračně modravé světlo ji oslepovalo. Mráz jí postupoval tělem neskutečnou rychlostí a

umrtvoval sny. Podchlazoval tkáň smrtelného těla. Umírala, věděla to, a stejně dál s tvrdohlavou arogancí seděla na jeho hřbetu a páčila.

Prsty jí proklouzly a Tar se pohnul. Ztratila rovnováhu a cosi těžkého ji přirazilo k zemi. Rozlámalo křídla i bledé útlé tělo Meluzíny. Přes modré rty se vyhnula rudá krev.

Bouře nečekaně utichla, všude panovalo ticho. Teprve po několika minutách se Eryn těžce opřela o dveře a ty se zavřely.

Třetí meziphra: Pod polární září

V ledovém světě Orlung byla noc. Noc na počátku světu a polární záře tančila po obloze v jasných barvách snů a fantazie. Již třináct let trval čas oslav *Lung Rat-wan*. Od té noci, kdy princezna Ledové královny dosáhla čtvrtých narozenin. To k její potěše tančily po obloze barvy. Nikdo nemohl vědět, že tento věk se chýlí ke konci. Že královna nechá svou dceru hledat námezdními lovci, aby ji přivedli zpět. Čas, který ponese jméno *Lung Rat-ake-su* a který neskončí, dokud se nenarodí druhý potomek ledové země.

Útlá princezna se v té noci překulila na záda a bílá kožešina jí sklouzla ze stejně bledého těla. Byla krásná podivně chladným způsobem. Ve své jednoduchosti a bělosti hubeného těla, dlouhých paží a nohou. Podivným způsobem působila křehce a zároveň sebevědomě. Ve studu si podvědomě zakryla drobná ňadra a pohlédla na muže, který se tiše kochal její krásou. Trochu ji to znejistilo. Ten podvědomý strach všech dívek, že by se nelíbila.

V tom byla stejně zranitelná jako všechny ostatní.

„Opravdu je země, kde roste tráva až do oblak?“

Sníh dopadající jí do tmavých vlasů neroztával, jako drobné démanty zářil světlem polární záře. Jen její oči byly lesklejší a hlubší.

„Ano,“ přikývl s úsměvem tulák, „nazývá se stromy.“

„Kolik je světů?“ pohlédla k němu zvědavě.

„Tisíc a víc,“ zašeptal.

Sklouzla pohledem po jeho nahém těle, než pozvedla oči k jeho.

„Kolikrát se budeme milovat?“ V jejím hlase dál zněla neovladatelná touha její duše.

„Mockrát. Na každém z nich,“ zašeptal jí do ucha a pak ji přitáhl k sobě. Cítila jeho pach a motala se jí hlava. Líbala jej na rameno sevřena v milostném objetí. Zatlačena do kožešin, zasténala.

Zítřka vyrazí na cestu. Opustí Ledový svět Orlung, aby poznala další světy a místa, o nichž jí vyprávěl. Tisíce světů a každý jiný. Ale do rána zbývalo ještě dost času a dvakrát na tomto světě ledu nemohlo být mockrát.

Její zpěv plný touhy se zvedal jak stříbrný vítr k polární záři. Zpívala o nepokoji, který žene skřítky do jiných světů, o milování a dotecích plných potu, o vládě a jedinečnosti.

~ ~ ~

O dva tisíce osm set let později, v čase, kdy se na zemi zrodil Ježíš, se v zemi Orlung narodil druhorozený syn královny severu, Tar. Potřeboval pouhý jediný rok, aby dospěl v šelmu. Tehdy mu královna přikázala, aby našel právoplatnou dědičku severního trůnu, svou starší sestru

Rat-wan. A on se ji vydal hledat, aby ji naopak z trůnu srazil. Tím si zvolil za svůj úděl smrt.

O další dva roky později byl uložen v chrámu „O-LenLung-ga“, který střeží zápisy událostí světa Orlung, svitek nazývaný *Bohové poutníků*:

„Ledová královna odešla a nechala zemi pod správou svých dětí. Této zemi vládne TOUHA a SMRT Navzájem se tvoří a definují. Jeden je oporou i zkázou pro druhého. Nesmrtelní, dokud nezhytnou oba. TOUHA, krásná Rat-waln, odešla. V této ledové zemi netouží lid po domově, dětech a lovu. Touží po cestě, která nemá konce. Cestě za hranice obzoru. Mnozí již poslechli volání Meluzíny. Ostatní mají strach z jejího bratra, SMRTI. Raději zůstanou ve svých domovech a zacpou si uši před lákavým zpěvem Rat-waln. Protože ve stopách těch, kteří sledují TOUHU, kráčí SMRT. Kdo jednou opustí svůj dům, již se nesmí zastavit. TOUHA a SMRT. Navzájem se tvoří a definují, nesmrtelní bohové světa ledu.“

Závěr: Hledání Smrti

Kapitola I.: Konec bloku F

*Dopitý kalich leží v blínu,
zle šklebí se na mne z plevle.
Umlčet nikdo již jej nesvede,
když všem, co kráčí okolo
a hledí na mne s pohrdáním,
sděluje mou vinu.*

Na bílé dlaždičky dopadla kapka vody a roztříštila se okolo. Dvouvteřinové ticho a další kapka. Neustále se opakující zvuk znejistil její mysl. Otevřela oči a pohlédla ke stropu. Byla v umývárně. Ležela na zemi a hleděla do špinavého stropu. U nohou měla na stěně několik trubek, jež zabarvily stěnu rží. A z prostřední kapala voda. Pokaždé, jak kapka dopadla na zem, roztříštila se na mnoho menších krůpějí, které jí z kropily nohy i lem košile.

KAP! Ticho. KAP!

Jmenuje se Ema Hockaday a tohle místo je sanatorium pro choromyslné.

KAP! Nějaký tichý zvuk. KAP! Znovu ten zvuk.

Trpí maniodepresivními sklony. Ve fázi mánie nerozezná skutečnost od svých smyšlenek. Ve fázi mánie věří, že je něco víc než jen dospívající dívka. Že má nadpřirozené schopnosti a nepřítele, který přesahuje tento svět. Věřící, že má moc zastavit samotnou SMRT. Ve fázi mánie věří mnohým věcem.

Jenže teď je v depresi. V nic nevěří. Nic neumí. Sen skončil a zůstalo jen prokřehlé tělo a bolest. Ví, že je šílená a nebezpečná sama sobě. Nemůže rozhodovat o ničem, mohla by si totiž ublížit. Musí poslouchat doktory a vrátit se zpátky na pokoj.

KAP! Cizí nádech. KAP! Cizí výdech.

Není to pro ni lehké, ale pomalu otočí hlavu na stranu. Vedle ní něco leží. Chvilí trvá, než přeostrí tak blízko k sobě. Je to maska. Modrobílá maska bez výřezu pro oči. Je na ní cosi zvláštního, jak tak pohozena leží na zemi. Dýchá.

KAP! Nádech. KAP! Výdech.

Maska by neměla dýchat. Chce ji zvednout, ale chvíli jí trvá, než nalezne svou paži vedle sebe. Nechce poslouchat, ale pak se přesto pomalu natáhne k masce a sevře ji v prstech. Spotřebuje velkou část síly, aby si ji nasadila na tvář. Maska jí zakrývá oči, oslepuje. Nic přes ni nevidí, jen tmu.

Nádech. Ticho. Výdech.

Když má masku na tváři, musí ten dech patřit jí.

Ticho. Nádech. Ticho. Chladný praskající hlas.

„PeKlo ZaPomnění. NicoTa. Ještě Tu jsem, SesTro!“

Ticho. Nádech. Ticho.

„Přišel jsem PRosiT o oDPuštění, KrálovNo leDové zeMě...“

„SmrtT“ zašeptala a shodila masku z tváře. Po tváři jí stéká první slza a hledí do špinavého stropu. Sevře přísně rty a zastaví pláč. Nesmí se bavit s maskou. Nesmí věřit svým smyšlenkám.

~ ~ ~

Otevřela oči a pohlédla na tichou oponu sešitou z kousků a cárů. Těžce visela za její hlavou a zakrývala jeviště. Dříve oponu nikdo nezatahoval.

Vedle klečící Haide se k ní sklonila a úleva jí vehnala slzy do očí.

„Ronwain!“

„Co se stalo?“ zašeptala Ema.

Dívka ale mlčela. Nechtěla jí říct o třech tělech ležících na ošetřovně. Měla ji ráda a nechtěla jí ubližovat.

Ema se zvedla a rozhlédla se.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se, ale na odpověď nečekala. Prošla okolo trůnu, na němž tiše spal Malý princ, a opustila divadlo. Po schodech vyšla do přízemí a překvapeně pohlédla na dveře na konci chodby. Byly napůl vyražené, sotva držely v uvolněných pantech.

„Co se tu stalo?“ ohlédla se k Haide, která ji tiše následovala. „Sotva to tu chvíli nehlídám, a hned jsou rozbité dveře. Kde je A-Shed?“

„Mrtvý,“ odpověděla šeptem a oči sklopila k zemi. Ona jí to opravdu nechtěla říct.

„A Lilu?“ přísně se otočila k tmavé dívce.

„Také,“ zašeptala ještě tišeji.

„Co dělá Eryn?“

„V pokoji,“ pokrčila ustaraně rameny Haide.

Ema rázně vyšla schody a vstoupila do společného pokoje. Proč tu musí všechno dělat sama a co dělají ostatní?! Jestli to zjistí doktor Rabble, budou za trest přepisovat celou kartotéku.

Eryn ležela zpocená v posteli a třásla se zimou. Měla vysokou horečku a jen skelně hleděla do zdi. Ema jí položila ruku na mokré čelo.

„Jak dlouho je nemocná?“

„Druhý den,“ špitla.

„Dostala nějaké léky?“

„Ne, s Tanečnicí jsem se nedomluvila. Nevšímá si ničeho než pacientů. Vodí je do umývárny, i když zamrzly trubky,“ postěžovala si šeptem.

„Musíme jí dát nějaké léky na snížení horečky.“ Ronwain to řekla spíš pro sebe. Haide ji následovala na ošetřovnu se strachem. Co udělá, až spatří mrtvá těla? Ale Ema si mrtvých nevšímala. Poznala je, leč její mysl se bránila uvěřit. Ignorovala skutečnost, protože nic takového nemohla přijmout. Otevřela skříňku klíči služby, do kalíšku odsypala několik tablet.

Ale skutečnost se nechtěla nechat změnit. Některé věci nelze vzít zpět, a to bude muset pochopit i arogantně sebestředná dívka. Tři pacienti z bloku F čekají na pitvu.

Podala kalíšek Haide.

„Dej jí dva a dohlédni, ať je zapije,“ zašeptala. Světloplach, Lilu a A-Shed čekají na pitvu.

Do očí jí vyhrkly slzy. Stékaly po tvářích ke rtům, chladné a slané. Opatrně přistoupila k mohutnému tělu válečníka, jako by mu mohla ublížit.

„Co jsi to zase dělal, A-Shede?“ zeptala se přísně.

„Proč musíš pořád lézt někam, kde je to nebezpečné? Já tě nemůžu pořád vytahovat ze všeho! Chápeš?“ hlas se jí zlomil a klesla na zem.

Tři těla čekají na pitvu.

Podvědomě uchopila modrobílou masku bez očí a nasadila si ji na tvář.

„Vrahu!“ *křikla nenávistně do tmy nicoty.*

„Ty jsi zaBila AnDreWa!“ *připomněl jí ledový hlas Tara.* „A doKuDjsi, BuDu i JÁ!“

„Jestli jsem poslední, co tě drží při životě, zabij se!“ *odpřísáhla.*

„Mám Duši tVého mileNce. Až mi PoMůžeš, Přerodí se! OBchod!“

„NIKDY!“

~ ~ ~

Země byla zmrzlá a ona neměla potřebné nástroje. Byla to zoufale nekonečná práce, při níž dala průchod svému smutku. Pláč se jen pomalu měnil v apatii.

Zpocená a zesláblá shodila jeho tělo do mělké jámy a zahrnula je hlínou s listím. Na vrch hrobu dala kameny, které našla u zdi sanatoria. Několik minut hleděla na les a čerstvý hrob a přitom si třela promrzlé ruce. Zbývalo jen to poslední, nalézt místo klidu a odpočinku pro sebe, svůj konec příběhu.

Na tvář si přiložila modrobílou masku.

„Sbohem!“ *zašeptala hrdě do tmy. Nic si od něj nevezme.*

„ZaBila jsi smRT!“

„No a?“ pokrčila rameny. *Nezáleželo jí na tom.*

„HleDáš smRT? PřevZala jsi mé míSTo. OrluNG tě násleDuje. Vesnice zůsTávají PRázDné, věří jen TouZe po KRásné bílé SMrti. Po své Královně!“

„Lžeš!“

„SmrT nemůže KLaMaT!“

Strhla masku z tváře. Proč si ji nasadila? ON je jen minulostí, na kterou chce zapomenout. V pokoji vzala A-Shedovu cestovní deku, do které zabalila svůj bílý plášť. Něco jídla a věci pro sokolici Niandu,

„Ty chceš odejít?“ překvapeně nahlédla do pokoje Haide.

Neodpověděla jí, neměla proč.

„Chci jít s tebou,“ šeptavě poprosila dívka.

„Ne!“ řekla to přísně a odměřeně. Tohle byla její cesta.

„Prosím.“

Ema se otočila k dívce a došla těsně k ní.

„Proč?“

Haide se kousla do rtu a očima uhnula stranou.

„Mám tě ráda,“ zašeptala úplně tiše.

„Co jsi říkala?“ založila nevěřícně Ema ruce v bok.

„Já tě mám ráda,“ přiznala o něco hlasitěji.

„Jak, ráda?“ nechtěla to pochopit.

„No,“ nejistě pokrčila Haide rameny, „tak...“ zašeptala tiše a v prosbě zvedla oči k Ronwain.

„Nesmysl. Nemůžeš jít se mnou! Chci být SAMA, rozumíš!“ odmítla ji hrubě Ema a prošla kolem ní nevšímavě do chodby. Vstoupila do kartotéky a vytočila číslo na doktora Rabbla. Dlouze se ozýval jen vyzváněcí tón, než zaznělo klapnutí a hlas.

„Doktor Rabble u telefonu. Přejete si?“

„Tady Ema Hockaday, pomocnice. Chtěla jsem vám říct, že mnoho pacientů je mrtvých a nemocných. Dveře v chodbě jsou zase rozbité, popraskala topení a elektřina nejde. A také jsem vám chtěla oznámit, že nemusíte hledat doktora Aubreyho, je mrtev. To já jsem jej před Vánocemi zabila. Jen se loučím. Nashledanou a hezký Nový rok.“

„Jak si...“ zaslechla ještě doktorův překvapený hlas, než zavěsila. Rozhlédla se okolo, loučila se s tímto místem, kde prožila několik měsíců. Připadaly jí jako celá léta.

~ ~ ~

Tělo doktora Aubreyho se nenalezlo. Doktor Rabble ještě tu noc převedl posledních pár zbývajících pacientů na blok C a pečlivě skartoval veškeré podezřelé záznamy. Ponechal jen laboratoř a tichý blok. Nikdy nebyl obviněn a pravda nikoho nezajímala. Mrtvé duše bez žalobců.

Kapitola II.: Putyka

Ema se zastavila a otočila se do chodby za sebou.

„Nepřeji si, abys za mnou šla! Rozumíš!?“ pohlédla přísně na Haide. Ta tiše přikývla.

„Půjdu za tebou kamkoliv!“

Ema se naštvaně otočila, zabloudila. Chtěla nalézt Putyku, jenže na dvoře Rudé královny se nevyznala. Každou další minutou hrozilo, že si jich někdo všimne, ale dnes to bylo Emě jedno. Namátkou vybrala jednu chodbu a vydala se dál.

„Jestli chceš do Putyky, tak jdeš špatně,“ zašeptala omluvně Haide.

Ema se vrátila zpátky k ní a přísně na ni pohlédla.

„Kde je Putyka?“

„Vezmeš mne sebou?“ zaprosila.

„Ne!“ odmítla naštvaně.

„Tam,“ ukázala Haide ke schodům do sklepení.

Na konci tmavého sklepa visela měděná cedulka bloku D. A písmeno D bylo přepsáno na *Dogery*, což znamená Putyka. Ema otevřela, ale cestu jí zastoupil obrovský trol.

„Koho chtít?“

„Sháním handlíře!“ vysvětlila Ema.

„Už tu někdy dříve být? Kdo se za vás zaručit?“ nedal se přesvědčit hlídač. „Zde být soukromé místo!“

Ronwain přikývla. Většinu času strávila na bloku F, a pokud jej opustila, šla do lesa. Kdo z těch několika jmen jí mohl zaručit volný průchod do Putyky? Vzpomněla si na hrubého stopaře a průvodce, Klíč jej přece zde najal.

„Lovec!“ odpověděla rozhodně.

„Lovec?“ otázal se překvapeně trol a ustoupil. Ema si oddechla. Nutno říct, že neměla proč, některé záměny jmen či nepřesné označení mohou být značně nebezpečné. A i když Ema nemyslela žádného určitého lovce, všichni, kdož zaslechli jméno jí vyslovené, naopak mysleli jednoho určitého Lovce. Ďábla a zabijáka, který se prohlásil regentem Temného lesa.

„Sháním handlíře,“ oznámila hostinskému, a když kývl, posadila se do rohu. Skoro vzápětí si k ní přisedlo několik velmi nebezpečných skřetů. Nejtlustší z nich, šlechticky oblečen a s prsteny, se jí lehce poklonil.

„Jsem baron Špína, majitel tohoto skromného místa. Řekli mi, že se znáte s Lovcem?“

„Já jsem jej tu kdysi jen potkala,“ zalhala opatrně.

„Tady? To asi ne? Zajímala by mne jakákoliv informace o Lovci a svedu je náležitě ocenit,“ nedal se odbýt skřet.

„Já o něm vůbec nic nevím. Jen jsem jej tu potkala a pak nás provázela lesem,“ pokrčila rameny Ema.

Špína soustrastně přikývl, došlo mu, že se jedná o omyl.

„Slečno, neberte si to osobně, ale nemohu vás pustit. Je to otázka obchodu. K vám ani k nikomu z vašich přátel nemám závazky a Rudá královna nabízí skromnou, leč přijatelnou odměnu za každého špeha. A za toho považuje každého cizince. Zůstaňte zatím tady ve společnosti mých přátel, než se vrátím. Nechám vám přinést něco k pití na účet podniku. Nashledanou.“

Ještě jednou se poklonil a zvedl se od stolu. Ema zoufale pohlédla na šklebící se pohůnky. Odevzdaně seděla a čekala, až si pro ni přijdou.

Od stěny se odpojil nevýrazný stín a přistoupil k baronu Špínovi.

„Přeji dobrý večer, barone,“ zašeptal.

Skřet se otočil a překvapeně pozvedl obočí.

„Dobrý večer, lady Ellois, říkalo se, že vás zabila vaše přítelkyně, Striga?“

„Politika,“ pokrčila rameny Haide. „Chtěla bych od vás koupit tu dívku!“ kývla směrem k čekající Ronwain.

„Ta ale nemá ani zdaleka takovou cenu jako vy,“ připomněl jí vypočítavě skřet.

„Samozřejmě. Můžete si vzít peníze od Rudé královny, nebo ode mne informace o Čarodějovi.“

„Poslouchám,“ kývl se zájmem baron.

„Před týdnem byl Čaroděj na bloku F zabit a následně otráven střepem z ledu. Pokud si nevzpomene rychle na všechno, bude si muset počkat na nové podvržení.“

„To je zajímavá informace, ale týden stará. Případne mi skoro bezcenná.“

„Ale prozradím-li vám způsob, jak se dostat do jeho laboratoře, kde jsou všechny jeho peníze, věci a záznamy, to vše po určité nehodě nehlídané a přístupné, budete mi

dlužit nejen tu vznešenou a mlčení o lady Ellois, ale i službu!“

„Pokud je tam vše, jak říkáte, lady, může být,“ přikývl skřet.

„Mnohem víc, než si svedete představit. A to znám vaši hrabivost dobře,“ usmála se smutně bývalá lady Ellois.

~ ~ ~

Těžké dveře z podzemní chodby lesa zaskřípaly a do Putyky plné kouře se protáhla drobná víla bodláku. Shodila na zem vedle pultu deky a batožiny zdobené barevnými korálky z kostí a posadila se. Víla Lil nepřesahovala svou výškou metr a půl. Měla bronzově zbarvené souměrné dívčí tělo atletické postavy, dlouhé vlasy barvy lesního medu a jasně zelené oči. Nebyla člověk, ale prvorozený, což se odrazilo nejen v až neskutečné dokonalosti její postavy, ale i přízračných hmyzích křídlech na zádech. A hlavně v té jarní zeleni očí, která brala dech a soustředění každému, kdo do nich pohlédl. Místnost lehce potichla a baron Špína ji hned přišel uvítat.

„Je ctí pro můj podnik vás vidět, Lil. Zdržíte se tu?“ poklonil se.

„Do rána,“ zvonivě odpověděla a sňala si jezdecké rukavice. Její nehlídané věci v rohu byly pro každého tabu. Kam složil stopař své vybavení, tam zůstalo ležet. Vyprávěly se různé zkazky o schopnostech průvodců lesem a nikdo neměl odvahu je zkoušet. Zvláště pokud se jednalo o vílu Lil nebo Dranata, nejlepší stopaře v lese.

„Proč nás nenavštívíte častěji?“ zeptal se úslužně baron. Přestože byl víc jak o hlavu vyšší, dívala se na něj víla z

lehkého nadhledu, visela totiž v prostoru za lehkého ševelení hmyzích křídel.

„To bych v tom vašem pochybném podniku přišla o všechny peníze,“ rozesmála se.

Baron se zatvářil drobet ublíženě.

„Co vám to kdo napovídal za nesmyslné pomluvy? U mne mají stopaři vše za polovinu.“

„Nevěděla jsem, že vám naše přítomnost tak vynáší,“ odpověděla překvapeně a usadila se ke stolu.

„Možná byste mohla i vydělat. Zde tyto dvě slečny mají namířeno do lesa,“ ukázal k Haide, která se posadila vedle Ronwain.

„Bohužel, nejsem volná. Mám nějakou práci a naopak hledám vhodného společníka,“ odmítla víla. „Přineste mi nektar a nějaké čerstvější ovoce. Jestli mohu poprosit.“ Baron přikývl a odešel.

A toho využil postarší skřítek rudě zbarvených očí, se širokým kloboukem.

„Renárd, k službám vám jsem, vílo.

Prodávám bělouše,

lesních tišin překrásné to dílo.“

„Nepotřebuji, zkuste své štěstí jinde, pane,“ poradila mu. Ema se hned zvedla a přešla k handlíři.

„Slyšela jsem, že nabízíte bělouše, já bych jej vzala.“

Mužík strhl klobouk z rozcuchané hlavy:

„Tak jest paní, zvíře jako z ráje,

nehodné jsou mu místní stáje,

rád ukáži jej vám,“

zvedl se stařík.

Ronwain se v koních nevyznala, ale přesto si bělouše opatrně prohlížela. Byl to kříženec s nějakým jiným

zvířetem, zanedbaný a vyhublý. Ale nevypadal úplně nepoužitelně. Byla v něm energie i určitá radost, kterou cítila pod prsty, když jej pohladila po krku.

„Za kolik?“

„Jeden štuček cenu má!

To uzná ten, kdo koně zná,“

odpověděl stařec.

„To je moc! Je hubený a špinavý,“ řekla přísně.

„Pak podomka zaplatím,

ať na prodeji netratím.

A krmení na deset dní,

ať LAKOMEČ tu nezazní.“

„Můžeme to zkusit,“ přikývla a Renárd odběhl vedle do Putyky. Dívka hladila zvíře po krku. Peníze nebyly důležité a bílý kůň jí připomínal něco z její minulosti. Vznešenost a svobodu. Tam, kam šla, ji unese.

Položila na zem půl štučku a vyvedla jej do nočního lesa. Nejistě vylezla na jeho hřbet a pobídla jej. Kůň se rozeběhl s radostí a hrdou vznešeností. Ema jej smutně pohladila.

A pak v běhu klopýtl. Ema spadla na zem. Udeřila se do hlavy a sníh se jí dostal za oblečení. Rychle se otočila, jenže kůň zmizel. Rozhlédla se okolo, ale nikde nebyl. I stopy končily v bílé pláni. A v poslední stopě se pohnula velká zelená žába. Ema ji opatrně zvedla a sundala jí ze zad tři bílé chlupy, přilepené na vlhké tělo.

Vrátila se do Putyky, ale Renárd mezitím zmizel i s půlštučkem, který nechala ve stáji. Čekala to. Nechala se podvést.

Koupila jídlo na cestu a vydala se do noci pěšky. Chtěla být odsud pryč. Opustit konečně sanatorium.

Haide se zvedla a šla několik kroků za ní. Les je přivítal nočním chladem a hladovou agresí. Propletly se mezi po krvi lačnicími úponky snu. Nešly cestou, ale přímo skrz křoví.

A pak se mezi stromy zaleskla ledová země a polární záře.

Haide ji spatřila až o vteřinu později. Rychle proběhla za Ronwain, než se mohla brána uzavřít.

~ ~ ~

Hučení vlaku a pravidelné úderý mezer mezi kolejnicemi. Obě dívky seděly na zemi vedle sebe a snažily se usnout. Nebylo to lehké, padesát lidí namačkaných na sebe, zápach nemytých těl a přetékajícího kbelíku na exkrementy. Jídlo jim dávno došlo, zůstal hlad a neurčitý strach. Ema seděla na svém kufru a mlčela. Nic jí nezůstalo, nic už jí nemůže ublížit.

Nevníkala zastavení vlaku ani škubavé popojíždění. Přeslechla ve svém zamyšlení i protesty a šeptání ostatních pasažérů v dobytčím vagónu. A jsou vůbec ještě něco víc?

BUM! BUM! BUM! Agresivní řev a vystrašený křik! Skřítčí smysly zahltila nepochopitelná nenávist.

„ALLES RAUS, MACHT SCHNELL, IHR SCHWEINE!“

~ ~ ~

Stín zvedl hlavu a pohlédl na Haide.

„Ty tu nemáš co dělat! Tohle se tě netýká! Tebe ONI nechťejí!“

„Kdo ONI?“ zeptala se jej nechápavě.
„To ti nemohu říct!“ odmítl otázku.
„Ale já *CHCI* být s ní!“
„*NE, VYPADNI!*“

~ ~ ~

Obyvatelé lesa jim říkali Stíny. Byly to mrtvé duše, nebo možná jen jejich odraz živený sněním. Neviditelné přízraky čekající na poutníka. Opatrně mu proniknou do myšlenek, skrývajíce svůj hlad a lačnost. A první, co naleznou, použijí. Ze zbytku snění v sobě složí místo. Kulisu. Pavučinu. A oběť lapená v ní je otevřenou knihou. Tvoří pro ni svět jejího strachu a děsivých mūr. Sají a krmí se, než zářivý motýl skřítčí duše ztratí veškerou barvu svých křídel. Unaven a oslaben jim nemá co nabídnout. Pak si ten zbytek vezmou a vtáhnou za sebou do černé země lesa.

Cesta Ronwain skončila jen pár kroků od Putyky. Hledala smrt a ta ji s lačností sevřela ve své náruči. Poslední sen pro umírající.

Věřila, že jí je znovu šestnáct. Ale v tom zlém snu byl podzim roku 1941. Transport do tábora jménem *Auschwitz*.

Kapitola III.: Temnota nicoty

V tom místě nebylo žádné světlo. Nebyl tam vítr, chlad ani teplo. Žádná vůně ani pachy. Původně tam nebyl ani žádný zvuk, než se ozval ten naléhavý chlapecký hlas.

„Nezastavuj se ani nezpomaluj. Neotvírej oči, zbytečně by tě to mátlo. Jdi za mým hlasem, poslouvej mé kroky.“

Víla cítila sametově lehké doteky na kůži, jako by se prodírala zaprášenou pavučinou. Jednou vrstvou za druhou.

„Zastav se a otevři oči!“

Dlouze se nadechla, než zvedla víčka a vodnatě bledé panenky plné strachu zatékaly okolo. Ve stejném okamžiku se nad její hlavou znovu rozhořel plamínek. Normálně byl modrý, ale toto místo podivným způsobem všechny barvy potlačovalo. Prostor neměl žádný tvar, prázdno. Její bezbarvé tělo bylo jedinou věcí, kterou plamínek ozařoval. Přesto cítila svého mistra. Jen pro jeho neviditelnou přítomnost ještě nepropadla panice. Mimo něj její citlivá vílí duše vnímala neslyšný pomalý pohyb gigantických

provazců svalů za sebou. Ale i když se otočila, zůstal za ní. Pařáty natahující se ke světlu.

„Kde to jsme, Mistře?“ zašeptala.

„Mezi skutečným lesem a světem duchů je tenká šerá blána. Místo, kde občas zůstávají mrtví. A jedna její drobná část se nazývá Zapomnění. Svět, kam odcházejí po smrti prvorození, jsme na hranici NICOTY. Zůstaň stát tam, kde jsi, ať se bude dít cokoliv,“ přikázal jí hlas chlapce. „Moudří?“ optal se po krátkém odmlčení.

„**Brrm. Koho jsi to přivedl do společenstva, Slepý šamane?**“ zeptal se kdosi s těžkým bručením.

„Můj nový žák!“ odpověděl hoch.

„**Brrm. Tvým žákem je víla Lil,**“ připomněl mu hlas.

„Ano, ale ta brzy složí zkoušku. Je načase přijmout tu, která čekala, Hvězdný medvěde.“

„NepRROzRRAdí nás?“ zeptal se krákoravě kdosi druhý. Společenstvo moudrých se skládalo z bývalých členů řádu jednorožce a jejich pomocníků. Tvrdé pronásledování a vybíjení ze strany Černé královny je nutilo k neustálé obezřetnosti.

„Nemůže. Koupil jsem ji od vůdce hord! Moje cesta je teď její cestou, že, Světýlko?“

„Ano, Mistře,“ přikývla baculatá víla slepě těkající okolo.

„Víš, co se o ní ŘŘÍká?“

„Ano, říká se, že svou mocí a nevinností stahuje nepozorné. Že přináší smůlu!“

„SkoRRO způsobila smRRt víly Lil.“

„Vím, Moudrý krkavče, co chceš říct. Pokud má ale být mou zkázou, pak se tak stane. Hrozba smrti nezruší daný

závazek. Lil a Světýlko jsou propojeny, tak jsem je kdysi přijal. Není proč oddalovat nevyhnutelné.“

„Proč jsi nás zavolal, Slepý šamane?“ zeptal se další, tenký hlásek.

„Z Nicoty přišlo zavolání. Něco mocného se zaseklo na hranici světů,“ odpověděl chlapec.

„Kdo propadl zapomnění?“

„Mňíí, je to SMRT, hadroušku Smíze,“ odpověděl hlásku čtvrtý ze společenstva, před dvěma měsíci přijatý kocour Věštec.

„Podvržení z Pevnosti zabili inkarnaci smrti,“ doplnil pátý, melodicky jemný hlas. To promluvil Vševím, černý pes sloužící Lovci.

„Jsme všichni?“ zeptal se kluk.

„**Brrm. Larakorat byl chycen Bratrstvem královny a uvězněn v Chrámu bouří,**“ odpověděl hluboký hlas medvěda.

„A Cinká byla popravena za šamanství“ doplnila Smíze.

„Během několika dní složí zkoušku Lil a Dranat, tím se náš počet doplní. Pro dnešní úkol plně postačí šest šamanů sedících okolo ohně! Severní a jižní stranu nechte průchozí. Nyní jej můžeme zavolat!“ přikázal Slepý šaman a hlasy utichly. I jejich dech se pomalu vytratil.

Světýlko několikrát nejistě přešláplo, začínala mít podezření, že na ni zapomněli.

Ochladilo se. Vodní víly nejsou citlivé k chladu, ale tak silný mráz roztrásl i ji. Drkotala zuby a dlaněmi si třela ramena. Tiše přešlapovala, ale stála na místě. Mlčela.

„DěKuji Za Váš čas. Že jsTe mNe přišli vyslechNout,“ zavyl praskavě ledový severák.

„**Brrm. Mluv...**“

„Já i moje sesTRa pocházíme z daleKého Kraje na seVeru. Jsme poTomci Ledové Královny a pýcha v našich srDcích je chlaDem té země. Když mne zaBila, v naší zemi se sTala Touha a LedoVá smrT jedním. Lid opouští chýše a násleDuje volání větru. Celé KMeny se brodí sněhem a V jejich stoPách zůstáVají zmrZlí. Or-lunG umírá!“

„Mňoou, slyším jejich pláč. Poslední ohně uhasnou v příštích několika dnech,“ smutně zašeptal Věštec.

„Hranice existence toho místa je tenkým ledovým sklíčkem,“ doplnil melodický hlas Vševíma.

„HadRRoušci od RRokle RRevů mohou vytvoŘŘit nový kRRystal poutání,“ zakrákal havran.

„Tvůj návrat je možný... Nenávidíš ji?“ zeptal se Slepý šaman.

„ZaBila mNe!“ zapraskal led.

„PRRosila tě, ať ji necháš. Ať ji pŘŘestaneš pRRonásledovat. To ty jsi ji lovil!“ zakrákal havran.

„Řekněte, jaKou požaDujeTe cenu za můj náVraT. A navíc zachováTe celý jeDen svět!“ přerušil debatu o své vině Tar.

„Propustíš duši Tuláka, kterou jsi vtáhl do sebe!“ odpověděl Vševím.

„Brrm. Odejdeš na Orlung a víckrát se sem nevrátíš!“ zabručel medvěd.

„Tvůj chlad kdysi poškodil lesní požeRRák! Máš moc sestoupit do něj a pRRo nás to uděláš! Vyzvedneš z Dubového požeRRáku meč ŠaRRšoun a tím zaplatíš za RRituál!“ zakrákal krkavec svou podmínku.

„*Nezabiješ žádného tvora, dokud se nesetkáš se sestrou!*“ pískla Smíze.

„Mňňau, musíš splnit první přání své sestry!“ mňoukl Věštec.

„Nemám pro tebe úkol,“ uzavřel Slepý šaman. „Souhlasíš se vším, co bylo řečeno?“

„SouHlasím! SpěchejTe, neBo zaBiJeTe Or-LunG,“ zavyl chlad.

Ale šamani neodpověděli. Chlad pominul a bledá víla Světýlko ucítila dotek pavučin.

„Brrm. Chce ji zabít!“ přerušil ticho medvěd.

„PRRoto chce zpět!“ přisvědčil krkavec.

„Věštče?“ zeptala se Smíze.

„Mňau, asi tak. Osud k tomu směřuje!“ neurčitě odpověděl kocour.

„I s tím počítám,“ přikývl Slepý šaman. „Pýcha se jen nerada pokořuje a rychle zapomíná. Ale není důvod odkládat věci, jež se mají stát. Jejich další setkání je nevyhnutelné, jen tak můžeme zachránit ledový svět. Neměl jsem pro něj úkol, ale mám podmínku, kterou jej svážu. Propojím jejich osudy! V noc, kterou jej vrátíme do lesa, budou spoutáni prokletím. Jejich chladná srdce se spojí v jedno! Možná se tak stane větším. Pokud ne, zemřou ve stejné vteřině. Důležitý je pouze jejich svět, na nich nezáleží. Svět si stvoří nového vládce, bude-li jej potřebovat. Novou smrt i novou touhu.“

„Brrm. Kdo nechá vytvořit kámen poutání?“

„Rokle řevu je příliš blízko hradu Černé královny. Víla Lil ponese břímě probuzení, Dranat jí zajistí klid místa.“

„Ti dva nikdy nespolupracovali!“ připomněla Smíze.

„Pak je čas, aby se to naučili!“ pravil přísně chlapec. „To bude jejich zkouška!“

„Brrm. Souhlasím!“

„Dobrá zkouška!“

„Souhlasíme!“

„Souhlasím!“

„Mňou, život má své překážky.“

„Zavři oči, Světýlko, a následuj můj hlas. Je čas se vrátit!“

Modravý plamínek pohasl.

~ ~ ~

Toto setkání moudrých se událo noc po smrti Tara. O dva dny později se zastavila víla Lil na noc v Putyce. Možná šlo o shodu náhod, nebo ji vedli duchové cesty. Neklid ze zkoušky tomu chtěl, že nemohla dospát a vstala ještě za noci. Sešla do stáje a probudila svého obrovského potkana Terru. Zrovna jej krmila, když se stájí i Putykou rozeznělo zoufalé volání. Nikdo z hostů tomu nevěnoval pozornost, byli zvyklí si všímat jen svého.

„Pomozte mi prosím někdo!“ zaznělo volání o trochu blíže.

Drobná víla Lil nahlédla do chodby ústící ven. Volání mohlo být i pastí. Vzápětí do ní vrazila Haide. Leknutím se zastavila a klesla před vílu na kolena.

„Pomozte jí, prosím.“

Lil starostlivě pohlédla k lesu. Do rozednění zbývala nejméně hodina a noční les byl zlý.

„Budu mít u tebe dluh,“ navrhla víla vystrašené Můře.

Zoufalá Haide přikývla a netrpělivě ukázala k nedalekým stromům.

„Ona umírá...“

Ronwain skutečně slábla každým okamžikem. Visela v prostoru černých přízračných stínů, více mrtvá než živá. Lil se rozhlédla okolo, než přistoupila k nezřetelné konstrukci.

„Lapila se do pastí Stínů. Násilí jí nepomůže, musí vydržet do rána.“

„Nevydrží,“ zašeptala v pláči dívka a sebrala ze země ledovou masku. Skrz ni vypadalo vše ještě hůře. Ostatné dráty svíraly hubené tělo s hladovou lačností. S marností si masku pověsila na krk.

„Vydrží, pokud jí neseberou všechnu sílu!“ odpověděla přesvědčeně Lil a vytáhla ze svého srdce jasně zářící vlákna snu. Pak opatrně přistoupila blíž k šedivé bariéře.

Tenké vlákno světla bylo ihned vtaženo dovnitř. Haide se chvatně zvedla ze sněhu. Vylovila ze své hrudi pocuchané a slzami smáčené zbytky snů. Tenká, ale žhnoucí vlákna. Tisíce obrazů své vysněné lásky poslala k mrtvě nehybnému hubenému tělu Emy.

„Ronwain, já tě mám ráda,“ zašeptala. Věděla, že ji nemůže slyšet, možná proto svedla říci Můra víc.

„Miluji tě. Promiň, ale já chci být s tebou. Prosím. Neodcházej beze mne,“ šeptem jí svěřovala své city i bolest, pro kterou ji následovala.

Kapitola IV.: Zpět na Bojiště

Za necelou hodinu ležela Ronwain zabalena v kožešinách za pecí Dubové samoty. Stařena nebyla doma, místo ní tam hospodařila bílá liška Vuples. Patřila k prvorozeným skřítkům a její tělo bylo napůl dívčí a napůl zvířecí. Nenosila oblečení, stejně jako většina divokých v lese.

Lil pohlédla do rudých očí lišky.

„My už jsme se viděly. Byla jsi v Putyce.“

„Tak může býti, vílo,

na plno místech jsem již bylo,“

přikývla neurčitě Vuples. Měla sametově příjemný hlas, který svedl neopatrné přesvědčit o její důvěryhodnosti. Ale pravdou byl opak, ráda se bavila hloupostí jiných.

„Paní tu bude každou chvílí,

odešla v les pro trochu dříví.

Však jistě viděla vás přicházet,“

zamluvila události z noci a dala vařit vodu na čaj. Pak zkoušela zametat, ale jen zvířila prach u pootevřených dveří, kterými po krátké chvíli vstoupila stařena.

„Nech toho, jen naděláš nepořádek!“ okřikla lišku.
„Pomoz té druhé.“

Vuples ukřivděně přikývla a otočila se k Haide, která stála uprostřed světnice. Posadila ji ke kamnům a strčila do ruky hrnek s kopřivovou polévkou.

„Jsi mokrá. Svlékni se!

Však je teplá tato světnice.“

Stařena hodila druhou hrst bylin do vařící se vody.

„Lil?“

„Ano?“ zvedla se víla od stolu.

„Šamani mi řekli, jaký je tvůj úkol, a jejich požehnání provází tvé kroky. Tato dívka je sestrou mrtvého. Najdu v jejích snech znaky poutání, které budeš potřebovat k JEHO oživení. Před svítáním si pro ně přijď!“

Víla přikývla, poklonila se stařeně a sebrala jezdecké rukavice ze stolu.

„Zítra ráno! Čeká nás dlouhá cesta,“ usmála se k svlékající se Haide, než za sebou zavřela dveře.

Celý den seděla Haide ve světnici a sledovala nevnímající Ronwain. S východem slunce nemoc pominula, ale příznaky slábly jen pomalu a neochotně. Večer pak uprosila Stařenu, aby mohla spát vedle Emy. Byla šťastná v její blízkosti, a přesto měla strach z rána. Tiše jí šeptala do ucha svou prosbu, i když nevěděla, jestli ji může splnit.

„Vrátím se, jak budu moci nejdříve, počkej tu na mne. Prosím, chci jít s tebou.“

Slunce již dávno vstalo, když Ema otevřela oči. Místo, kde leží, poznala skoro okamžitě. Připomněla jí to vůně kopřivového vývaru, sušených bylin a sena. Možná trochu doufala, že příchod Ledové smrti na blok F byl jen snem. Že A-Shed spí o dvě postele vedle v pokoji, kde musí bydlet s ostatními strašidly na příkaz Čaroděje.

Ale A-Shed byl mrtvý. Už nepatřila k sanatoriu, nepatřila nikam.

Zachumlala se do přikrývky na zahřáté peci a vzpomněla si na hlas Haide, který jí vstupoval do snu. Můra po ní něco chtěla, ale nemohla si vzpomenout co. Jen, že ji nakonec vyhnala. A také se jí zdálo o bílé lišce. Přišla k ní a promluvila lidskou řečí:

„Z provazu ohlávkou uvážej,
co koupila jsi, to tě i provážej.

Vpletla jsem v něj tři chlupy z mého ocasu.“

Podivný, horečnatý sen zmizel. Nakonec zůstala opravdu sama. Apaticky a bez zájmu slezla z pece. V zimním sluncem prozářené světnici nikdo jiný nebyl. Sbalila svých pár věcí a vyšla ven.

„Odcházíš?“ zeptala se stařena skládající polínka do koše.

„Ano, odcházím!“ přikývla bez zájmu.

„Hledat smrt,“ pochopila Stařena.

Jen pokrčila rameny.

„Tu na Bojišti najdeš. Pak ti nebudu dávat jídlo na cestu, v zimě je jídlo vzácné. Postačí to, co ti tu nechala Vuples,“ stáhla z trámu konopný provaz a hodila jej

Ronwain. Nebyl moc silný ani dlouhý. Ale na oběšení jej bylo dost.

„S Bohem!“ rozloučila se stařena a zmizela s košem v chalupě.

„Děkuji vám,“ zašeptala Ema. „Za přístřeší... i za provaz,“ dořekla pro sebe.

Původně nemířila žádným určitým směrem, ale když vylezla po svahu ke křídové stěně, pochopila, že Stařena měla pravdu. Všechny cesty ze samoty vedly na Bojiště.

Potmě tápala úzkou roklí. Klopýtala o kameny a sníh ze stěn jí padal za krk. Když tu jela před sedmnácti lety, měla bílého koně. Pýchu v srdci a dýku, kterou se probodla. Byla vznešenou paní, jež se nechtěla vydat svému pronásledovateli. Teď šla pěšky v napůl roztrhaných šatech, v srdci měla prázdno a místo dýky jen provaz. Proč si zrovna ji vybrala hrdá víla mrazu pro přerození?

Příkré stěny se rozestoupily a otevřely pohled na kamenitý svah. Torza zbrojí a zbraní pokrýval tenký poprašek sněhu, stejně jako keře rudých šípků. Holá, nevýrazná pláň, jen dole jako varovný černý prst stála úzká věž.

Pomalu sestupovala do údolí a za ní kráčely stíny mrtvých. Vnímala jejich hlasy a vzdálený cinkot zbroje. Čím blíže byla k hlásce, tím větší dav ji obestupoval, šepotavé nenávistné přízraky.

„STUJ, Ronwain!“ křikl silný ženský hlas.

Zastavila se.

„Co po mně chceš, Abigail?“ zeptala se prázdného prostoru před sebou. Pokud ji chce zabít, bude to muset udělat zezadu.

„Zem se napila jeho krve a on se nepřerodil. Má kletba se vyplnila,“ odpověděla s posměšným smíchem mrtvá.

„Kletba?“ pokrčila Meluzína rameny. „Nepřivolala jsi nic, než co nás po staletí následovalo. Byla to věštba, Abigail!“

Stíny mrtvých se stáhly blíž. Obstoupily ji, už neměla kam jít.

„Ale proč jsi pro naši smrt obětovala i svou nesmrtelnost?“

Dávno vybělené kosti dopadly na zem a rozbily se o kameny. Stíny okolo projela vlna neklidu. V příští chvíli je rozfoukala po Bojišti jako cáry praporců.

„Proč jsi obětovala svou nesmrtelnost?“ zeptala se znovu, i když tušila, že už jí nemá kdo odpovědět. Vzala si ji smrt, jak sama ve své kletbě určila.

Do zad se jí opřel ledově chladný vítr a přinesl s sebou sních. Smrt! Pochopila to o vteřinu dříve, než promluvil.

„OpravDu To chceš vědět, sesTro?“ zeptal se TAR.

Jen pokrčila rameny. Proč čekala něco jiného než svého bratra? Patřila světu Orlung a jeho silám. To nemohla změnit, i když utekla.

„ŽárliVosT, sesTro. AbiGail chtěla Tuláka, ale ten měl v srDci Tebe! Pozvala jej sem, ale došlo k háDce o řáD.“

„Nechci se s tebou bavit!“ umlčela jej přísně.

„I já se vrátil z jiného důvodu,“ zavrčel nenávistně.

„Nedopočítal jsi!“ zašeptala Ronwain a otočila se k němu. Vítr jí hned naplnil oči sněhem. Dvacet kroků před ní se zvedal větrný kužel chrlící sních. Neurčitý tvar z ledu a mrazu. „Otevřela jsem dle dohody, ale ty jsi nedopočítal!“ vykřikla zlostně a rozeběhla se proti němu.

„ČTrnáCT!“ zašeptal pohrdavě TAR.

Bělostná křídla Meluzíny silným úderem rozrazila vzduch. Sáhla k boku po zbrani, ale sevřela jen kus provazu. Nepřemýšlela nad tím.

„PaTnáCT... šesTnáCT... sedmnáCT.“

Jako střela letěla do svahu proti poryvům sněhu.

„OsmnáCT... devaTenáCT.“

Pronikla bouří. Sníh a záře krystalu ji oslepily.

„DVACET!“ dokončila sama a zadržla provaz.

Rudé oči zaplály a TAR srazil Meluzínu zpět. Dopadla do sněhu a několikrát se převrátila po svahu. Zastavil ji provaz, který ještě pořád držela. Naslepo hmátla znovu k pasu. Konečně sevřela luk. Zvedla se a založila první šíp.

„GRRROOAAU,“ roztrhl hučení bouře řev šelmy.

Vystřelila poslepu. Šíp hvízdal a vzápětí pocítila bolestivé bodnutí do srdce. Zaváhala a TARovi to stačilo, aby ji za provaz strhl na zem. Luk jí přitom vypadl z prochladlých prstů. Velké, těžké zvíře se rozeběhlo bouří proti ní.

Sevřela pevněji provaz a vyskočila do vzduchu. Proletěla nad ním, provaz se napnul a srazil ji k zemi. Zasekla jej o velký kámen. TAR zachroptěl a svalil se na záda. Se zamručením se převalil zpátky na všechny čtyři.

Meluzína oddechovala, motala se jí hlava a krvácela z několika ran. Nejhuře na tom byla křídla. Ale příkrčena sledovala každý pohyb svého soupeře.

Ani TAR na tom nebyl dobře. Tři chlupy bílé lišky jej připravily o nehmotnou podstatu. Proměnily jej ve zvíře nejbližší jeho podobě, v obrovského ledního medvěda. Původně bílou srst pokrývalo bahno a krev. Jeho rudě podlité oči pozorně sledovaly Ronwain. Chrčivě supěl a

rozbitý čumák mu halila pára při každém výdechu. Ani on nestál s původní jistotou, lehce se kýval.

Kolik sil ještě má, než padne? napadlo ji při pohledu na něj. A kolik sil má ona sama?

Zaťala zuby a vyrazila dopředu. Při prvním úderu křídel se jí bolestí zatmělo před očima. Slepě sklouzla kolem mohutného těla, které se jí hnalo vstříc, a prudce slétla na zem. Provaz znovu zasekla o nejbližší kámen. Se zapraskáním se napnul a zvíře srazil mezi kameny. Slyšela jeho chrčivý dech a hrabání ve sněhu. Ale sama se nedokázala znovu zvednout. Plivala krev a plakala bolestí.

Rudé šmouhy před očima tančily v děsivě rychlém tanci. A stín tmy se zformoval do černé siluety havrana.

„Pták Žal,“ zašeptala těžce. Stál na trůně v podobě nahého chlapce, zápěstí ovázané krvavým hadrem. Černé pronikavé oči s pohrdáním shlížely na ty pod sebou, strašidla divadla.

„Les zasel do vašich srrrdcí temnotu a nenávist!“

„Co chceš?“ zeptala se v pláči sama sebe. „Zabít smrt! Tak proč jsi hledala?“

Těžce se zvedla a po čtyřech lezla podél provazu. Těch pár metrů se zdálo nekonečných. Nakonec to ani nedokázala.

~ ~ ~

Nad Bojištěm se vznášelo nové ráno. Nebylo symbolem počátku, neboť toto místo žádný počátek nemělo. Tady události nezačínaly, jen končily. Bojišti vládl hlahol trubek a řinkot zbraní, případně ticho doplněné krákáním

mrchožroutů, jako právě dnes. Černí ptáci kroužili poblíž hlásky a netrpělivě se okřikovali.

Ema si špinavou pěstí protřela ospalé oči. Sníh zakryl stopy souboje, zůstal jen prázdně bílý svah. Sklepala ze sebe sníh a s tupou bolestí v celém těle se otočila. Opírala se o kdysi bílou srst medvěda, který pomalu procítal do nového jitra. Svého bratra, TARa.

Umyla si sněhem špinavé ruce a tvář. V hlavě měla podivný klid a prázdno. Ztěžka dokulhala pro luk a masku. Přivázala je k pasu, než skoro po čtyřech dolezla zpět.

Mohla jej teď zabít? Možná ano, ale možná by on zabil ji. Uchopila konec provazu a vylezla mu na záda. Pak vyčerpaně položila hlavu na jeho šíji a oddechovala.

Jak se TAR zvedl, pevněji sevřela smyčku, kterou měl stále kolem krku.

„O co se To sNažíš!?!“ zeptal se překvapeně zraněný medvěd.

„Jsem tvoje královna!“ zašeptala mu unaveně do ucha.

„To si myslíš, že si To nechám líBit?!“ zavrčel.

„Smrt nemůže porazit Touhu a Touha nemůže být Smrtí,“ pokrčila odevzdaně rameny.

Před sedmnácti lety přišla na Bojiště a prolila svou krev. Dle prastarých zákonů lesa tím zaprodala svou duši Černé královně. Patřila jí, byla její otrokyní. Existuje pro ni vůbec cesta z jejího temného království?

A jestli existuje, může se vrátit do hlubokého snění? Dávno není tím, kým byla na počátku. Před staletím přijala obřad přerození a její život se stal závislý na spolupráci nesmrtelné duše skřítky a psychicky křehkého těla člověka. Zešílí tam, Ema nemůže žít pouze ve světě snů.

Ale stejně tak cítila i nejistotu svého lidu. Torza posledních kmenů, které se zastavily v ledové pustině světa Orlung.

„Dovez mne domů!“ přikázala svému mladšímu bratrovi.

Závěr: Kde vše teprve začíná

Malý princ seděl na jedné z postelí v patře a díval se oknem ven do lesa. Na vedlejší spala Eryn. Ještě stále měla horečku, ale její stav se zlepšil.

„Černé vojsko se připravuje na jaro. Až roztaje sníh a uschnou břehy, dá se na pochod k sanatoriu. Jak jednoduché je vidět budoucnost, když se dají události do pohybu. Když nevede dál, než několik krátkých měsíců,“ zašeptal smutně k oknu.

„A přestože válka ještě nezačala, první mrtví byli pohřbeni. Loutky odehrály poslední kus a přežili se klaní publiku.

Zatleskejte jim.

Daly vám kus svého života, osud a bolest. Obětovaly sny i víru. Už spustily oponu, neboť dál nemají co nabídnout,“ smekl princ neexistující klobouk principála ke svému odrazu ve skle.

A pak přemýšlel o mrtvé zemi Beznaděj, které po několik měsíců vládl. Tvořil ji a skládal z cárů

strašidelných snů. A přitom se usmíval, protože věděl, že to bylo krásné dílo. Duhové a křehké jako mandala vysypaná z barevných zrněk písku. Jeho dílo bylo skončeno a rozváto do všech světových stran. Čas jít zase dál, nalézt nové místo a nové dílo.

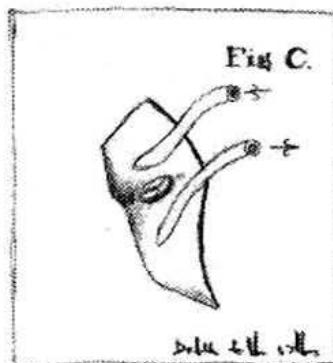
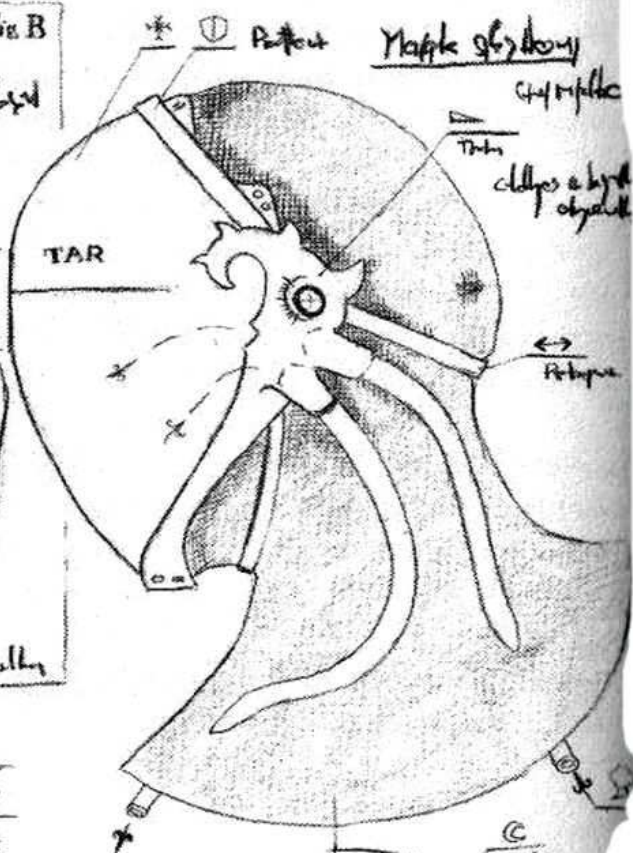
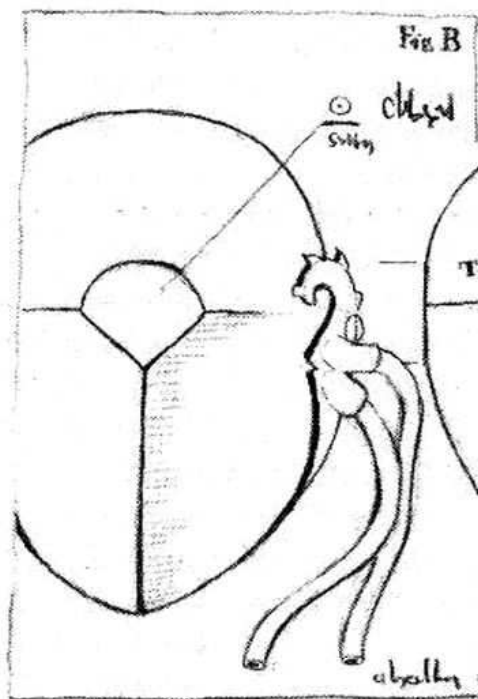
Malý princ zaostřil na svůj odraz ve skle.

„Ve světě lidí bloudí podvržení. Kde jsou země, které je zrodily? Špína, křik a bolest dneška mění světy i místa našeho původu. Spaluje kořeny této reality, neboť my jsme kořeny. My, první bohové lidských kmenů, jejich učitelé i lovci.

Proč zní Orlungem kroky černých vojsk? Na koho čeká transportní vlak v ledové pláni? Jen jeden svět z mnoha. Jen jeden život z tisíce podobně poznamenaných. Kolik takových zranění si nese každý z nás skřítků? A může být i hůř?

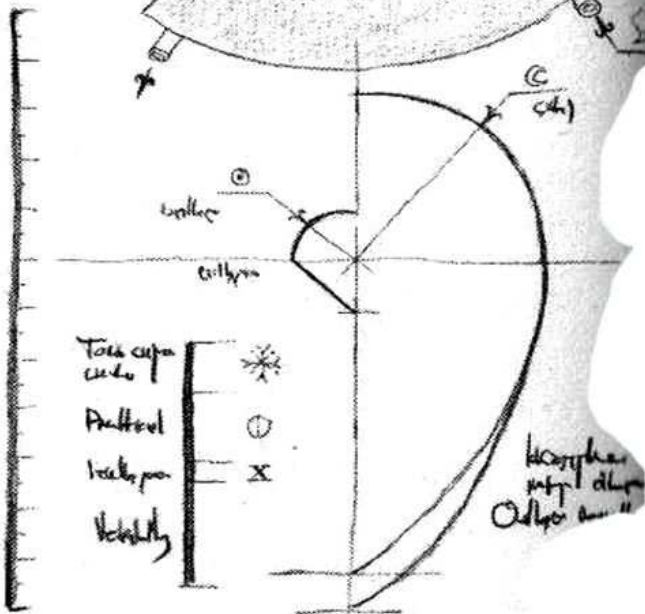
Zavření v sanatoriu pro choromyslné, zavržení a léčení ze své nesmrtelnosti. Tak tu čekáme na jaro, až si pro nás přijde hlad.“

Dodatky

Fallholz, c. 1400-1410

- Wallingford
- Wallingford
- Sun. 10:00

Zakázaný svitek

Celá historie Pevnosti X Sepsána v poslední hodiny její existence Bardem Pírkem

Před pár lety vtrhly hordy do sanatoria. Vedeny Rhi-OGhain, sestrou smrti, zabíjely a ničily. Však když se již zdálo, že pro nás není žádné záchrany, objevil se Dřevěný rytíř. Mohutný, devět stop vysoký stroj obrovské síly. Jeho kyvadlová zbraň vnesla zkázu a zmatek do řad útočníků. Jejich řady se rozdrobily a daly na ústup.

Onen Dřevěný rytíř byl přítel a výtvor lady Modroočka. A lid ji po tomto vítězství jmenoval vrchním generálem a vládcem. Ona pak, spolu s vrchním konstruktérem mistrem Leonardem, nechala proměnit starý zámek sanatoria ve skřítků Pevnost X. Dřevěný rytíř, poškozen bitvou s hordami, byl opraven. Ale jelikož nikdo nedokázal sestrojít

jemu podobného, navrhl mistr Leonardo Seraphimy, jízdní stroje rytířů, kteří byli hodni stát po boku Dřevěného rytíře.

Hlavním výtvozem však nebyly děsivé obranné stroje pevnosti ani obávaná jednotka nejlepších skřítků rytířů na Seraphimech. Hlavním a přísně utajeným výtvozem se stala past na nejsilnějšího a nejnebezpečnějšího tvora Temného lesa. Na Černou královnu, přezdívanou pro její krutost Černý drak. A i když mnoho z návrhů mistra Leonarda se nedočkalo dokončení, tato past ano.

Když přišel druhý útok z Temného lesa, nenarazil nejdříve na žádný odpor. Hordy vedeny Černou královnou vtrhly do Pevnosti X. A tehdy spustila past, která polapila a navěky uvěznila vládkyni Temného lesa. Ve chvíli, kdy divoké hordy ztratily vedení, zaútočili rytíři na Seraphimech, vedeni Dřevěným rytířem. Oj, slavná to a velkolepá bitva. Znely trubky a vlály vlajky rytířstva. A jejich šik jak rudý hrot projel černou masou netvorů. Nezakolísal ani nezpomalil. Nebylo nikoho, kdo by jej svedl zadržet. Rozdělená vojska ustoupila před pevnost, kde se do nich zakously pevnostní zbraně. Pevnost X ukázala svou sílu a moc, rozbila a zašlapala vše, co se přiblížilo k jejím zdem. Jen těžko se dá popsat úcta a hrůza toho, kdo viděl tuto pevnost v činnosti. Tato stavba je pevností z legend a nikdo by neměl zapomenout, kde stojí její zdi. Každý její obyvatel, stejně jako nepřítel, by se měl sklonit před její velikostí a ničivostí.

Temná vojska byla odražena a během několika minut se dala na ústup.

Mezi skřítky pevnosti nebylo mnoho mrtvých, leč padla jedna z nejváženějších, generál lady Modroočko.

Bez jejího velení se rozhořel spor, zda pronásledovat a dorazit unikající hordy. Mistr Leonardo mlčel, ale já vím, že uvnitř nesouhlasil. Já jsem jej znal. Ale zástupce generála, rádce Growick, rozhodl pokračovat v boji.

Nejvyšší z rytířů se ujal vedení v Dřevěném rytíři a vojska Seraphimů i pěších se vydala po stopách hord.

Nebyla to jednoduchá cesta. Pronásledování trvalo přesně tři dny a setkal se s mnoha obtížemi. Teprve na místě zvaném Bojiště byly unikající hordy dostiženy. Znovu se zformovaly a čekaly na vojsko pevnosti.

Toto vše jsem zapsal právě proto, aby se nikdy nezapomnělo na jednu z největších bitev v Temném lese. Po dlouhý čas nebude žádné takové, jakou byla tato. Žádná ze stran neustoupila ani o krok. Umíralo se, se ctí a odhodláním. Umíralo se rychle a krvavě.

Je nás jen pár, co se vrátilo zpět do pevnosti. Vlajkonoši, trubači, sluhové a já, starý bard. V temném lese zůstaly jen osamělé tlupy hord. Zbytky pokořených vojsk Černé královny. Shlukují se před pevností a připravují k útoku. Hrdi, radši zemřou, než zůstat naživu v tak slavný čas. A nevědí, že zde v pevnosti není žádné vojsko. Nevědí, že někdo z nás zradil. Obranné stroje jsou poškozeny, mistr Leonardo stejně jako rádce Growick pryč. Nevědí, že zde již není nikoho, kdo by hájil slávu Pevnosti X. Jen vystrašená tlupa sluhů, co se možná již zítra utká s útočníky.

Já sám se však smrti nebojím. Zemřít v tak slavný čas je ctí pro každého skřítku. Až se má nesmrtelná duše zrodí v novém lidském těle a vzpomenu si, budu moci říct tu větu, stejně jako ostatní, co zde zemřeli.

„Já tam byl. A neustoupil ani o krok!“

Hierarchie v zemi Beznaděj

ČARODĚJ

(skřítek vědec – sídlí na bloku A, v části, která je zazděna)

Vlastník země Beznaděj. Jako své služebnictvo většinou používá chimérické pokřivence. Za sobě podřízené vždy považoval i celý dvůr Malého prince z principu vlastníka země a autority doktora.

MALÝ PRINC

(Z rodu vznešených – sídlí v divadle bloku F)

Správce země Beznaděj a principál divadla loutek. Obklopil se podivnými rituály a přiklonil se k divadelním posunům reality. Silně se zajímá o vše, co souvisí s dobou před dvorem.

Jeho chimérický modrý drak, **MODRÁSEK**, má schopnost číst myšlenky.

Pomocnice byly Malému princovi vždy nejbližší. A v hierarchii hned pod ním.

ERYN

– *srdce divadla (z rodu vznešených)*

– *měla pokoj F19*

První z pomocnic. Ohnivá dívka Fénix.

TANEČNICE

– *mluvčí divadla (z rodu vznešených)*

– *měla pokoj F18*

Vnímá sama sebe jako věc a promlouvá v choreografii.

RONWAIN

– *pýcha divadla (z rodu vznešených)*

– *měla pokoj F17*

Pyšná a sebestředná odmítala snění i své podvržení. Má sokolici **NIANDU**.

Ostatní loutky Čaroděje byly v divadle jen o stupínek níže než pomocnice

A-SHED

– *síla divadla (skřítek stínu)*

– *bydlel po celou dobu na pokoji F12 Válečník a paže divadla.*

Po smrti skřeta poslední voják.

LILU

(skřítek stínů – bydlela po celou dobu na pokoji F12)

Věštkyně vnímající smrt a vidící mrtvé.

HAIDE

(skřítek stínů – bydlela po celou dobu na pokoji F12)

Můra a špiónka, které se zbavil baron Edward.

SVĚTLOPLACH

(skřítek noční konstruktér)

– měl pokoj po Ronwain, Fl 7

Přiveden Čarodějem jako „mazlíček“ určený jako zdroj noční síly.

„Ztracené děti“ bez domovského práva na bloku F

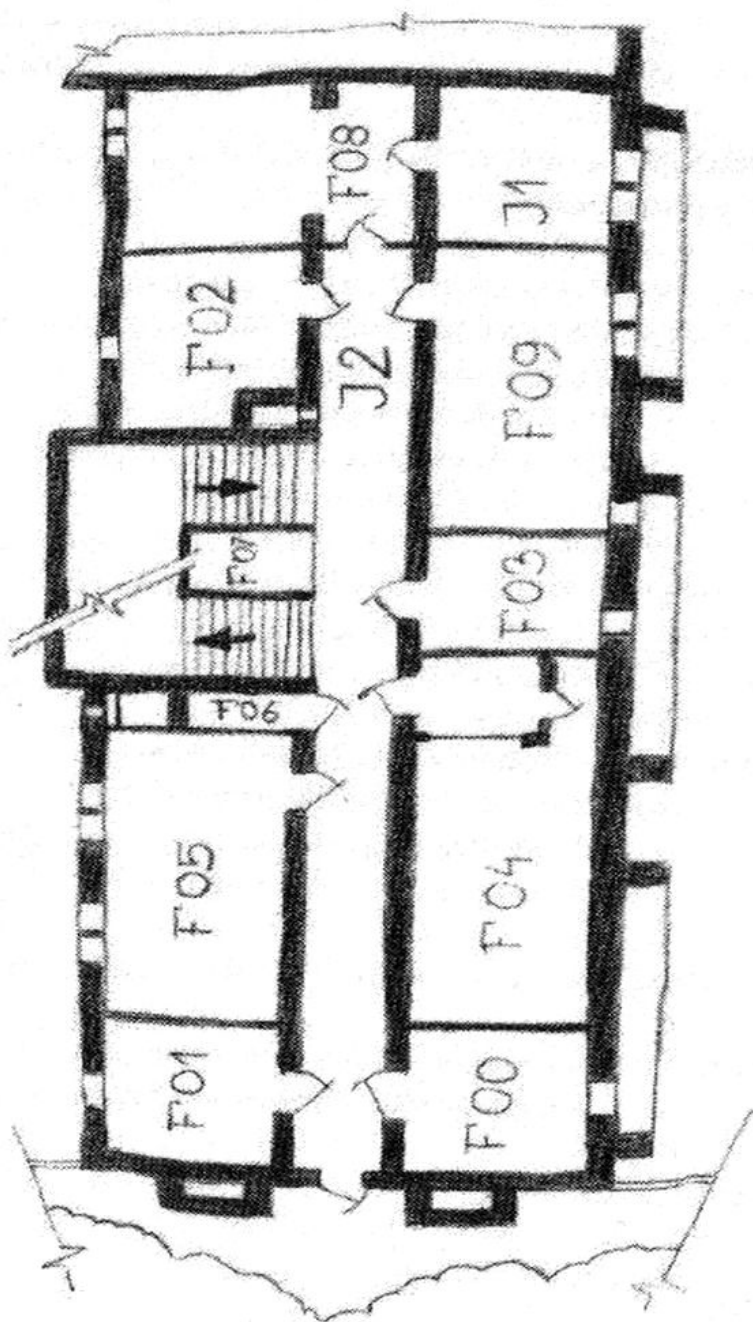
KRVEPÍRKO

– posel divadla (*havraní skřítek*)

KLÍČ

– informátor divadla (*skřítek cest*)

Plán země Beznaděj

PŘÍZEMÍ:

F00 – Samotka pro speciální pacienty

F01 – Samotka pro pokusný objekt

F02 – Jídelna s komínovým antikem

F03 – Záchod

F04 – Laboratoř

F05 – Ordinace

F06 – Přístěnek na košťata

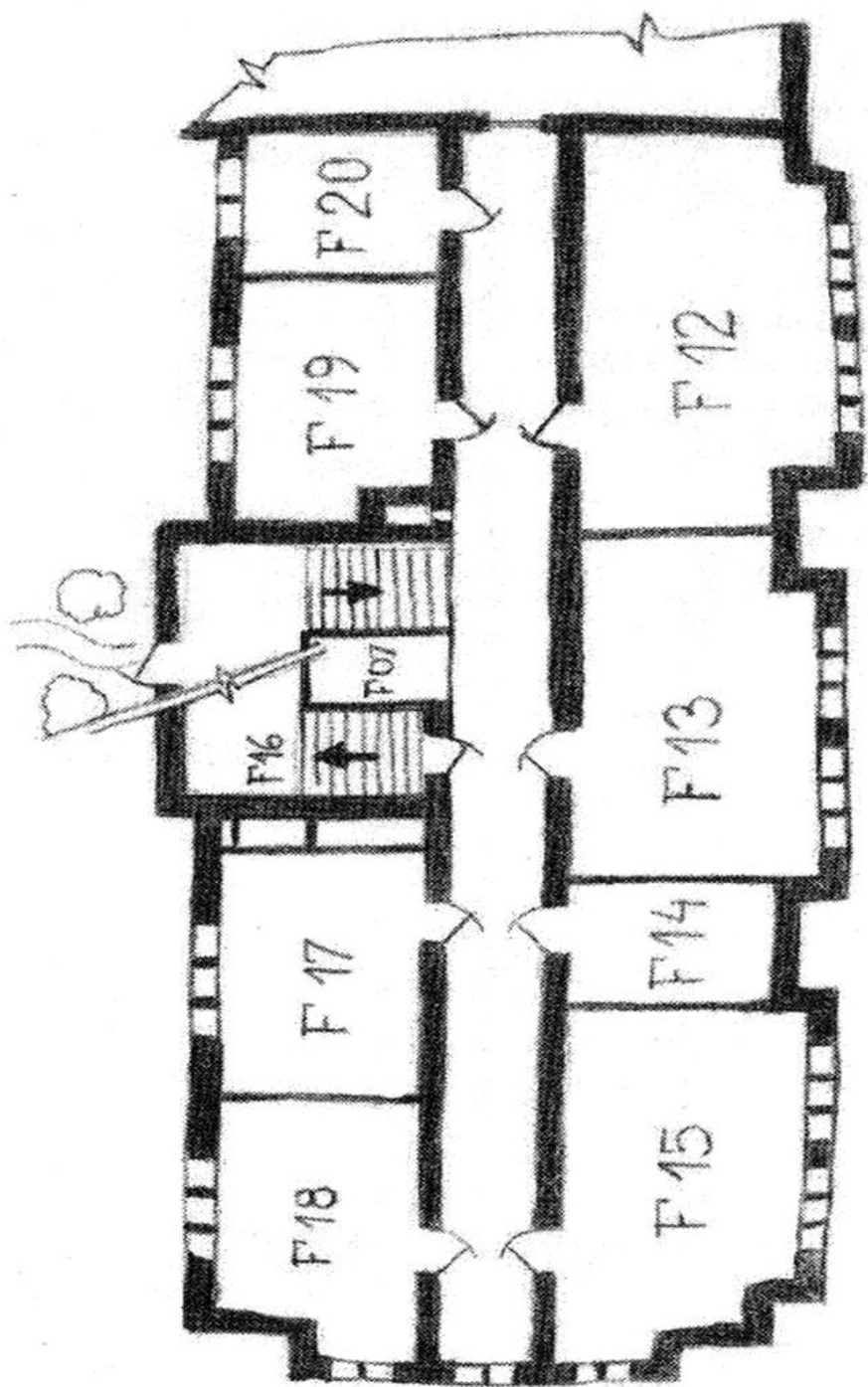
F07 – Výtah požírající skřítky

F08 – Kartotéka

F09 – Koupelna

J1 – Umístění Jonáše

J2 – Posunutý výstup Jonáše

PATRO:

F12 – Zde byli ubytováni skřítki

F13 – Pokoj chlapců

F14 – Sklad

F15 – Pokoj dívek

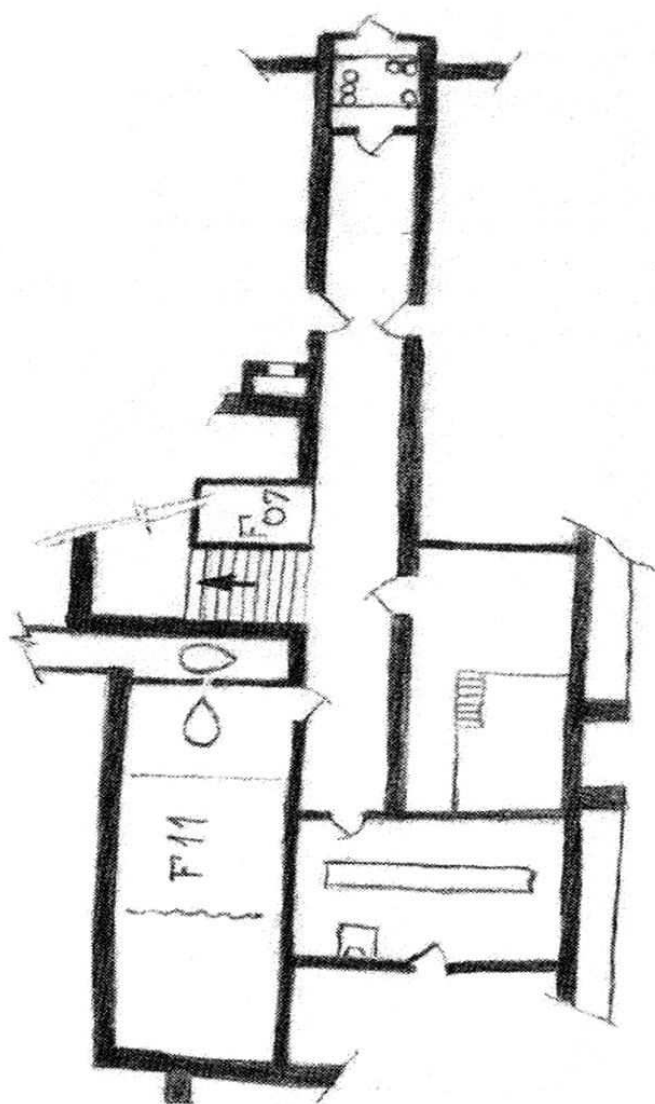
F16 – Zamčené dveře na půdu

F17 – Místnost Ronwain, později Světloplacha

F18 – Místnost Tanečnice

F19 – Místnost Eryn, později místo uvěznění Malého prince

F20 – Místnost Mary, než ji odvedl Klíč

SKLEP:
FII – DIVADLO

~ ~ ~

Celek je napůl sklepní budova se zamřížovanými a zatřenými okny. Uvnitř panuje neustále šero, které blikající žárovky nemohou zahnat. Svoboda prominentních je omezena na těchto několik chodeb.

Rád bloku F

Denní řád

	6:00	Budíček
6:05	6:30	Ranní hygiena
6:30	7:00	Kontrola pacientů
7:00	7:30	Snídaně
7:30	8:00	Vizita
8:00	12:00	Dopolední činnost
12:00	12:30	Oběd
12:30	14:00	Polední klid
14:00	14:30	Odpolední vizita
14:30	18:30	Odpolední činnost
18:30	19:00	Večeře
19:00	20:00	Večerní hygiena
20:00	21:00	Večerní volno
21:00		Večerka

Povolené vybavení bloku F

Dívky:

3 x dlouhá košile v bílé barvě

5 x kalhotky v bílé barvě

Kluci:

3 x pyžamové košile v bílé barvě

3 x pyžamové kalhoty v bílé barvě

Všichni:

1 x plastické pantofle

1 x zubní kartáček; ponecháván v umývárně

Na bloku F není povoleno mít žádnou osobní věc! Pokud u pacienta nebo na pokoji bude nalezeno cokoliv mimo povolené vybavení, bude tato věc zabavena. Pacient bude navíc potrestán až třemi dny samoty dle řádu bloku.

Pomocníci mají přístup k...

hygienické potřeby, čistící prostředky, ručníky a povlečení. Slabší sedativa, základní léky a obvazový materiál. (Vše vydáváno oproti zápisu do evidenční karty, popřípadě do osobní karty pacienta, je-li vydáno jednotlivci); klíče od pokojů (mimo klíčů od bloku)

Povinnosti pomocníků:

Udržovat řád a ticho na bloku F.

Dohlížet na plnění denního řádu.
Provádět zadané jednoduché lékařské úkony.
Hlásit veškerá porušení řádu a závady vybavení.
Pomáhat personálu bloku dle jeho příkazů.
Dohlížet a provádět úklidové práce.
Na požádání pomáhat v laboratoři.

Tresty:

samotka
studená sprcha
zvýšená dávka sedativ
připoutání na samotce

Čarodějova maska

Tradici tvorby masek začal v řádu Černého jednorožce konstruktér a vědec, kterého pro jeho vášeň přejmenovali na Mistra masek. Ať už znělo jeho původní jméno jakkoli, bylo zapomenuto. Ale nová přezdívka nebyla v žádném směru přehnaná, neboť svými znalostmi překonal všechny své předchůdce.

Za svůj život vytvořil necelou desítku masek. Některé se dosud nacházejí v lese či v Pevnosti, většinu jich však pohltila válka. Mezi šamany z lesa se povídá, že i maska Lovce byla vyrobena tímto geniálním umělcem, a kdo ví, jakou moc mu propůjčuje.

Jedním z posledních děl Mistra byla maska pro potulnou šlechtičnu Ronwain, jež přišla do sanatoria na podzim v doprovodu starého válečníka. Maska byla vyrobena ze zmrzlých slz samotné smrti. Modrobílá maska bez očí, skrze kterou mohla nahlédnout do hlavy svého pronásledovatele. Sám Mistr po skončení práce veškeré

podrobnosti této zakázky vytrhl ze svých poznámek a zničil. Uvědomoval si snad, s jak nebezpečnou věcí si zahrával, nebo to bylo na žádost lady Ronwain?

Mistr masek zemřel těsně po rozpadu řádu Černého jednorožce, kdy hordy z lesa vnikly do Pevnosti a rabovaly.

~ ~ ~

Sir doktor Aubrey, přezdívaný Čaroděj, patřil k těm, kdož přežili. Nikdo neví, zda již tehdy spolupracoval s lesem, anebo měl jen štěstí.

Ale jak mizel rok za rokem, jeho lidská stránka se pomalu vzdalovala kouzlům, stárnul. Společný výzkum s doktorem Rabblem navíc zaséval do jeho mysli banalitu. Dětské duše okolo snily silněji než on. Byla jen otázka času, kdy dlouholetou znalost a praxi překoná jejich divoké naivní snění.

Avšak jako skřítek z gildy konstruktérů a žák Mistra masek si věděl rady. Začal svou moc stále více opírat o skřítkčí technologii. Co začalo vytvořením rukavice s otrávenými a uspávacími šipkami, vyvrcholilo v projektu masky ze zrcadla. Zbývalo jediné, nalézt detailnější informace, odkud kdysi jeho Mistr získal jedinečnou relikvii, bez níž nebyl projekt uskutečnitelný.

Proto Čaroděj věnoval tolik času získání deníku Mistra z požeráku. Nezastavil se ani před lidskou obětí, Mary. Jaké bylo jeho zklamání, když zjistil, že záznamy posledního projektu byly vytrženy.

Nedal se odradit a s pomocí informací od Glaga nechal ukrást z ledové země Zrcadlo slz. Opatrný výzkum a

promyšlená konstrukce jej nakonec přivedly k cíli. Stvořil masku, jež nahlížela na reálný svět skrze rubáš smrti a ukazovala proud událostí okolo něj o několik vteřin dříve, než nastanou.

Navíc se od Tanečnice mučením dozvěděl, kde nalézt Dům tisíce zákoutí. Dům, který se svedl propojit s kterýmkoliv místem v celém Temném lese. Konečně se před ním otevřela cesta, jak se stát šedou eminencí, nepolapitelnou a nepřekvapitelnou.

Doslov

Omlouvám se všem, kteří nemají rádi otevřené konce. Já je rád mám. Jitří fantazii při přemýšlení, jak to celé mohlo nakonec dopadnout. Umožňují vám domyslit si příběh dle vašeho naturelu a srdce. Mám rád otevřené konce, neboť ani v životě nejsou příběhy ohraničeny linií, za kterou již nic není.

Tímto se tedy ještě jednou omlouvám těm, které jsem donutil přemýšlet, ale nešlo to jinak. Příběh Meluzíny opouští sanatorium podvržených a možná i Temný les. Tím opouští i mé vyprávění.

Ale jak mnozí pochopili již v mém prvním příběhu, ani tentokrát nejsme ještě na úplném konci. V knížce *Zelený skřítek a děvčátko jménem Diana* jsem vám představil sanatorium podvržených očima nevinného děvčátka. Vždyť i náš svět vnímáme nejprve dětskýma očima. Vyprávěl jsem vám o Bratrstvu Černého draka a jeho snaze probudit

Požíračku. O Lovci, který za noci stíhá nevinné. A o meči, který tak hloupě zmizel.

V tomto příběhu jste poznali sanatorium z pohledu dospívání, které se utápí v problémech vlastní existence i identity. Konflikt mezi lesem a sanatoriem se přiosťřil. Les má zpět svou královnu a hladové hordy se připravují na rabování pevnosti.

Zbývá pohled dospělých a posledních pár měsíců zimy do jarního tání.

Události Temného lesa a sanatoria Darkwood se uzavřou v knížce *Tanečnice, věc jménem Sined*. Tam naleznete i onen hledaný konec.

Alespoň jeho větší část.

Příběhy sanatoria podvržených jsou součástí mnohem větší imaginace. Před jedenácti lety jsem začal vyprávět kroniky jednoho města a jednoho zapomenutého chrámu. Znakem těchto příběhů se stala nepravidelná triáda. Ta trojcípá hvězda, kterou jsem nechal natisknout na obal knížky. Možná se rozhodnu jednou povyprávět víc. Nebo někdo z těch desítek lidí, kteří se stali součástí jejich příběhů.

Proč vám o tom říkám? Až se vám bude zdát, že hlavní linii protínají jiné, budete vědět, že to tak opravdu je. Z mého příběhu vždy pocítíte, že nebylo řečeno vše, neboť vše znamená příliš mnoho událostí. Je to celý zástup chvilkových hrdinů, kteří se rvali s osudem při hledání pravdy v tmách.

V poslední části mého doslovu chci ještě jednou poděkovat všem, kteří se stali součástí kronik „Země za zrcadlem“ a prožili tak tento příběh jako svůj. Dali mu pláč, smích i strach. Události této knížky se staly a já měl

jen tu čest sepsat je. Musel jsem děj zjednodušit a pár věcí změnit, ale opravdu jen nepatrně.

Bylo nezapomenutelné sledovat zmatek v očích pyšné Ronwain, starostlivost Eryn, strach malé Lilu, A-Shedovo mlčenlivé pohroužení do sebe, Klíčovo pochybné obchodování, neopětované zamilování Haide i Světloplachovu touhu po obnovení divadla. Bylo to tolik drobných příběhů a střípků emocí – je škoda, že sem nelze dát úplně vše. Ale to už by byla knížka příliš obsažná a nepochopitelná. Proto vám, kteří jste u toho nebyli, bude muset stačit pohled jediného ze strašidel, zkreslený a zcela sobecky osobní – Emy.

Ondřej Netík

MELUZÍNA, DÍVKA JMÉNEM EMA

~ www.straky.cz ~

Odpovědný redaktor Michael Bronec
Korektury Jana Kopečková a Zuzana Kupková
Sazba Michael Bronec
Obálka a vnitřní ilustrace Lucie Netiková
Grafické zpracování obálky Ondřej Netík,
Mirek Dvořák – Dataprint
Vydalo nakladatelství *Straky na vrbě* (Horáčkova 1208,
Praha 4, 140 00) jako svou 88. publikaci,
svazek 52 edice Česká fantastika
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Vydání první, Praha 2007
Náklad 1.400 ks
Cena 190 Kč

ISBN 978-80-86428-83-3